Truites a ca la Tònia

(2006)

Carles Reig

1. Som-hi, envant. Ja hi som: hom ha arribat a un consens: “El paio és mort, au, i prou, s’ha acabat.”

Era nua, i les meues mans li cercaven la carranxa; amb mans amatents feia-li carícies – manyacs, mos dits (llurs panxells), prons als òsculs, l’osculien.

Li ensenyava amb l’altra mà gens curosament els pocs papers, les esparses pàgines a la xarxa...

Necrològiques serioses han estades recentment escrites. [Doncs bé. Cal aclarir: les que hom havia escrites abans eren poc de fiar, anaven en publicacions barates i les signaven periodistes pecs, en llenguatges rancs, forasters. Mes ara l’obituari ix en lloc autèntic, signat per professors amb tots els ets i uts, acreditats i de senys assumits; hom en fa cas.]

Doncs som-hi, tornem-hi. Ara que sóc mort oficialment, puc descansar – ningú ja no tornarà a prendre el meu nom debades – (un nom, hum, modestament alzinat en l’escala social, vagament conegut en certs cercles seriosos) – ningú se n’emprarà ara per a presumir o per a posar’s davant certes cues, ni per a enllaminir o ja seduir cap femella “amb mitges blaves”, intel·lectualoide, bo i recordant-li els meus poemes i obres i musiques... Ningú l’emprarà de moral caplleuta per a garantir cap

acte si fa no fot subreptici. No, ara sóc de debò jo mateix, únic (prou calia: ja era hora!), ara que sóc mort. Car cal esperar a espitxar-la per a completar el teu retrat – mai definitiu fins a aquest instant efímer del traspàs al quadre pintat en cendra per l'orb, impàvid, univers.

És clar que tampoc jo mateix no em podré fer passar per jo mateix – em dirien d'ara endavant impostor. I ja sabem (li dic, pelant-la-hi suaument perquè no em fugi) que els morts ressuscitats, malament rai; ningú no en vol res – per exemple, els qui hom ja duia a la pira, o aquells per als qui hom ja ha portat dol – esdevenen damnats, homes del destí alternatiu – jotfot, impiu! Esverga-li pecat! Un altre destí que el que els déus t'han encolomat...! Uh, quina por!

Tothom et fuig, incomprès pels humans, els déus no sabent tampoc què fotre'n [diuen: Naltres no ens etivoquem mai!] – hom se t'enduu amb pinces (no et tocarien, no fos cas que els encomanessis qualque gam o entec metafísic, uh!) al camp clos dels ja morts un cop – allí hom ens hi pren com si no existíssim materialment; som ombres de qualque infern estrany, de qui sap quins monstruosos llimbs infernals, perduts entre fosques estacions – cauen dels aeroplans qui ens vigilen rebuigs de menjars... Pudim pitjor que s'hi vivíem al capdamunt d'un femer. Del camp ningú no en surt (ni viu ni mort). Qui voldria cap zombi estort, solt...? Hom es demana: I quan ens tornem a morir on fotrem cap...? Ens voldran a cap infern homologat, on hi van els qui es moren comcal, un sol camí...? [Impiu, ço és, home lliure, no crec en llurs falòrnies; per xo no em deman re.]

I mentrestant qui som...? [Parl sol, com sempre.] Les làmies...? Les làmies qui entrevenim part de nits les cambres dels qui coneguérem vius... Ah, cambres llavors maleïdes, que cal fumigar amb sofre, o amb ous podrits – ambdós de mística vàlua – i tot plegat fet i refet amb ritus ben bisbètics i oldans, només per a expel·lir-nos-hi, vós... Som temuts mes gens anorreables ja... Amb què vols matar un mort...? [Cridaràs els carrinclons conjuraires, els qui comoneixen cuques dels cossos dels posseïts? Qui pot ésser tan crèdul, ço és, llepamocs?]

Ecs, i amb quina fauna no ens fem...! Amb tots els altres mig morts neguitosos, no pas els ja pacificats i resignats a llur fosca sort. No; hem de feinejar ara amb els aoroi: els morts ans que els toqués, als quals els cal presentment d'anar vagant esgarriats, fins a acabar el fil de vida que els hagués pertocada naturalment. I els biaiothanatoi, és a dir, els qui hom ha morts amb violència puta. I els ataphoi, els

qui hem romasos sense colgar… Quin boldró de datspelcul, qui s'hi vol barrejar…? Quatre arroplegats pollosos, pudents, ossos amb pelleringues de floridures i virons, pelleringues d'on pengen inxes, esberles, ossos fragmentats; monstres de la darrera horror; nois de malson, al·lotes del desenterrar, i pecaires sense remçó – car quin ultratge als infames déus, car com es pot morir dues vegades, car què hi fotem, què hi fotem, què hi…?

Sort que ni em sent, ni m'escolta mai. Li passava pel cap de denunciar'm…? O ja fa tots aquest anys que li sóc mort… Que no li sóc sinó un bisbe més actiu i "humà", amb la tebior adequada, i el toc precís: no pas de goma, de carn… O no li sóc sinó els ditets que el seu altre jo (el seu cony garlaire) es menja per a nodrir-se'n o tranquil·litzar-se'n; ditets d'òsculs lleugers, ditets de somnífers blans…

Ara que s'escorria i la sent roncar, continuaré parlant, més amarg ara, car cap dels escadussers obituaris de dues ratlles i a córrer que hom m'ha dedicat no vantava ni amb la boca estreta el meu pas altre que per a dir que m'agradava molt de cagar'm en déus. [La gran cosa; qui no ho feia, quin palter!]

I he vist en acabat que tothom se'm passa per la carranxa – els meus manuscrits que llegava als escriptors nus – com qui diu les meues molt de coldre darreres paraules – ara esdevingudes pòstumes exclamacions en merda…!

Car ara que sóc mort veig que empren mos manuscrits inèdits per a torcar's el cul. Cap tresor a descobrir, cap esclat de geni que il·luminarà el futur. Fins en Zacaries Mur, patètic escriptor de novel·letes "històriques", m'empra de torcaculs! Jo qui sóc l'únic (dels qui més ho volien, car els de més dels qui escriuen són marietes, com és palès pel món), jo qui sóc pràcticament l'únic, com dic, a qui tanmateix li fou vedat de cardar-se-li la dona! [Sacra Minerva nua al camp dels autors sense un fil – ah, somni revisitat, vida reviscuda en l'eufòria i la lleterada!] I el malparit així m'ho agraeix… [O això em retreu – que, com ell mateix, mai fos hagut capaç de tirar-se'm-li la dona… Hum!]

Això li dic, amb tics, rictus i ganyotes a balquena, a la meua dona mentre dorm, la dona qui sempre em fot el mateix cas… I ara, roncant, el seu cony ben peixat torna a dir'm, en un rot: Calla d'un cop, collons; queixa't a ta mare, vols…?

Em guait al mirall com s'hi guaitaria un mort. Efectivament! Urses de fàstic rai.

“Ploramiques de merda...!” El que el mort veu li desplau qui-sap-lo. El trencava en mil bocins si no fos un altre lleig espectre sense forces...

* * * * *

2. Malson nu: Sempre, com dic, aquesta esfereïdora impressió que caic dins el text i m’hi enfons – que el text és un oceà d’abís on les línies són ones entre les quals m’esmunyc avall, com qui passa per ull, i au, a desaparèixer-hi, pou del mai pus endins.

D’on que em desvetlli cridant: Mama, mama!

Els textos dels malsons són sempre barroerament anacolútics, lats, il·limitats i deslligats – “schreiben ist scheisse”, hi diu sovint, i llavors mots clau qui boten damunt el cresp burell com esturions: “impromptu”, “scherzo”, “quarks”, i de sobte tirallongues ranques: “reblant el rebuig amb un gargall de greu ennuec...”, per a atènyer qualque proclama absurda i convincent: “els rius de Nagasaki ragen amb empenta i debades, ofesos i incontinents, i hi duen peixets de colors: donzelles i fadrins convençuts que els marbres preparen llur escomesa..., per això davallen com claveguera cap al pou on la donzella del vestit blau cel, llas, no cau – no crec pas que hi sobrevisqui! – mentre cuques daurades es mengen els pètals de les estàtues qui en parc clos de sostre en volta vidrada – allò és benedicció de benésser – s’etziben retrets monòtons que suggereixen il·lusoris filtres per on oscil·len els baldaquins on adés s’enllestiren els bisbes qui delmarien amb les fanoques flauteries pies de totjorns inermes torsimanys captius – a lloure hom els desmanegà, com febles estintols trepitjats pels sorruts elefants qui s’esparpellen talment eines metàl·liques vessades per l’huracà de les hores intempestives...”

Havia fet bé de posar el despertador abans d’hora. Volia aquella estoneta afegida per a tindre prou lleure d’escriure els parracs de somni. Ara, ja fora, caminem de prima matinada per la platja cap a l’estació quan la dona granada qui ens neteja la casa, amb el seu darrer fillet o nét de la maneta, puja contra naltres, ella doncs capcot xino-xano cap a la feina, i no ens saluda – en la fosca no ens deu conèixer.

Naltres tres hem sortit d'hora cap al metge; no volem pas fer tard, que és lluny.

Som els tres, la mama, mon germà, jo, caminant damunt la sorra. Però haig de tornar-me'n, he oblidades les claus... Dic que ara tornaré, mes quan faig cap a casa em costa de pujar torre amunt. S'hi puja per una escala de cargol corcada per coves precàries gratades a la paret, i quin monstre maligne hi deu haver dins la fosca a l'aguait. Qui és, la desplaent, perillosa, presència intuïda...? És son germà...? El minyó...? El meu fill...? Els vint-i-tres qui lligaren, emmordassaren i estupraren la dona...?

Fes això. Agafa de l'ampit de la finestreta la maça de grafit prehistòrica, llampant, la febries no ha pas gaire, i ara no trontollis ni facis soroll, puja pam a pam... És darrere un dels forats... Si amenaces amb veu fonda de matar'l, aquesta serà l'única manera que se't posarà a l'abast per a occir'l... O no arribaràs mai a coronar la torre on rau la llibertat.

Estona nul·la, tensa. S'aixequen al cel malsaveranys. Has feta una despesa colossal d'optimisme – per les finestretes estretes de l'escala de cargol, pèrdues de sangs, comiats de cavallers magres, una minyona en escorç qui és queixa que el queixal li fa mal... Duu un vestit llarg de donzella dels anys heroics, blau cel, amb joiells discrets, topazi, òpal, jade.

A tomb de dau hi ha la maça a l'ampit – hi tremola com si volgués caure al cap del cavaller ple d'estuf, tibat, de simbologia farcit, de voluptat hermenèutica ultraxeringat. Hi ha [me'n record perfectament] quatre globus vermells lligats als ferros de la barana del balcó on la donzella dol i se serva la galta. Diu el cavaller qui es fon en acabat dins la boira: "He pujat a cavall de la mort sense esperons ni xurriaques i confiós que no arribi mai enlloc."

Ah, les claus feixugues i rovellades, penjades al ganxo. Correràs ara fins a atrapar'ls. A pèl i barrejats allí t'hi esperen, a frec d'entrada de tren.

Arribada encara nocturna a estació tota fosca – l'andana és lluny – cal travessar a peu algunes vies per a fer-s'hi. Ningú a esperar-vos-hi. Els paquets amuntegats. Esperons de pèls als pòmuls dels soldats – se'ls graten pensius – i copegen amb els ferros als becs de les botes, i amb un cert ritme, la barca on t'aplegues amb algú per a procrear-hi... No, només hi anava a donar sang. Mes, collons, sovint, quines

feinades no cal fotre per a assolir hom de fer's amb cap bitllet! Tan fàcil que fóra tot amb menys d'inútils emprenyadors pel món.

Ara per soterranis, part dessota les vies, encara havent de fer cues. I llavors, superades, cercant-hi la garrafeta de vi negre que et pertoca – per una escletxa lluminosa, a contraclaror guaitava el vi negre, adés d'obsidiana i ara net i cristal·lí, amb reflexs de diamant, amb clarors de sang de drac. D'obsidiana a cinabri, a rútil, a robí! Qui convidaré? La mama, mon germà...

Em diu de trascantó la veu de la vampiressa, amb la llengua d'escurçó penetrant-me el cau de l'orella: "Mortreix ta mare, i només t'hauràs d'arrencar amb les dents un dit."

M'he disfressat de dol. Sóc l'home fort qui es posa davant la porta i no deixa sortir el covard presumit, el simi assassí, qui vol fotre el camp de la cambra, de la gruta.

Vaig deixar que s'escolés l'estona i en malsons hi sóc: Hi tornc a ésser, a Alacant, fugint de l'assassí feixista anticatalà. Els rius de Nagasaki et corquen amb impaciència dents i queixals. Els micelis del bolet del cervell se t'allargassen fins als extrems més allunyats de les ales de muricec.

Agàrics a les àgores. Fangs als terrat, els dipòsits se n'omplen, les aigües totes brutes. Raspinells, mascarells, volen rasos entre les masses arbòries. Heroic damunt la neu nocturna, tu. No entraràs a la casa, no. No vols (ni pots) treure'n els amuntecs de neu, d'antiga neu, de cendres.

* * * * *

3. Hem deixada la mare festejant a dalt amb l'home benestant, el malastruc: massa neguitós per plaure i gens hàbil a la cuina. Baixem amb mon germà, riallers, pel vessant. Panar avall, de vegades relliscant damunt les heures i els matolls i davallant doncs com qui diu damunt grataculs, anem força de pressa, tret que... Abans d'ésser

abaix, li dic: “–Avui que em trob bé i fortet, vejam si puc pujar el panar tan fàcilment”, car és una baixada força rosta i costa molt d’enfilar-s’hi.

Arrapant-me a heures i matolls, assolia gairebé d’ésser al capdamunt, quan un dels treballadors qui surten de la fàbrica s’avença fins a caire de precipici a donar’m la mà per a ajudar’m a franquejar finalment el cim. No vull tocar’l. Primer hi ha el perill que el faci caure, segon que, ell caient, em faci caure a mi; tercer, m’esguerra la grua – el que vull és fer-m’ho jo mateix; altrament on és la gràcia?

De sobte, una carota d’esfereïment mortal al vult del treballador massa amatent. Una serp molt verinosa l’ha mossegat a la mà que m’allargava. Tentineja el pobre minyó: màsquera tràgica – tot d’una atès al pinyol de l’ésser. Per ràpida angoixa de dolorosa mort fet gàrgola de terror.

Em lleix anar cap avall, llisc esmeperdudament lluny de l’horror.

“–No hi ha cànons que guiïn la crítica d’un somni... Desconeixem les lleis que batlleixen la terra dels somnis.” Carles Xai, ço és, Charles Lamb.

Mor el mascle. Dissabte fotut. Aquest matí ens han trucat que l’oncle Gombau ha sofert un atac de feridura i que l’han dut a l’hospital i que no pensen pas que reeixirà a sortir-se’n gens. Vull dir, no pas altre que amb els peus davant. Ara els homes de casa no saben què fer ni on posar’s. No gosen encendre el televisor, que es allò per l’únic que es desficien de fer. El partit del dissabte, qui els el treu! Tot són prunes agres, cares llargues, rotets d’angúnia, tics i esgarrapadetes de nerviosisme. No sé on ficar’ls. No serveixen per a re. Passat migdia, una altra trucada. Ma germana em diu que l’oncle és mort. Faig cap a la saleta i els dic, amb el meu somriure fals, que tot era falsa alarma. Que l’oncle Gombau, rai, que ja ara d’allò més xiroi. Com corren els cinc cap al racó de l’aparell. Com l’engeguen, com s’asseuen de qualsevol manera a les cadires de braços i al sofà. Com comencen de discutir el partit que ja fa estona que ha començat. Quina joia de veure’ls ressuscitats. Endrapen entrepans a tot estrop, s’empassen la cervesa com ara si són davall el raget de la font de les nimfes nues. Què ho sé jo. Eren arbrots arronyacats i

ara la saba nova els torna a fer florir. De mort a vida. Atuïda de recança, i alhora amb el meu somriure més sincer, ixc al jardí. M'arregús les faldilles, m'agenoll davant les flors. Començ d'arrencar els brots novells de males herbes entre els rosers. D'un en un, vaig arrencant els lluquets novells, acabats de néixer i ja malrebuts, gens desitjats.

Abans de claudicar, vell escriptor, periclites. Et guaites, ençà dels vasts amuntecs de rebuig, tots aqueixos buits…

"Tots aquests buits" – ell anava dient – "gent qui manquen". Com paraules al diccionari, com fulles a l'arbre. Tot esdevé escarit. Només creixen les piles de rebuig. S'enduran els escombriaires tan massives piles? Deuen tindre poderoses màquines.

Amuntecs, lleugerament fumosos, com si fossin ja fems, de fulles, de fulls, de barrets, de pedres de l'edifici.

Desfés-te'm, edifici, que ara ve el torb que ho esbarria tot.

Se li fonien les paraules com se li havien fosos molts de membres de la seua família. Les xinxetes o els pius representatius al seu cercle de coneixences se li anaven tombant, com a l'escaquer familiar se li anaven buidant els requadres, com a les pàgines del seu diccionari se li esborraven les paraules. Aviat només un mot restava al diccionari, i una figureta a l'escaquer. El mot al diccionari era: "Ull." Ah, i llavors es va cloure.

Quin mot escriurà abans de no escriure'n ja cap altre? Com tot ésser vivent qui inspira un primer camí i un darrer camí expira, l'escriptor doncs escriu un primer mot i en acabat un darrer. Va escriure ell: "Sóc" per començar i ara escriurà també: "Sóc" per enllestir, sols que avui amb la lleugera modificació d'aquest altre mot davant: "No."

m'esbudellí, i ara treia quilòmetres de budells amb què escriure lletres

certs budells ja deien O, d'altres C, S, J, e, q, p, r, d, I, U… bandejat ans empresonat pels tirans qui ens ocupen, llençat a podrir'm en lluc sol i nu, no ja entre parets on

podia encara escriure amb l'escassa sang, ans are en platja inhospitalària plena només de sorra esborraire – certs budells doncs ja cridaven llur poema, d'altres però els agencí per tal que diguessin LLIBERTAT.

Anàrem n'Adela i eu al restaurant; me n'adoní que hi érem, els qui hi érem, força desmenjats. No sé per què, belleu per a eixorivir'ns, vaig veure n'Adela aixecar's i despullar's de pèl a pèl. Molts de naltres ens obrírem els xaps i ens treguérem, molt trempats, els fal·lus immensos. Allò féu vindre aigüeta a les llengües de les xicotelles més desavesadetes. Boques joveníssimes se'ns agenollaven a popar'ns-els. Se n'anà n'Adela a la cuina, nua com un cuc; la vaig veure, clandestina, potser picant l'ullet, enfonsar's a la porta que s'obria dels dos cantons. Se n'anà l'estona en xucleigs. Vingué llavòrens la tendra esblaimada carn qui fumejava; ens en cruspírem plat rere plat; àdhuc les xicotelles amb boques de lleterada en mastegaren amb delit. Missa solemne, combrec adèlic. Tot hi era pau, serenitat, i sorollets de maixelles qui queixalaven de valent. Quan era hora de fotre el camp, torní a casa amb uns bells vestits buits de dona – lleuger complet negre sedós, sostenidors ocres, calcetes i mitges maragdines. D'ençà, de n'Adela mai més ningú no me'n pot dir res. S'esfumava de la terra – cuc tot blanc, furtiu i clandestí, qui s'enfonya esmunyedís dins la lava freda – com s'enfonyà dins la porta de dobles ales, gairebé espiritual, amb un cony que li rajava secrecions de verriny, com qui diu tota assaonada, cap als collerats cuiners, capficada al sacrifici de les olles, per reanimades culleres remenades.

4. Perquè el llogater o el propietari qui hi havia abans teu era un calçasses, ara amb quin disgust no et veus sorprès pels qui et travessen el predi...! Pler de mig tocats, capsdecony sense solta ni volta – gent palesament sense gaires esclats d'intel·ligència – i llavors les bandes d'enrenouaires força sovint agressius,

destructors a la valenta, et passen pertot arreu, i tot t'ho trepitgen i violen.

Si els vols aturar, cal ullar deçà dellà, cap a l'horitzó de les conseqüències, car hi ha més dies que llonganisses – una acció violenta sobretot, com fóra ara engegar'ls uns quants de trets que els esfereís de valent, o treure pit i cara, i potser agafar'n algun de sol davant els altres i etzibar-li una lliçó: arrapar'l pels collons i fer-lo xiular i vomitar, per exemple – aqueixes foren solucions d'avui, que demà, per mà de la fastigosa passió dita revenja, es tornaven bogeria de maldecap.

Una acció pacificadora fóra pitjor: ningú no s'entén amb paraules, sobretot si tu només ets un i ells tants com volen. Com se te n'enfoten! L'acte bon-xicot et durà segurament a pitjor envaïment més endavant; de fet sens dubte força prest: si avui t'hi trepitjaven cinquanta, demà seran un regiment a trepitjar't i fer't malbé la casa.

La bona solució és erigir una bona murada: doble murada, que els talli el camí d'empertostemps – que fotin marrada, que passin enjondre, que no et vinguin a emprenyar més – qui collons els demanava – que empudeguin, si volen, la casa d'altri.

Doncs, surts en alta preança dels murs: – Ah per un mur prou alt que no poguéssim sentir'ls més – ni com puden! Car el nostre pulmó és Europa – no pas can pudent de ponent, d'on l'aire mort i nefast bufa.

Cases contigües, sense murs, o amb els murs massa fluixos – veí et ve a fer malbé tot el que amb penes i afanys, després d'anys i panys de patir-hi, construïres – pus sobre el teu jardí empenyorat i trepitjat, els teus llibres emprats de paperot per a torcar culs, o per a fer-hi foguieretes de bogeria, els teus mobles estelles, els teus llits ronya i carronya, la teua família cadàvers o espectres encomanats.

Quan el veí no sigui lladre ni anàrquic, ni comunista, ni escarransit, ni molt generós amb ço d'altri, com els maleïts capitalistes – quan el veí sigui pel cap baix tan endreçat i net, i il·lustrat i ateu, i estoic i admiratiu del tot, com naltres, llavors!

Llavors aprimarem (no gaire) els murs.

Aprimarem els murs quan posareu seny a ca vostra, dius als teus veïns massa tocats del bolet. Van vessats, sobreeixits de canalla – els marrecs sense educació ni esment t'ho vénen a toquejar ans a destruir tot – la vida és curta i no he arreglat re perquè vinguis a fotre-m'ho tot de creus! I si et diu la solidaritat, l'amicícia, l'espècie, la xuclem-hi tots ara que ací hi raja, li dius la figa la moma – perquè no hi xucles allí, paràsit – saps què, tip de falòrnies, murcià!

5. Sentia als trens xerrar dos carallots bocamolls qui deien dels empenyoraires qui s'apropien de cases d'altri per a fer-ho malbé tot – i, ni que no fossin de ningú (les cases que envaeixen), encara foren de la vila, i la vila les podria posar a ús del públic – que l'únic que en treuen els infiltrats és el plaer de "cagar en ca d'altri" – prou són "els qui s'hi culiven" – "squat ready to shit" – cagar a ca d'altri versemblantment doncs un dels plaers més primitius i, en conseqüència, activitat que suscita un goig més apujat, animalístic. Les races dels rats i dels humans les mateixes pulsions de gaudi descordat – llur cervell esvinçat – sobrevivint ni que plogui merda: amb això mannà.

Mes és evident que les cases s'han de tractar millor que com a canfelips.

No; cagueu al camp! Femeu la terra, per comptes! Servíssiu per a quelcom altre que per a la deterioració del que hi roman més o menys prístin.

Cada casa un temple de confort – i l'arquitecte qui la parí ésser molt colt – o si pus no, doncs respectat rai, car els qui tenim el luxe de viure sota teulat hauríem d'estar-hi agraïts d'allò pus.

Això em duia a l'esment els anys de vaques magres. Mon amic l'arquitecte, els meus fills i jo li hem fet malbé el cotxe, això damunt el desori on hem mesa la casa que ens permet d'emprar. Li hem fosos o espatllats els de més dels llums de ca seua, perquè jugàvem com camàlics i els fèiem caure o perquè som gruixuts i barroers de mena i ens queien de les mans, o hi monejàvem a tall de manefles nassuts – la qüestió tot plegat que no sé com respondre-hi. "–T'hem espatllat el cotxe després que ens ho has pagat tot, l'estada, els dinars i sopars... I així t'ho paguem, i guaita

com et deixem la casa, amb la meitat dels llums esguitarrats – n’estic avergonyit – saps què...? Vivim en fals. Visc en fals. Cal que em fiqui a fer diners sigui com sigui. Fins ara només he viscut somiant.”

Massa bo, mon amic, respon somrient, em diu que ho deixi estar, que això rai, que prou ens en calen, prou ens calen somiadors.

6. Ocells en gàbia, molt parlers... Cèl·lules se m’empastifen i em pasten... I esdevinc pàtria de cèl·lules qui treballem... Ensems... Abans la dissolució... En una solidaritat... D’individu –

Aquest és el meu programa polític... I econòmic... Em mantinc viu...

Ocells en gàbia, garlaires, garrulaires, xerramiques... Esbart qui giravolta enjòlit damunt el pinyol del niu... Com més pròxim m’ets, més te m’adius... I doncs, al contrari... Tot el que m’estreba cap a la dissolució... Tot el que em trenca... (O em trenca només els punts de referència...) Ja m’és enemic.

7. L’entremaliat espieta Díl·linger Sarbatana ho filmava tot. Al camp dels nus, el lituà Aston, el venecià Goita – escriptors qui em batien en tot – (en escriure immensament millor, en èxit, i doncs en apreciació pública; ah, és clar, i en saber fer, i anar pel món, en presència, en pulcritud; no cal dir en llargària ans amplària de xil·la, en cardar’s na Minerva, en cardar-se’m, sobre, la dona, només per a demostrar’m on sóc i on pertanyc – al fang dels banyuts somrients i trepitjats...) – triomfaven – llur presència era tan fotogènica!

Vaig començar a dir: “–No cal que us arrogueu tantes de fictes facultats, usurpaires... Ens volen (quins déus orbs i sense consciència, com sempre?) coixinets recanviables a l’engranatge de la màquina de l’estat; mes no, només som insectes d’estrany vesper, d’estrany merder, insectes estranyament ossats, amb ossos blancs

estranyament, descordadament, cordats."

Algú em fa fotre un mastegot de trascantó.

Era sa mare. "–Pareu compte amb els paraules; no tothom les empra a la babalà i sense sentir'n íntimament la puixança, la potència, la fiçança… A ell, com a molts de naltres, li fan mal – per a gairebé tothom altri, els mots tenen presència, sabeu? Són cossos amb forma, olor, dolcesa, agressivitat… Ens toquen l'ànima. El minyó no hi és tot – té una mania amb la màquina de fer fotos – es creu que tot el que fotografia importa gens – de fet, només veu el món pel foradet de l'objectiu – mai no es fia dels ulls – només de l'ull de la càmera – ell "fa clic": t'etziba instantànies mediocres, traïdorenques, i més tard hi baveja, i diu: "Això és el món." Si li amaniu l'imatge amb paraules agres i corrosives li enverinareu els ulls."

crematori: havia llegit el llibre de l'empedreït Borowski sobre Auschwitz. 60 mil llibres acumulats tota la llibreria d'aquests darrers 60 anys cremada amb pet encès – i jo sacrificat, màrtir, carbó, cendra, pira.

Una paraula se t'enfuig del cervell - ans no ha reexit a fer's, a formar's del tot, mentre es va empedreint, com ara inscripció negra en llosa enjòlita, es desfà - se't fon al fons de l'ull orb - hi desapareix com gargot de quitrà en pou de quitrà.

2. No volgut pels comcals - per llurs corredors i sales de rajoles lluents, t'hi troben balder; de fet, ni reconeixen que hi ets; ni que existeixes, segurament - cap cas, com ara si guaitessin cap exposició i tu no hi fóres ni el cendrer del racó. Per això te'n tornes, rebutjat, tret que ans no arribis al camí que duu a casa, al carreró fosc tens el pas barrat pels escaguitxats, pels llefiscosos, pels qui ja es desfan com incipients carronyes - no t'hi vols pas envescar.

4. Al·legoria de l’envellir’s. Tinc el nou llibre d’en Josep a les mans, la coberta és abstracta: unes arrodonides figuretes vermelles qui s’esbiaixen en fons blanc com ara endutes pel vent – i ara ho comprenc, és un bocí del dibuix on en Josep seu a la poltrona acabant un puzle i les peces de cartronet del trencaclosques se li enfugen fora d’abast, una brisa d’anys se li emporta el joc envant, devers l’infinit, tot i que el trencaclosques només era a mig fer.

Li faig veure això a la meua dona, qui no comprenia tampoc la coberta. I veig que aquella al·legoria de l’envellir’s (on de sobte el joc se t’envola cap enlloc, tot i que pensaves acabar’l en pau i amb encara prou estona) em toca tant com a en Josep – tenim si fa no fa la mateixa edat. Fulles seques, caient o a frec de caure.

Som, la dona i jo, en casa benestant, de visita. Mes res ja no m’hi diu re. Cap de les pintures a les parets. I si m’ofereixen de beure, dic (i és veritat) que ja he begut. I me n’adon que, assegut una mica fora de rogle, no hi tinc ni fred ni calor – mentre uns diuen que fa fresqueta, els altres que això és xafogor de tardaó. Per baix passa la processó de tardaó, la processó de les fulles seques – ens hi arribem; pagues una petita contribució – recullen dinerons per a qualque bona causa – tret que, justament en arribar a tu, les dones qui reparteixen, d’un saquet, els plastiquets commemoratius en forma de fulla seca, tot i que prou has contribuït al saquet de les contribucions, no et poden donar cap fulla seca, justament se’ls n’acabava el cabal – se’t disculpen i continuen envant; d’altres dones encara tenen els sacs plens de commemoratius, però no te’n tocarà ara cap, car són, les qui en tenen, a d’altres indrets de la processó qui passa.

Al vespre, t’ajeus. Tens un os del coll que se t’ha trencat – el dolor agut que sents al coll com et travessa la carn i t’enceta cap enfora la pell, et fa aixecar. Ara apartes amb prou penes el llit, i hi ha escolopendres, grossos centpeus a l’espona, i davall – com larves detrívores qui esperessin de poder’t rosegar aviat el cos.

5. Som dos especialistes. La meua dona fa piràmides d'ous. Anuncia un nou rècord, i veuríeu llavors com s'atansen els càmeres dels diferents canals. Aleshores va pujant la nova piràmide d'ous. Amb mònita, paciència, traça, ull clínic. En posa milions, llivell a llivell, fins que tots s'esbarrien i es xemiquen: truita greu, descomunal. Així ha fets malbé bilions i trilions d'ous. Tots plegats els ovopositors... (Els ocells: papagalls, paons, estruços, rossinyols... I les serps i els ofidis, i els batracis i els quelonis i els ornitorincs...) Tant de disbauxat balafi i malbargany, tots plegats l'odiem.

La meua especialitat, albardà rialler, dodo eixalat, és trencar'm el crani. Vénen les càmeres i faig la meua nova proesa. Caic daltabaix de la bastida i m'estavell el cap al paviment. Davall per un panar mig nevat amb esquís sense bastons, fins que fa llobada el niell arestat d'un roc, puig volant de qualsevol manera i catacrec que caic de cap en qualque codina sense molsa: un nou cocó on els taulats vindran a beure-hi glopets aixaropats quan plogo melmelada. O amb patinets vaig rodant per un carrer estret que fa baixada fins que rellisc i au, em trenc el carbassó a la cantonada. M'he trencada la closca milions de vegades. Em llenç d'alçades amb corda que espetega o amb paracaigudotes que no reïx mai a badar's comcal. Enjogassat al capdamunt de cordes fluixes, sempre acab de corcó damunt les llambordes. Milers d'exemples. Sempre inventius. O en tot cas, vist l'estat del meu cervell ple d'arestes de crani esberlat, inventius rai, vós.

6. Memòries – poues amb el cercapous esmussat d'una mà balba els peixos morts de la memòria esbarriats en aigua pregona, bruta, estantissa i fosca.

Viure vol dir anar aturant-te a mons alternatius – ara somiats, ara endurats – tant se val, car només compta aquell on t'esdevens ara mateix – i els parracs de records dels mons que perforares: borrallons de cendra que s'afaiçona i es desfà, i amb la mateixa vitalitat tant si provenen de mons somiats com endurats.

7. Primer que no re cal entrar, és clar. I ara hi ragen els insults dels culers de l'equip

enemic; sort en tinc dels meus amics, una mica més eixelebrats que no jo, qui em defensen – donen la cara, el pit, s'empentegen amb els dolents, hi cau qualque mastegot i tot... No gran cosa. I ara cal empènyer cap dins. I la mata s'estanca, el patoll es frena, la voluda es glaça. Estantissos, badant. I ara aquest estadi foraster (mal fet a collons, això provoca la malanança propvinent), té una plataforma al capdamunt i a sota una volta en forma de cúpula amb un costellam que serva un material de plàstic molt massís i que prou sembla força flexible. Per això els capsigranys de dalt de tot comencen de llençar-hi objectes, per a veure com les claus i les ampolles i els atifells estrebats als altres hi reboteixen. I s'engresquen tant, els brètols, i el joc els fa tant de riure, que comencen de llençar-hi gent, els més petits, els més indefensos, o potser n'hi ha qui s'hi tiren per fer el valent, a veure com reboteixen i fan riure encara més – trompes, en deu haver uns quants, i els altres barralbuits rai... I les calamitats es multipliquen. Els qui col·lideixen amb el costellam, de metall, agut, de ciment, no ho sé, mes llurs cossos, quin malson, tallats de mig a mig, els budells escampats pertot arreu, trista estesa, material repulsiu, esglais a betzef. Per sort, ens ho treiem del cap, car es mou l'embús. Ja som dins. Quin edifici més ben parit, part de dintre. Tot lluent, amb el terra diries que de marbre lluent; les parets sense una esgarrapada. Un bidell o recepcionista amb lliurea i tot, un nyèbit molt oliós, mes qui no es digna de balafiar cap somriure, se m'enduu ascensor amunt; segurament que em farà seure a l'indret que el tiquet assenyala, tret que, pujant-pujant, m'he degut adormir... En tot cas, m'he adormit, altrament com s'explicaria que ara em despertés. I aquest és el cas. Sóc despert i caminant amunt i avall en un laboratori ombrívol, boiroset, humit. I alhora me n'adon que també sóc jagut dalt una lleixa, i que no hi sóc sol. Els enemics d'adés hi són, i d'altres carallots qui no conec, i hi reconec els qui em defensaven suara, hò, esguardant-hi bé, veig que també hi ha part d'ensús qualcun dels meus amics i tot, i el cas, com dic, és que tothom hi som connectats, pel cap o pel cervell, amb conductors que ens creixen dels caps com antenetes o palps, com sensibles filaments, com si hi som a intercanviar-hi idees directament – o és que ens hi regiren i ens en fiquen o ens en treuen..., mes espera't, i ara...? Qui són doncs tots aqueixos qui davall la lleixa em volen ataconar...? Tots amb intents d'agressió, els murris, baladrers, sorruts i tocaboires – capdeconys, com si doncs no ho veuen, que tanmateix no es poden moure de lloc, car no són d'altre que projeccions dels qui són estassats dalt al prestatge, amb llurs cervells doncs regirats, escorcollats i atiats pels instruments; espectres d'ectoplasma, em fareu riure i tot. Us penseu que amb tantes d'amenaces seré un culer menys fervorós...! Bordegassos, no n'aneu pas poc lluny, d'osques...! Al contrari, veig el futur amb optimisme. Que estigui atrapat en aquest quiròfan sinistre, no vol pas dir que valtres no n'estigueu pas menys. De fet, n'esteu més, i en pitjor situació. Jo rai. Prou sé qui sóc. De tot el que s'hi esdevé, llegidor ideal, de somni, aquest sóc. Ei, i esguardeu com em bellug, gairebé diries que lliure i tot. En tot cas, prou esburbat, quaix xiroi, avesat a guanyar.

9. Sempre haig de fer el paper del tòtil. Més em val. Car si mai s'escau que vull dir res, la llengua se'm desprèn i m'ennuega; em ragen les llàgrimes; se'm fica pap endins com un tòtil boterut, ple de bombolles, bòfies, nafres, llúpies, i em produeix abassegadora basca.

10. Cercant el mot en estranger, l'infant digué en català paraules impronunciables per al sergent de merda qui era el mestre de llengua. Va dir l'infant, cercant la paraula estranya de l'invasor bestial: xanguet..., joell..., mabritjol...

I va rebre tres mastegots al nas. Tres cops de puny de l'ex-soldat feixista qui serví els nazis al front rus, ara reciclat en mestre de llengua enemiga. Quan l'infant recobrà el coneixement, amb una puntada al cul el mestre el va enviar a casa. Damunt la neu més tard en vaig seguir la regatera de sang fins a casa seua. L'infant era al llit, mig mort. S'havia mossegada la llengua; li havia penjada un tram; damunt la neu li havia espetegada; un gos se l'hi havia cruspida. L'infant obrí la boca: en rajà borbolls de sang.

11. Desficis per atènyer el terminal, com sempre. És clar, he perdut el temps en distraccions innòcues – llegint el diari, guaitant la gent a la fira del carrer... I ara? Ara s'ha fet fosc i estic perdut en la ciutat desconeguda. Els metros ja no corren, la gernació va minvant, els suburbis són menys acollidors, hi ha perill d'assalt a cada cantonada, a cada clotada d'absoluta foscor... I ni caminant no sé on atraçar'm – a quina adreça tinc la família, devers on deu caure la casa...? No sé exactament on vivim. A la rònega estació dels trens suburbials, les ombres qui es mouen amunt i avall, tots deuen saber on van... Sempre en deu haver algun com jo, desconnectat... Potser demà... Alguna nova idea... Com entraré en contacte amb la família...

Aquesta vila sembla immensa... Milions i milions de penjats i despenjats... "Afegiu-m'hi, vague homenot de la nit..." No crec pas que tinguem telèfon... No puc escriure'ls, on els escriuria...? No en tinc l'adreça. I no feia sinó unes hores que anàvem tots junts, i quan la dona i la canalla se n'han tornats, he dit: "M'hi estaré una estona més; ara vindré..." I he romàs darrere, esguardant la gent innòcua, llurs pedestres jocs de mans... I m'he assegut a una cadira lliure i he roplegat un bocí de diari d'embolicar entrepans i m'he embegut en la lectura... S'ha fet de nit. El que els escrigués on aniria a parar...? No serveix de res. De què serveix el que escric? Com el que llegeixc per a perdre el temps. Per a això, per a perdre el temps i perdre'm a la vila, immensa, desconeguda, en perllongada nit.

13. Cal caminar amb compte damunt els hortets que hi ha a la cresta de la carena. Ara que tots hi esperem l'esclat, encara hi hem de caminar amb més de cura. Trepitgéssim pas on creix. Només als marges estrets. No volem fer malbé res abans d'hora. Que el cràter que tot s'ho enduu, s'ho endugui tot ben endreçadet, en cunç, perfectament distribuït, amb cada cuqueta al seu indret, amb cada microbi somrient al microscopi, aconformat amb el seu fat de comú rebentament. Els hortolans amb l'ull viu que no els aixafis cap carxofa. O ni humil lletsó. Tot i que saben que és imminent l'esclat que s'ho enduu tot.

Esclataran els fels, els cors, els caps, esclataran els ventres, els pits, les caixes dels pits, amb les brèndoles de les costelles esgarriades com virons de buirac volat. Sobreeiximents sense solta ni volta, els ous, els planetes, els Solells..., aquesta terra massa aviciada pels nostres assidus, interminables, acaronaments, i ara, desagraïda, fotent l'espetec més bestial.

Ens passem desigs de bon esclat. Fem nit, una darrera nit, als boscs, a les voretes dels rius. I en despertar'ns allí hi ha els desigs: petits paquetets, petites postaletes, amb floretes, amb llacets, amb caramels, amb joiells: "Que el teu cap esclati amb millor pampallugueig que no esclata una carbassa." "Baldament se't rebenti el cor amb més llustrins que no es rebenta un tomàquet."

Els hortets a la cresta de la carena, aneurismes a l'esquena d'ase del meu pit. Amb quina guitza no se m'esclata la bombolla on visc: plaf! Tot s'esgarria en sang, en foc.

14. Vists de lluny, entre els mainells d'una finestra del castell, el meu fill i jo epitomitzem l'èpic viatge de l'humà. Heroics, de lluny, en sas herbat, per carenes suaus, tipifiquem l'ascens gegantí del gènere. Ell vestit d'en Banyeta, jo d'en Manelic. Una querrina meua es declarava escàpola. I llavors per comes i tucs tothom pretendria que els pertany. Arribats a palau, amb la meua querrina a coll-i-be, el prohom s'empegueeix quan de les celles en diu antenes i creu que dir'n antenes és de mal català, a tota esdevinença de català dolent. Li dic que no, que tot parlar català s'equival. Si al seu castell, de les celles se'n diu antenes em sembla perfectament. I el meu fill i el seu traire o trident roent no fitoraran pas cap cul per això. Ens convida doncs a l'àpat on hom ens serveix xorrèstic per a donar i vendre'n. N'Ot Clotet, el prohom, vol que l'informem alhora del que hi ha enllà de les ratlles del territori.

–Tot hi són (diu mon fill, el dimoni) maltempsades i atzagaiades que hom es fot recíproc, i els qui en romanen a les escapces, aquests, maleïts epígons, Célines de bot-i-fora, votats a l'anihilament, aquests, llur pròpia sang els és el suquet on bullen, vianda que qualsevol qui la tastés hauria granment de noure. Ningú no els toca, hom els deixa que es podreixin sols i amb prou pressa.

–Les cases, n'Ot, són fetes només de terrasses amb parets de vidre. Hom hi viu guaitant el carnatge que cada veí realitzi, i si ningú altre té cap carxena en marxa, o no s'hi veuen els llepaculs, llur glotis als glutis, popant, inexhauribles, com augmentats mamerris, hom mateix passa a l'acció: es desvia com cotxe desviat i s'estavella i s'estella a les parets de vidre, només per a donar cap potencial espectacle a l'interessat veí.

–No hi ha parets amb clivelles, no, mestre Clotet. Tota paret és de vidre i part darrere els llums hi són encesos i molt intensos cada segon del dia. Només ull-cluc t'estalvies la visió infernal dels veïns. Mes ull-cluc et ve a l'encalç l'escomesa dels fanocs de sempre qui vetllen per la religió. Volen que aprofitis l'aïna de no tindre palpebres, i per això, si te les esbatanen gaires de vegades i tanmateix comets la pasterada d'encara cloure-les, d'esbiaix te les retallen, amb tisores de porgar, i llavors ja no hi ha taps ni malplecs que jamai t'impedeixin l'espectacle.

–T'haurien, n'Ot, recomanat en temps més civilitzats que mengessis cues de pansa, o, més castissament, espotzims d'atzebibs, per tal de recordar-te'n, de tindre els ulls sempre badats, mes ara a ciutat la joguina pueril de la religió vol que l'únic pecat

sigui el de no voler pas ignorar el que et passa per dintre – per això qui girés els ulls a l'interior fóra l'heretge qui caldria de mantinent ajusticiar. Bruixeria opalescent de qui ploma la grua amb el mirall que és el veí o la veïna de qui la bondat dels malucs ha d'ésser sempre prou llençol per a projectar-hi tots tos anhels ans galivances.

–Dones arreu de les deesses èmules, n'Ot, i tu incapaç de canviar el vocabulari. De plec en plec, la mateixa carn que se't podreix, el mateix tendrum que s'umfla i orgasma, els mateixos orificis que t'avinencen a la sessió de sang; el mateix xaixaixà, sempre el mateix xaixaixà...

–A bendò dels fats, mestre Clotet, que us volen testimoni atrapat i entrampat de l'esdevindre's del formiguer. Voldríeu poder dir d'antenes a les celles. Voldríeu poder fugir del formigueig per a tornar a la pau del camp espars. Voldríeu esquitllar-vos-en, del xafardeig ubic. Voldríeu que el xaixaixà etern variés de tonada: “Ni xilema ni floema, càmbium! Xaixaixà!” “Ni xilema ni floema, càmbium! Xaixaixà!” “Ni xilema ni floema, càmbium! Xaixaixà!” Cap dogma no és nogensmenys gens tocable. Voldríeu reflectir com ningú el lleig erogueig sobri de les coses... Vedat! L'espectacle se us dóna, i vós l'entomeu, ulls esbatanats, i fingint fruir-hi, sense possibilitat de redempció, com vol la religió dels fanocs qui, com màquines d'inquisició, per a això hi vetllen.

–Quin privilegi poder parlar com vols! Quin privilegi tindre ratlles de qui pots treure'n qui vols! Quin privilegi servar palpebres! Quin privilegi dictar't la pròpia llei! Qui privilegi no haver de copiar el veí!

–Prou podem, mestre n'Ot Clotet –vaig afegir.

8. Cada cop que em faig una llesca amb mel, me'n record d'en Pitàgores, qui diuen que no menjava altre que mel i pa, i va arribar a qui-sap-lo vell. I me'n record que va dir quelcom o altre pel que fa al triangle; va dir, si fa no fa:

“–Si se t’aixeca el virató en hipotenusa per respecte al teu ventre pla i la mà temptada, estàs-te’n i pensa en altri: en xifres i en galàxies i en diademes i en les interconnexions de la matèria, i tota sola l’eviscerant (i pitjor: desvirtuant) hipotenusa s’esbaldregarà.”

Una altra cosa va dir en Pitàgores pel que fa això. És ell qui, protocatalà i bon vegetarià (on els cargols són animals i hi compten), començà la dita: “–Pel juliol, ni dona ni cargol.”

9. Des del pont blau on enjogassadament jugàvem (sense reglament ni d’altres encarcaraments) a tennis i a futbol, ens desplacem al camp blau. Han vinguts uns escamots a fer-hi un bocí de pel·lícula oficial – gent molt recta i rigorosa, i doncs carregada de merda.

Ara que som prop el camp blau, prat desert, ens n’adonem qui hi ha al cotxe del costat; estiracordetes de l’escamot venut al règim qui fa la pel·lícula oficial, els quals ni sabíem que havíem tan greument insultats només essent lliures i finament fotent’ens-en de llur coentor, se’ns han posats al costat – llur cotxe i el nostre paral·lels.

Són els dolents i lleigs i tibats qui ens volen esbocinar allí mateix. De naltres, doncs, amb quatre trets i a córrer, ningú no en sabrà mai més re. A parir parteres. Ni que al món no hi fóssim mai haguts. Desapareguts sense jaquir esclau. Ni nats. Car ens encanonen, en patim un breu esfereïment.

Per astrugança, quan aquells estaquirots malcarats anaven a disparar, de cop sobte arriben al mercat blau els camions de les xineses vestides amb anoracs blau cel. Milions de dones de blau s’interposen amb llurs camions i llur rialler matinar. Salvats, les guaitem baixar i començar de dispersar’s per a obrir llurs botiguetes – plenes elles d’eufòria matutinal i les lleixes de verduretes frescals – i naltres rient, il·lesos – i rient, rient, coixim-coixam, cotxe lent, cap al blau...

Matinada grisa a matí blau, al cel tot hi és suau sallar. Tret que ran terra hi anàvem a tot estrop. Baixàvem pel cantó dolent de la carretera – fregàvem un autobús – de poc que no hi jaquíem la pell – saludem alegrois el guiador no gaire esfereït, amb cara de mig clapat – ens posem ara al bon costat i, corrent rabents, sortim de l'autovia.

Volant, com qui diu, rossolem tarter avall: és una mena de caminet pedregós per on ens desviem… Somriem, gairebé estavellant'ns-e pertot arreu, com quan érem joves.

Freguem els geps de roca rònega que fan bot ci i ça. És l'illa dels grossos llangardaixos – de decoració, com qui diu – tot i llur fila ferotge, inofensius, com iguanes, tret que més grossos i llisos i vivament acolorits – els esglaiem amb un globus enorme que fem veure que és un altre llangardaix com ells, mes de raça depredadora – pretès vici que tenim de fer'ns veure una malafí més agressius i perillosos que no som.

Ens perdem en vagueries esguardant l'atol·ló de l'illa: ah, aigües embruixades.

I ara és hora de tornar a casa. On la tenim – dalt el penya-segat – deçà de çon Çagril·lus, es veu l'indret on l'epopeic Epaminondes perí.

10. El dia de l'inauguració d'en Reagan passejava per Washington sense ésser'n assabentat, de l'immensa pallassada, i em vaig ensopegar amb la gent agrumollada a l'avinguda. Em deia quin accident més aparatós no havia pogut congregar tanta de mainada – o en tot cas gent amb un intel·lecte tan infantil. A canvi, una dona esbufegada se m'atansà i em va dir que hi portava els seus fillets "–qui ja hi havien sigut, de nyecs, a l'inauguració del segon Nixon, i amb quatre anys i escaig a la d'en Carter, i que ella mateixa, ui, i que gràcies a sa mare, que venien totes plegades de Nebraska cada quatre anys, n'havia vistes no sé quantes més…"

Hi ha dones qui només la proximitat dels herois escalfa en esperança de futur.

Li vaig somriure només, i me li vaig allunyar.

Alhora que m'allunyava del grumoll malaltís típicament embadocat amb falsedats i buideses sense solta ni volta. Sobre, mai no sabria la dona exultant que, parlant amb mi, havia tocat de debò l'única grandesa que hi hauria durant el trànsit de la terra a través d'aquesta època on sóc qui decideix on re no va.

11. Mon pare, àrbitre de les lligues mitjanes, havia vingut a Nova York; per això vaig assistir al partit, i bon lloc que hi tenia: era vora l'embocadura, en un seient ideal per a entrar i sortir; tenia un permís de trànsit per a l'interior de l'estadi; a mig partit, mon pare atura el joc; fa continent de sortir de l'estadi entre els xiulets de l'escarit públic; llavors entra als budells de l'estadi, i jo darrere seu. Ni em va llambregar. Carranquejant i fent tentines, potser perquè se sentia tocat de mort, se n'anà de dret cap a la bàscula del corredor d'entrada, pujà a la plataforma i per comptes d'esguardar quin pes no marcava la finestrella, havia tancat els ulls i havia començat de pregar: "...our father who farts in heaven..." Immediatament caigué, rodó com qui diu, keeled over. Un atac de cor fulminant. Li palpàvem les venes del coll: cap batec.

Al cap de dues setmanes vam volar amb la família fins a Xicago. Vaig deixar la dona i les xiquetes a l'hotel i em vaig personar fins al gabinet del procurador de la república. Mon germà ja hi era. Davant el seu despatx, el procurador va obrir el testament de mon pare. L'il·lusió em tenia suspès. Em pensava que rebria qui sap què, pel cap baix un parell de cases, i au, a viure a la nova ciutat, i a surar-hi, i la dona feliç i les xiquetes a estudi caret. Per comptes, el notari fineix, amb veu greu: "–Doncs, nois, no. Massa endeutat, li prenien àdhuc la caseta on vivia sol. El vostre pare no us deixa res."

Em vaig aixecar, em vaig plantar dempeus, quadrat, molt ferm: "–Renuncii a aquest no-res. Renuncii a l'herència de no-res." Com una criatura, a frec d'esclató.

Vaig trucar la dona. Haurem de tornar pelats. Car no, no hi havia sinó res a heretar.

Arribat a la cambra de l'hotel, veig que no hi ha ni la dona ni les xiquetes, i, si regir pels calaixos i obr els armaris, veig que s'ho enduien tot. Segurament són ja a l'aeroport...? Breu instant de desconcert.

Passa un vailet per la porta oberta, em veu abaltit damunt el llit, em demana si em cal res. Fa una cara de pocavergonyeta. Em sembla que ja el conec, tot i que no n'estic del tot del cert. "–Hi tens un germà qui treballa també a l'hotel...? Anit, quan arribàvem, ens en contà de bones; em convidà abaix a tirar dards i tot, i la férem petar una estona. Vaig perdre cinquanta dòlars. si te'n pogués manllevar vint per al taxi...? Sap prou ton germà que sóc de fiar." Rient, rient, em diu que no té cap germà qui treballi a l'hotel, i que ell mateix no duu ni un ral a la butxaca.

He agafat el metro. No em sembla pas que hagi fet tard.

A l'aeroport, mentre masteg nombres i indrets a l'anunci lluminós dels vols, em sent enraonar un homenet escarransit i em salta tot content davant; se m'abraça i tot – està tan content de trobar's un altre català en aquell inhospitalari aeroportot. Efusiu, me'n conta de verdes i madures – tòpiques dissorts de viatjant, ell alhora tocant-me contínuament els malucs, els bíceps, els pectorals, accentuant l'expressió, i jo a tornajornals havent-lo de tocar amb una certa reluctància, només amb la punteta dels dits, signes de germanor, al braç, a la clepsa... Arriba la seua dona, bontròs lletja, i me la presenta. Aquesta encara em fa més fàstic de tocar-la. Els dic que l'avió se m'escapa. Tret que no és pas veritat. No hem d'anar enlloc. He vingut a l'aeroport per si de cas la dona volia tornar a Nova York. Però allà baix no hi tenim res. Hi llogàvem el piset i ja l'hem tornat – amb el dipòsit hem pogut viatjar fins a Xicago. No, ni dona ni canalla no són enlloc. I les maletes encara menys. Tots els meus escrits, que duia en disquets, perduts, doncs. Qui sap. Desolació, sempre el mateix tast agre. Potser...

Potser ha tornat tot a lloc – a lloc? on? O potser (molt més segur) la dona m'abandona. Cansada de tantes de falses alarmes de guany definitiu – li havia dit que aquest cop hi reixíem sense falla: que heretava de mon pare. La gran batuda. Tret que, és clar, només n'he heretat no-res. I he renunciat al no-res que em llegava. La dona se n'ha deguda tornar a Bèlgica, a casa els seus, amb els nostres darrers estalvis, les dues xiquetes il·lusionades de veure cosinetes i avis i tietes...

M’assec a un dels seients que guaiten cap a l’entrada dels autobusos que menen cap als avions. Al respatller del seient del davant hi ha un televisor engegat. Hi fan un partit antic, hi oficia mon pare, jutge de base. Som al darrer inning, al penúltim cop. Hom hi llença la pilota – allò pot decidir el partit cabdal. La pilota era palesament bona: a la televisió encesa la jugada hi és retrasmesa lentament i repetida… Mes mon pare l’erra, diu que era dolenta; el del bat exulta, el llençador protesta, els entrenadors surten al camp a potejar la terra; al capdamunt del talaiot, hom hi enfoca el comentarista, se’l veu esfereït per la jugada, i en fa grassa riota. Dalt crida el guaita dins la gàbia: “–Aquest home no se n’entén… gens!”

Em vaig aixecar marejat. M’adrecí a la bàscula del racó…

No sé si pujar-hi… Poderosa premonició de mort instantània. Em duc la mà tremolosa al cor. A la finestrella de la bàscula hi diu, amb lletres somortes: weightless.

* * * * *

12. He feta una malafí de males fins. Sempre massa cudol. Llençant els lligalls a la bassa de quitrà – els treballs de tota una vida – i en acabat volent-los recobrar. Debades. Brut d’engrut fins a la coroneta. Em volguí penjar, mes només em pengí de faritzel·la – la faritzel·la es romp en escruix: caic en dura codina. Hi plou verí. Balbuç, crid revenja. Rauc, minvant… Silent. Horitzó clos per parets. Espigolant els reps de la pelfa als camals hi escapç manta paparra. Ah poble moble, on te’n vas sinó a parir parteres…?

Involgut, de massa. Presoner com gos qui, perquè plou, es resol en escates. Sóc bordant per indrets burells, el Solell mai hi apuntava. Gos pertot arreu torpedinat, a mig desconfir, anys ha desnonat, i amb crosses, a caire de foscor sense eixida. I tanmateix hi gos, hi gos – què altre fotre-hi…? Gos anar-hi, bossa d’ossos, catric-catrac, forat avall, pollós, sense altre escalf que el dels tremolins i les esgarrifaós…

Ensum sentor de garota a les aixelles de les pageses, coent coragror a l'alè dels guàrdies qui m'empaiten, només precedits per les bales qui roents espetarreguen, es resolen en espurnetes: paella castanyera al cel, paella castanyera a la terra. Home llop, qui avia els sòlits expletius. Expletius de lupanar piramidal. Passa de llarg. Als vits les malalties bacil·lars, i, al rigot dels collons, carúncules de lues. Ximplet, amunt, membre tumefacte de tumefacta espècie. El vetill esgardís ple de vilorda. I no s'alça ni alçaprema ni prement-lo als pinyols ja gens.

Tumefacte piu, ui, pet, cafè mut.

Torn empegueït a fora. Qui m'injectarà el remei...? La metgessa on vivia ja no hi viu; a l'adreça d'adés nidéu. La farmàcia no la trob... M'he perdut, i arrib tard a tot arreu. Els carrers nocturns s'estireganyen – les vies: fleixos de qui la molla s'amolla i es tornen doncs cintes de carretera espargides a la babalà, d'on que, d'esquena, ja gens continguts, ens sobreeixíssim, ens esvaíssim... – el dispensari, ah; el dispensari és ple de boges qui s'enllepoleixen amb la meua medecina – de flor a cul a ballant amb la més magra – i per supositori re.

* * * * *

13. Espetegava al prat el Sol. Amb la cervesa a la vora i l'entrepà de mel ja a mig desembolicar, em vaig tornar a fixar en Pitàgores.

Era ropenjat al soc d'una olivera. Em vaig obrir el xap de bat a bat i em vaig treure, destrempat, el matràs. Les ovelles se'm guaitaven amb curiositat. El gos del ramat es gratava puces, a les quals és al·lèrgic, d'on que n'esternudés a manès; les cabretes d'ulls de bruixa rosegaven escorces... Per tal que el matràs se m'aixequés, em vaig aesmar alguna d'aqueixes xicarrones qui albires si cap vesprada deixes de fer de pastor i t'atanses al poble a esguardar-hi una pel·liculota o altra. Són xicarronetes molt dinguilles, vestides amb quatre cassigalls (cassigalls escassos d'aquells que es fiquen les noietes dinguilles), quatre drapets a través dels quals ho ensenyen tot, tot tret dels pèls que no tenen, per encara massa jovencelles, o ja perquè se'ls rauen...

L'hipotenusa d'espessa gadolla se'm formava... El triangle dibuixat per la perpendicular de la mà glaçada damunt el melic i l'horitzontal del meu ventre pla i musculat, dur com coberta de portaavions, i doncs l'enorme carall en perxa... Em duia (el triangle) al colt temps primitiu. Tornava a esdevindre en Pitàgores, savi estès al Solell de l'agre sicilià. I vaig comprendre el seu pensament i l'uberosa, granívola semença que se'n desprèn encara ara.

Això va deure fer, el meu conegut predecessor. Va deure associar els mots gonio (angle) i gono (esperma) – d'açò que pensés a establir d'empertostemps els seus teoremes geomètrico-sexuals, i més assenyaladament goniomètrico-gonoccòcics. Allò de: "–Quan l'angle oposat a l'hipotenusa de carn (l'inohipotenusa) et sigui de noranta graus, pren-te les dues mans i xoca-les com tes gassó a l'esquena, no fos cas que acabessis perdent força adí (força substància de força) – que més tard només amb mel i pa no és pas fàcil de rescabalar ni de fer tornar a funcions, fent que rutlli sense oliar com repliu que no es rovellés en mà d'altri (ara m'ho crec, demà m'aifataràs!); no, no, mos socis, car us dic, en veritat, que tot excés és quelcom que desequilibra un munt, i doncs difícil de rembre, i gens redhibitori altre que a canvi de més debilitant malaltia." Quelcom així, si fa no fa.

Tret, és clar, que jo encara era jove i, a més a més de pa amb mel, bevia cerveses i era llépol rai de xocolates duretes i negretes. Per això aquell migdia, en tost d'estar-me'n, me la pelí força efervescentment.

Em feia doncs la sega serrada (com en diem els matemàtics pastors sicilians de fer's la mà), quan, per una d'aquelles carallots vel·leïtats de l'atzar, una xicotella de no-res, qui amb sos pares devia aprofitar el jorn vacat per fer una berenada a l'aire lliure, es veu que em va clissar.

–He ullada una colobra! – cridà la minyonella, mentre man, esglaiat, obria els ulls i em sobtava alhora en inèrcia flagrant en la gens pitagòrica activitat i molt empegueïdorament pescat.

–Què dius? – digué la veu d'un mascle inculte.

–He ullada una colobra tota dreta a la carranxa d'un senyor!

Pobre home man! Devia semblar, a ulls pseudoinnocents de la xicotellona, un altre agònic Laocoont (La-oh-cony-on?) lluitant amb dues mans contra el monstre llarguerut qui se li cruspia els budells.

Això rai mentre son pare no fos un d'aquells autonomenats justiciers de rectituds, capdeconys molt obtusos i repel·lents, amb ànima opaca de bòfia assassí, qui et repten pels presumptius nyaps que comets, qui t'adrecen velis nolis cada tort que suposadament fas, i t'atracen (si pot ser a garrotades) sempre a bona fi, encara que en realitat et toquin els collons sense altre prèmit que llur goig a tocar collons d'altri ara satisfet, mentre tu et fas fotre, ataconat pel que els agiotistes del capteniment veuen com a prou profitós per als mercaders monopolistes de l'instant. Tot sigui fer diners per a uns i punts vagament celestials per als altres, la puta qui els cagà tots.

Ja em veia a cal metge d'antuvi, i a la presó d'eixauc, pagant per una mica de frèvola gaubança pastoral amb el for feixuguíssim de sis mesos a seixanta anys atapeït amb tot de criminals cagastrucs qui, si mai pensen en re, és en botxinejar el proïsme. I com més bona persona el proïsme, com ara man, qui pens només en dur les ovelles i cabretes a recer si mai trona, i altrament a ensumar floretes i a escoltar piular, i a alfarrassar créixer les messes amb un cert èxtasi àdhuc, més abonyegat ans deixuplinat sense ni com va ni com ve.

O belleu el pare bast m'enfila un pollegó de forca pel trau jussà. O m'espella, pellaire, i, com de les pells de conill i les ampolles de xampany en fa fer abrics per a les senyores qui beuran xampany reciclat, de la meua pell en fa barbol, amb la butxaqueta dels collons la butxaqueta més fonda, per a pescar qui sap els gargalls en l'escopinadora d'una comissaria que put a pets.

Com tot sicilià, tinc el dret inalienable a la llibertat i a l'independència. Què faig, doncs? El gos em serveix per a defensar'm? I les banyes del boc? Ambdós fidels companys qui sempre vull alegrets car (fins ara) (sempre) hem guanyats. O m'arm amb el gaiat (que febreixc molt més sovint que no em febreixc lo vit) i em dispòs a la batalla? O com el pseudo Fidi (el qui al capdavall no corr cap marató) arrenc a córrer fins a esfondrar'm?

Com el meu mestre en Pitàgores, no só aitampoc cap gall de panses (només un pollastre de pa i mel – i cervesa i xocolata); só pus tost papagai qui molt ha après

d’enraonar i prou: molt de bec i poca urpa, ve-t’ho.

I ai, potser em farà, amb l’escopeta, el clafert de greuges, ara que li estripava o estuprava la presumpta innocència de la gata moixa de sa filla, festejar amb la qui em clissava, i doncs en qualque mou, pel mer fet de clissar’m en allò que tota gent de bé no en diria altre que incidència d’agrair, i lleu delitosa escena d’ègloga lleugera, allí, pel fet de veure’m solipsísticament ocupat en el meu altrament encara més innocent burxar en l’aire esclet, la maula esdevenia, i de qualque mena alquímica, solladament prenys, i espiritual i anímica. Baboiades rai.

Gruava llibertat i heus-me encadenat a família recta i roma, i ells sobre fruint, sense mèrit, de mon ramat i predi. Perles per als garrins. Fotrem goig.

D’abassegar prou propietat que et permeti de viure sense fer’s notar, no tothom en sap prou. Potser aquest és un nou mètode. Violació d’esperit de minyoneta. Ja no saben quina camàndula nova inventar’s.

* * * * *

14. “Por de morir em fa fer vida ampla.” M’aprestava doncs a la guerra. “Clar i sicilià.” “Desperta ferro.” D’un pet en fotia cent esquerdes. “Cada terra sa guerra.” Amb queixals esmolats, gens esmussats, mosseguéssim doncs ulls.

En Rosegapedres, el meu gos, garneu importú, ganyolà efeminadament. S’havia tornat actriu plena de recances. Enquimerada, neuròtica. No em servirà de res; en tot cas no pas per a la guerra.

Sóc el papagai escrú i estoic qui fita el fiter – i hi avia pinyacs d’herculi entrenament. Recanant, cellut, distàncies. Tot això és meu. Qui m’ho vulgui prendre patirà. Suarà la gota negra.

Ibsen vol (a “L’emperaire i el galileu”) que la dona d’en Julià es vulgui banyar en

banyera curulla de sang de verges sacrificades. En Gaspar Torrella deia que per a la sífilis, et cal colom o pollastre plomat i espellat, cal que cru te'l fotis a la pixa – cal que el donis pel sés – cal que te l'hi emboliquis – també et cal per a millor mesura qualque granota qui migparteixes bo i cardant-te-la…

Tothom és sempre pitjor que no man. I tanmateix sempre hi ha algú qui em vol fer pagar tanta de bonesa.

Esguardí al lluny el panar verdós – vessava d'indis – de llurs buiracs penjaven les butlles que els autoritzaven de travessar'm amb milions de viratons molt fins i encurarerits. Encurarerits amb els verins de l'església. Perquè fotia el pecat de segar-me-la serradament en prat d'airós çaplà. Ofenós de quins interdictes, de quines directrius de lesa humanitat. Vida encara amb menys vàlua.

Això és una bogeria. Qui hi passés fóra merdós.

Morirem, el boc i man, aürtant de banyes, bornant, bornint, mufant, tossant, assucant, trencant'ns-les. Donarem exemple als déus bòfies dels soms alts.

Fins que no els haurem esborronats, a esborrament.

Cel borrós, burell, ronyacs i grops de nuvolades, agalius de ventegada, de llamps molt destralers…

* * * * *

15. Mes de sobte sóc actor rosegafustes. Damunt l'empostissat de l'escenari hi he fets molts de papers. Hi feia d'enamorat, de traïdor, de boig, d'il·luminat, de valent, d'intel·lectual, de duler, d'esguerrat… Damunt l'empostissat hi sóc únic, fit de tots

els esguards; els projectors em fan sobresortir-hi, m'hi donen un relleu especial...

Mes ara m'he mort. L'actor és mort. I cadascun dels meus personatges caldrà que hom el sebolleixi adientment. Que cadascuna de les meues encarnacions pateixi un enterrament pertinent.

Hom em colga de mil maneres, enmig d'un grapat de rares cerimònies; hom em colga dret i mudat, i amb botes lluents; hom em colga ajagut, amb un pom fresc al pit; hom em colga tot tort, com si ja sóc a l'infern. I de bocaterrosa. I a la babalà. I mig incorporat. Hom em crema en pira, i llavors llença les meues cendres a la neu. Hom em lliura als alats estercoraris, estès al cim més alt. Hom em trinxa en mil bocins i em llença a l'abocador. Hom em corforada amb una estaca. Hom em fa malbé a tesa – traucat, estellat, laminat, damunt marbre, a cop de punyal, macabre esquarterament – m'escorxen com a un conill, m'esbocinen com a un pollastre, em dissequen a tort i a dret, aprofiten i desaprofiten manta mossadeta i pelleringa d'un cos transformat en pudents carnussos per a ganuts virons.

* * * * *

16. M'havia afegit als pentacostals per l'escalf humà que em calia aquells dies – car ets un cos amb necessitats diverses les quals sovint, plegant-t'hi i procurant-ne, acaronant-les com qui diu a reps i a contra-reps, és en acabat quelcom que redunda en empenta moral, en salvació anímica.

Ara, no podia encobeir quan s'empatollaven amb la falòrnia de llur ídol grotesc, un tal Txizuskaràist, el qual adoraven fèrriament – i del qual es veu que sentien ara-i-adés veus...! Veus entranyables en llur innocència que, com el comatós qui es deixondeix, llavors repetien tantost érem emboldronats i doncs prou inspirats, escalfats i molt propers, amb plors i sentimentalitats rai. Tot i que el que els rajava no eren altre que llocs comuns, peudebancades, dites de putxinel·li, opinions

adotzenades i sense solta ni volta – i de cops, llas, palesament, barroeres tupinades o invencions només aviades per a fer's notar.

Perquè tornava a Corfú i volia tanmateix prendre comiat del pastor Herrick, vaig trucar abaix a la porta. Pitgí el timbre deu o dotze cops, però perquè passaven pel carrer les ambulàncies vaig pensar que amb l'aldarull que fotien no hi havia déu qui sentís el lleu retruny del trucador. Per això vaig fer tombar el pom. La porta s'obrí sola i doncs entrí al piset d'en Herrick. Vaig fer un crit per tal d'anunciar'm. Sé que la seua dona és mig sorda – i en tot cas era l'hora d'anar a comprar fora.

Ningú no em tornava contesta. Per això ara tustí a la porta de l'estudiet d'en Herrick. Perquè tampoc no em respongué, en girí el pom – i rere la porta era, estès a la xamberga, esbaldregat per terra. Em fa a l'instant que ja és mort. Mes me n'adon que només el tinc comatós. Belleu aquelles ambulàncies d'adés cercaven aquesta adreça...? Es perden sempre les ambulàncies, tothom ho sap. M'hi jugava que la dona era a la cantonada tractant d'atraçar-les tantost les clissés. Ara que hi queia, prou m'havia semblat que d'esquitllèbit, pobra dona, l'ullava, amatent i ansiosa, a la cantonada, com dic, suara, tret que perdut en cabòries no hi parava esment fins ara.

Ambtant, m'asseguí per terra a la vora d'en Herrick. Sabia que calia enraonar als comatosos, calia que llur cervell no perdés petja amb la realitat forana.

Gairebé per facècia li recití bocins d'en Herrick (1591-1674). No pas que en sabés gaires, i en tot cas, els que remembrava, els deia parafrasejant-hi rai.

N'hi ha qui ja s'han cruspits sucs i mels, xerigots i pler d'ovnis

Mentre som al llit clapant, rondats pel moscallam dels somnis.

Vaig afalagar'l amb veu melodiosa. Li dic d'heroi hereu, planant, enjòlit, en esperit, com el seu avantpassat, per paisatges idíl·lics...

Li deia si veia (com man) els prats ondulats, l'ordenada geografia dels soms i roms tucs i turonets que donaven una engrescadora aura de rústec gineceu ple d'elegants femelles amb amples corbes verdes d'herbei frescal al paisatge més que no pas vist,

somiat. Dic: veieu els prats ondulats amb els pins esparsos i els matolls punxeguts on s'amaguen les llebres i perdius, veieu els verds de renadiu, hi veieu els arços i espinalbells, el codonys, els ambres, els ocres, les fritil·làries, les primaveres, els roses dels cirerers, la flairosa pinassa de l'any passat, els bolets multicolors, les fulles més serioses dels qui pausats es perennitzen, les mallerengues i els cargolets, els pit-roigs i les merles, els cuïcs i llurs giravolts, els bous plaïbles estergits a la carena rere el vel de boirina...?

Ah, i s'hi passegen amb faldilles lleugeres les coindetes noies en graus diversos de virginitat! Als casts, cuscs pitrams discrets afiblalls de la padrina, pomellets silvestres als cabells, sivelletes lluents a les sabatones...

Ah, llurs rialles (dic), refilets un senyalet procaços, mes totalment salutífers, de femelletes a frec de nubilitat!

I així li sóc, a cau d'orella, solacívol, veu harmònica d'ídol molt més amorós que no el seu socoltre, eixanguer Txizuskaràist. I no pas que m'engargussi en cap dels versos. I no crec que estigui tip d'oir'm quan pels espiralls se li enronqueixen els ruflets...

Car bonhomiós, gens agafatós, de poemes delicats, sobreïxents d'optimisme, soliu, em ves, com font de dolces meravelles, rajolí inexhaurible, esperit de cabalet vital veritable...

Perquè al capdavall les ambulàncies arribin i el trobin ja... somrigudament... instal·lat... al cel.

* * * * *

17. Abans d'anar-me'n, treballant en certs poemes antics, belleu ans de llençar'ls, he

trobades, esparses, aquestes línies premonitòries. “–Tot s’espatlla ivarçosament. Nit fosca de Maçanet a Caldes a Llagostera, se m’eixamplen les vies com si ixen de gruixut bolígraf de moltes mines de colors – dotze o quinze, belleu pus – llapis garba doncs, a tall del d’en Joyce, qui es veu qui feia parlar cada personatge amb un color diferent quan componia les seues obres. I, doncs, seré molts, tret que d’antuvi no triï el mal color, el que em duu als bòfies toixarruts que es malfien en palpar’m que allò és arma a frec d’esclat o ganivet molt esmolat i metzinós, i doncs ja no m’escabetxin a les envistes de la frontera.”

La lletra a és sempre l’esperma. La z el sofre i la pudor d’ou podrit.

Sorrat pels anys, els estiracordetes de la bala fàcil, del dit pessigollós al gallet precari, se’m guaiten com mòmies, com petris encantats corruptes – tres captaires esparracats, tothora a les escapces, versats únicament en l’escagatologia de la religió, verí que arruca el cervell.

Amb barret alt de pell de bevre ratat, abric d’ardiaca arnat – ardiaca escotiflat i estossegós qui recana amb dits trepidants la buidor dels veires vaires buits de vi, sense joiells, asclats i escalabornats damunt polsegosos altars escalabornats i asclats, clafert cada forat florit d’abelles i vespes i borinots, i damunt i davall aranyes i teranyines arreu pertot – taps de suro enfonyats a cada trau, perquè no em penetrin les ones de ràdio del món poca-solta, entanoquidor, extenuant, m’aclof al celler, clofolla a mig esclafar.

Amb flegma de gargot regalim lentes sangs de tintes policromes. Em van escorcollant, com qui m’espinya. Trobarà el ganivet de debò ben cosit al costat de la gavardina el qui em palpa més a fons i farà un crit en encetar’s i els dits dels altres dos relliscaran en rellisquet fatal. I seré mort com el Garcia qui ningú no reconeix.

Cigarret glaçat emboïgueix el full altrament fins ara impol·lut del meu capteny i tarannà. Incontinent, mentre l’angoixa existencial el caliu reencén, el paralític s’esvaeix, els traus jussans li vessen, novells i ancians, i esdevé sense memòria minyó llençat, amb la cama tallada per la roda a la via, xemicats ossos i carn entre ferres impertèrrits.

Ni quec; mut. Anorc, borni, ranc..., ganyó perdut. Amb jactància se li atansa un dels esvaïts, estríjol fortificant a la mà – l’hi passa pels velluts, i alhora, amb ulls lluents,

li fa l'aleta. Coits entre enemics no nouen ningú. Em diu, i que: practiquí la bestialitat amb el lloro de la sogra. Fins que un maljorn no se'ns escapoleix. La sogra boja, que em treurà de casa. Ja em veus empaitant per tot Portbou l'estimat lloro de la sogra. Faig cap a casa d'un estranyet amb qui sodomitzem mitja jornada i mitja. Passada mitjanit tocada, som novament a casa, tret que duc (rialles) un lloro equivocat; parla en català. Diu: catalans = campions – i ximpleries d'aqueixes...

Escortat per dues germanes popudes de la caritat em tanquen, denunciat, en convent per a gent tanmateix del règim. Tret que l'endemà cau enverinat el gran de casa – per enfit de gambes dolentes – mor durant la nit – desolació dels pares, dels germans, de les monges totes...

Em dic Pollós Flagell, de professió: ofensiu.

Sirgant, piu al trau, panteix ve i va, atzeb mastegat, i hi triga, tocatardà, als pinyols. Bon organitzador, màxima efectivitat en endur-se'm al jaç de pellofa. I fotent-hi el malparit. Em manca mitja cama. I a ell què li manca...? Diu: em manca encara per recacejar qualque petit forat...

Me'l veig de lluny... remot... progressant cap a la merda... El veig al capdavall del tub de la claveguera on viu, el veig palmar-la tolt de seny: estult.

18. Com obres els ulls, te n'adones per la finestra que el tren és prop la vila – el fum de la ciutat s'aixeca a nuvolades – sap greu de deixar l'aire net per a entrar a tanta de brutícia. Tanmateix, ara que el tren s'atura una estoneta per causa de qualque semàfor ferroviari o altre, baixes a estirar les cames. De sobte, el tren fot el camp, sense avisar, mentre ets bontròs lluny; la teua dona surt a la finestra i diu el teu nom, i tu el seu – tot i que abans d'adormir't parlàveu de quins noms empraríeu a la vila nova – car prou us els canvieu cada cop que viatgeu enlloc. Ara doncs dius el seu nom de debò, car te n'adones molt adoloridament que no hi ha manera que us

trobeu mai més. Tu totalment perdut a les envistes de la vila llorda, i ella dreta cap a la destinació deguda.

Passi-ho bé, passi-ho bé.

19. Vaig posar la qüestió a la dura vella:

–No us heu demanat mai: com puc viure amb tants de morts a la consciència?

Em digué:

–No els hi duc pas. Els duc a l'esquena, d'on em rellisquen fins al toll tot llord del passat sense retrò.

Això de la "consciència" és un invent molt "inconscient" (en el sentit d'imperdonable), un invent molt inconscient del conscient, és una nosa afegida al nosam del món – (com si no en vingués prou farcit...!)

Viure és el contrari de morir, i prou.

Deu pensar amb què li vinc...? Cap superioritat moral no li tinc – sap no sóc tan talòs de pensar-m'ho, que no sóc cap d'aqueixos rectes, correctes, puritans, pudibunds, fanocs..., cap d'aqueixos regalimosos datspelcul, ningú de tota aqueixa merdegada fastigosa dels justs... Per què doncs fer'm la farina blana, si no li tinc damunt cap jurisdicció...?

No es justifica, doncs. No es justifica qui no serva cap ròssec de rosec.

Només som innocents sense consciència.

Altrament, morts al sarró rai; qui, qui viu, no en té? Amb cada acte se te'n sumen. Sovint amb cada omissió.

I fins i tot, ben mirat, sembla que al capdavall té raó. Massa vella per a creure's encara la falòrnia sobre la culpabilitat de viure. És cert o en tot cas prou versemblant que sobreviure's sigui l'única victòria – l'única victòria que ens és permesa com a unitat diferenciada, com a individu – migrada i tot, quina altra de debò ens permet l'escarransida vida...?

Tinc la clau dels secrets en cambra humil de rusc on milers hi ronden, com insectes en selvàtica capçana, als quals torn el salut com persona prou agradívola tot i que no gaire bocamolla. Escolt i somric, i no dic gaire altre que civils, urbanes, innòcues peudebancades. Això és conviure – fluint ensems, sempre en la mateixa direcció.

Sóc l'antic pastor tan prim i resistent, elàstic, com les cabretes mateixes de qui menja amb pa revingut l'escàs, esmicolat formatge. Ni remuga ni esbiega ni es plany mai doncs mentre ulla, sense fer cap altre paper, l'interminable rastellera d'enterraments – gent d'eixut – quatre rocs esblanqueïts pel Sol damunt llur carcassa i au, tal dia farà un any – i esdevenien quatre ossos sense molsa, ratats, rostats, pel llebeig quan bufa sense obstacles, per l'aire sec quotidià, pel l'espetec del Sol, pels animals d'esmolades ferramentes, pels cucs sense greix, pels becs fellons...

Remembrí l'altre jorn (on somiava truites) el fat fosc de mon company, de jovençà pastor veí. En vaig reveure el funeral... Interludi trist d'algú qui s'ho prenia tot a la valenta... Els helicòpters eren a l'horitzó... Feia l'exèrcit invasor maniobres d'iniqua sorollada. Em ve el somriure si hi reveig el col·lapse d'un dels poixèvols aparells. La fumerada sollà el cel.

Un camí el xicarró qui, de jove, ans les desgràcies, era ben trempat, va dir:

–Què collons hi vénen a xorimangar...? Com si ens sobrés gaire. Deuen ésser molt

mesquins a llur terra. No crec que pugui ésser tan seca com aquesta. Deuen ser gent de desert. O ens volen rellevar en la misèria. Qui ho sapigués... No hi ha manera de fer-hi humà contacte. No se'ls entén la xerrameca.

El meu veí, se li morí tota jove la dona a la taula del quiròfan. La segona de les dues filles havia sortida esguerradeta i l'havien d'anar operant constantment de l'espinada. A mon company la pobresa se'l menjava: havia de prendre feines sense fi – era alhora constructor, pagès, ramader, fuster, mecànic, electricista..., mes no tenia mai prous calers per a pagar els metges qui per força es veu que han de consumir els darrers avenços de la tècnica paràsita.

Amb ànim tot nafrat va vindre a manllevar qualque ajudeta a la dura jove qui menava amb mà de ferro una botiga de queviures a ciutat – la dura jove era la cosineta de la seua dolça dona qui perí tota jove – l'únic membre de la família amb calerons de més... La dura jove se'l tregué de damunt amb irritació.

–Si véns a pidolar te'n pots tornar per on venies. Si sabessis. D'ací ni molla no en raja. Prous malsdecap tinc.

Aquell vespre mateix, tornat vora el poblet, es lligà una pedra al coll i es llençà a la bassa. Qui no pot més, plega.

Si l'ombra dels déus t'aombra quina altra eixida tens que la fosca portella de la mort...? Qui amb pega viu, en pega es banya, en pega es nega, en pega es barreja fins que no és sinó ossos rostats damunt el cresp escaguitxós de la pega.

* * * * *

20. Cansat de fer pasturar les pecorelles, em jaguí a matar l'araig sota una prunera. Els serens mots d'en Lingi mai no són gaire lluny de retrúnyer'm suaument pels dedins; diu el bon budista, si fa no fa: Ah, inútil vanitat de l'esforç – com si no n'hi hagués prou amb anar fent – això fóra bon viure – menja't la teca, fes caca quan s'escau, pixa quan convingui, i, cansat, t'ajeus; si l'arreçó t'empipa, et fas la mà o

boqueixes qualque querrineta avinent, a manca de minyonella – què més hi ha? – ah, sí, somia truites i esclafa mosquits – els capsdecony se te'n riuran, mes què t'importa mentre no vinguin a occir't; els bons, en canvi, això rai, prou t'entendran.

Escriptor fracassat (massa florit – llas, massa florit en més d'un concepte!), tornava als orígens – em feia ara pagès i pastor, un de més afegit i acceptat al predi que es reparteixen en tranquil·la entesa els familiars de la meua dona. Hi sóc moderadament estimat – en la mateixa feina pausada tots hi som ensems, en esperit de col·laboració, en amples distàncies – tots participem al cap i a la fi en fer surar la granja. Qui no s'hi avingués, hom li donava tant com li calgués perquè se n'anés, a provar fortuna enjondre, i a bon guany, company, ja ens escriuràs de trast en trast...

Terra negra molt feraç treballada, en graus diferents d'afecció, d'acord al tarannà de cascú, per gairebé tots els membres de la família.

A la padrina, molt vella, qui viu sol-i-verna en una caseta a l'entrada del predi, sovint li pag visites; m'esgarrifen les pedres ensagnades que té al patí – hi esclafa caps de conills i gallines que plomarà o espellarà i mocarà abans de ficar a l'olla per al brou. Mosques hi viuen – els insectes sense sang són els hereus de l'univers – ells han trobada fins ara la millor solució – un ésser qui fos tot esperit encara se'n duia la palma, mes no crec pas que encara n'hi hagi cap d'inventat. La padrina, en tot cas, quatre pelleringues amb una cara estranyament jovenívola, es manté en aquest món qui sap per quina voluntat de la matèria.

Em reconeix i em tracta amb la mateixa bonhomia que tractaria un gat qui pròdig i escàpol, tanmateix, penedit, cap dia tornés. Em convida al brou, mes dic que ja he dinat, i que, sobre, el gos i les pècores m'esperen. M'estaré tres setmanes a muntanya. Tinc tots els orris agullats, i provisions ben desades – tecs nus i bótes de vi negre com l'atzabeja.

M'ho digué un tarraquet qui amb dues someres s'enfilaven per mig tarter. Envaït paradís. Es veu que en la meua absència hi venien, l'un darrere l'altre, rengs de flagell tot-bleïdor, els sinistres inspectors. Fosques siluetes a fotre-ho malbé tot.

Maleïda invenció de l'estat polític. L'humanitat fotent constantment els peus a la galleda! Per això no anirem mai enlloc – massa humans qui neixen sempre amb

ànims de revenja. L'odi al viure els fa fer el viure de cascú altri una merda, una tortura i un empudegament, i un anar burxant, i un anar espoliant, i un anar anihilant els qui només voldrien adir's amb el trajecte natural.

Com projectar'm a un futur on fóra altri...? Nyeclis. Só ara, i prou. En aquest altre indret també gens volgut – doncs ni mai.

Amb els inspectors al niu, el niu ara sollat, no hi tornaria pas.

Só qui só – qui en còdols de Pirineu soliu hi jaqueix signes – no fos cas que mai ulls intel·ligents arribessin de les pregoneses caòtiques que hi deu haver estratosfera enllà i es demanés si mai hi hauria pogut néixer en aquestes corcades endreçúries cap element prou responsable – la resposta és hò, mes en vasta minoria, llas.

* * * * *

21. Digué l'espiritual personatge quan va aterrar i va trobar els meus macs marcats amb poemes de mitja línia i a córrer, o amb qualque esbós fantasiós i eròtic.

"–Recony que, com em dic Carallot d'Antares (de la constel·lació del bon escorpí de l'enaltit fibló medicinal), recony que no sabia pas que a la terra hi hagués haguda mai tanta de vida i tan exhilarant com qui diu a Madagascar i tot. Ni que als quatre humans qui hi peixeren els hagués crescuda entrecuixes trompa aitan patent. És cert que, segons en Fourier, a l'home perfecte una trompa li creix, mes m'havia pensat que solament per comptes de nas. Tret que potser la natura es revifava o compensava per l'oposat indret – com el ferotge alarb anava tallant els nassos de la bona gent, el nas de baix els anava creixent. I ara me n'adon que el món era ple d'inhumans alarbs i molts pocs homes de veritat peixien per les muntanyes tothora hostilitzats pels cruels, pels brutals, pels destralers, pels mataires, pels mitgesmerda, pels valents."

* * * * *

22. Et veig cianòtic, estès a la fosca molla del carrer, i al coll el pols absent diu que ets mort.

Quin heroi no fores, tanmateix!

Surares en la misèria d'aquell barri maleït, i surares incòlume entre tant de gàngster nerviós amb el dit tothora al gallet. Hi surares, dic, perquè érets un espècimen sense por – i sobre t'agafaven aquells ràbies quan menys era de preveure, i alhora érets dels qui pitjor maltractava les dones, i les dones allò t'ho agraïen, i aleshores els érets encara més generós amb aquell virot teu tan gros.

I me'n record que érets temut pertot, i que estava esmeperdudament enamorat de tu.

Tenies molt d'agraït (a part d'entre les dones) de banda dels mascles també, car n'hi havia qui havies tinguts a la teua mercè i tanmateix els estalviaves, tombaves l'esquena i no els mataves quan haguessis pogut fer-ho perfectament – o al contrari, mataves aquells qui els tenien a llur mercè, i els mataves amb una bestialitat suprema – ah sublimitat de l'estossinament...! Bastonejares un cop un cap fins que no en romangué os collat a os (i sembla prou que al cap en tenim un fotimer), en foteres un trencaclosques irresolt, i com se'n diu, insoluble, hè!

I ara me n'aniré llisquent com el rat, mes sempre et duré al cor, no pas cianòtic com ara, ans rosat i groc en les penombres dels anys heroics.

* * * * *

23. Ja era a les vellúries i tenia sovint al·lucinacions de gegantins animals i de màquines cuirassades que no sabia pas que haguessin existits o que poguessin mai existir – pouava potser al cabal de coses vistes i intuïdes per l'espècie, però no pas per l'individu – pàgines essencials al capdavall massa llargues i complexes, de polifacètics enllaços que mai no escatiria de fer collar, pobre de mi.

Vivia ara dues vides paral·leles que s'emmirallaven perfectament – amb una n'hauria potser tingut prou...?

Caminava sobre l'herba i alfarrassava d'esquitllentes les deixalles dels descampats, perdut en cabòries, i de sobte em tornaven a l'esment els dies heroics on era petit i em perdia en les aventures dels herois de les llibretes d'historietes de ninots – i guaitava les deixalles com ecos de mons possibles, sense adonar-me'n que l'única heroïcitat que hi ha és de somiar en les truites de l'heroïcitat aventurera mentre camines a través dels camps amb les herbes despentinades, les males herbes enrabiades i, entremig, esbarriades, les deixalles dels mons dels altres – els altres, travessats sense adonar-se'n qui sap per quines aventures més heroiques, d'on en llencen els testimonis: els premis, els parracs, les relíquies, damunt les ruïnes del món que se'ls en va, se'ls esquitlla mentre passen esbojarradament fotent l'heroi, i s'amunteguen les noves ruïnes damunt les ruïnes del món d'abans, i del d'abans, i el d'abans...

* * * * *

24. Tinc un cervell que s'excita sol i parteix com un fusell i em cavalca el cos com el rossí que li sóc.

I em fereix amb els ferros i esperons del seu desig de descobrir i estacar amb mèdols i vedrunes nous horitzons – ja fos enlluernadors i exaltants, ja fos feixucs i foscs.

On vas, cervell, hi vinc; mes amb un cos qui més es ressent com més anem.

Escapa-te'm en ànima, cervell, i torna-m'ho a dir tot perquè el darrer aflat m'ho dugui escrit on els estels són ara foscs.

Fosc en fosc, text llegit pels ulls de qui ja ha travessat cada horitzó.

* * * * *

25. En pic afiliat a societat secreta, que en teoria et permetria de cardar't a doll dones bones, trobes que els dos cops que t'hi arribes, el violat al capdavall ets tu.

Les dones qui hi ha són lletges, grasses, pudents: incardables – un fàstic on ni t'atanses, fuig!

En canvi, alguns d'ells... Hi ha l'actor forçudet qui primer t'acarona baronívolament, i a poc a poc, ell i els seus dos amics t'han agafat ferm i, sense deixar de somriure ara i adés, et forcen a plantar ben endalt el cul i et carden per torns – molt amicalment, això sí.

Dos cops seguits que el gens plaent escunç t'esdevé. Et promets que no hi tornaràs mai més.

* * * * *

26. Sortíem al vespre tots plegats de la feina i de les fàbriques i ens encaminàvem cap a les boques del metro. A l'hivern ja era tot fosc de nit. Sota un dels fanals hi venia loteria el vell del defecte. Ara era "el vell del defecte", mes fins no feia gaire, diguem-ne fins aquests darrers cinc anys belleu, li'n dèiem "l'home (no el vell) del defecte". Fa uns quinze anys o així, quan en devia tindre uns cinquanta-tants, una llúpia li va créixer a la rel del nas, entre les celles: era la llúpia una mena de doble ouet, com ara si fos la closca d'un cacauet de carn porprada, lívida a l'indret on feia panxeta. En acabat el cacauet de doble panxa es tornà iridescent – i al capdavall de tant de batec en desclogué una rateta burella fosca, muda, sense boca, car es nodreix, com el nas mateix, de l'aliment que li porta la sang de l'home amb el defecte. Si la rateta no tenia bona, tenia el nasset i els mostatxets, i els ullets i les orelletes, i la cueta i les potetes, d'una rateta de veritat. I tantost va aprendre de pujar i baixar per la rampa del nas de l'home defectuós, codonys xiquets, amb quin deler no s'hi esmerçà...!

Li puja i baixa ara pel nas, aquest vespre on hem sortits tots plegats i anem a bon pas, i els de més tot xerrant, cap al traus desdentegats dels metros. Vaig sentir un xicotet que son pare portava de la maneta dir en català: "Aquest home té un ratolí al nas...!"

Com es va posar el vell del defecte! S'enfurismà qui-sap-lo, car tothom sempre fèiem veure que la rateta qui li viatjava amunt i avall de la tarota era belleu no gran cosa, diguem-ne un gra una mica desproporcionat. No sabia que l'home entengués català. Però potser la paraula "ratolí" és una d'aquelles paraules catalanes internacionals, enteses i compreses gairebé arreu de l'univers.

Passant cap a la meua boca, vaig mormolar cap al pare del xicotet que parés compte amb el que deia el minyó. "Xst. Té l'il·lusió que la rateta no és altre que un gra rebec qui s'engreixa i aprima segons li ve."

El pare estava content de trobar's un altre català per aquells encontorns tan llunyans i em va abraçar amb efusió. El xicotet em guaitava no gaire convençut. Que parli català no garanteix que digui cap veritat, semblava dir, però què em sé; potser no hi veia gaire bé de nits; potser les brosses o les lleganyes el feien guaitar de

gairell; potser era guenyo, pobret.

El pare llavors va dir al seu fill: “Ja has sentit el senyor, Elviret. Has de vigilar amb la gent tarada. A ningú no li abelleix gens que li diguin al nas les veritats, i menys encara les veritats del nas. Ningú no es flaira ni es vol flairar la realitat: tothom en té prou amb el vernís, i amb la fantasia i amb el cresp nuncupatiu… Ningú no aima gaire gratar gaire a fons.”

Les pagodes rovellades de rerefons eren com cistells residuals on s’enxarxaven els testimonis invenuts dels visionaris. Trontollaven, a frec d’espatllar’s, si els massa visionaris cridaven als quatre llops d’allò més descarnat o (oh, horror!) del descarnat del tot. Exactament com trotollava la teua pròpia estructura (priàpic esquelet) si el llongmetratge que els ulls et projectaven al cervell es despullava de carregadures i anava al dret.

S’havia girada una empopada i tots caminàvem més de pressa cap als soterranis on el trens burells foscs se’ns enduien encara més lluny.

El pare del minyonet va deure veure qualque visió. Va dir: “Esgarrapa’m els ulls, Elviret.”

Era veritat que a l’aparador del marxant d’art, guardat per dos batllius amb porra bategosa, on s’esmorteeix el llum de tres o quatre watts i a córrer, una exposició de taüts que suposaven ensenyar l’evolució de les societats catalanes segons els artistes catalans qui les han anades representant – amb llurs dibuixos i llenços, i tapissos i relleus i aiguaforts dins els taüts tancats hermèticament – ens xocava per la seua nuesa.

Per a desarmar la tensa situació em vaig treure tres o quatre pistrincs de la butxaca i els vaig lliurar a l’infant, fent veure que havíem gosats messions sobre quelcom o altre, i ell doncs havia guanyat. “Bé, doncs, Elviret; sembla que tot el que vares barriscar que s’escunçava aquest dia l’altre dia va passant el vistiplau de la realitat; així que, guaita, ací tens els patacons promesos, fa?”

Com còdols o palets damunt el cresp, només el llambrec que escallimpa a llur damunt, la voluda treballadora desfilàvem, i no trobàvem mai re estrany. Vaig dir

als dos conterranis: “Podríem ésser pedres tots plegats, baixant pel mateix pendís, tarter, torrent, panar; no fot?”

Al cel, la constel·lació del Pistoler era al zenit de la seua el·lipse.

* * * * *

27. Per a anar a pixar fora, deixí enrere els conys de les dones qui discutien entre ells sobre qui feia millor (i pitjor) flaire, i vaig sortir de la tenda on ens atendàvem que passés la tempesta. Potser aquest món on els conys discuteixen amb tanta d’esquírria sobre les pudors o les fragàncies, potser, com va dir n’Aldous Huxley (i després d’ell tant de llosc cientologista), potser aquest món és l’infern d’un altre planeta més educat. Agafen els tocats del bolet i com abans els anglesos enviaven la gent pobra a Austràlia, potser els d’aquell planeta educat varen trametre tots els boigs i malèfics a allò (a això, llas) que en diem la terra.

El cel era lleig, com sempre. Els agalius encar més fastigosos que ja no solien ésser. Volia anar-me’n solet, sense aturall, per les mítiques muntanyes, esvelt i clandestí com quan era jove, mes em mancaven certs bagatges als quals ja estava massa acostumat.

Torní a ficar’m a la tenda; els conys ara discutien (eren molt més civilitzats els conys dels anys enjoiellats d’en Diderot) dels penis vertebrats i del joc, o poc joc, que donen les vèrtebres doncs en els penis així afaiçonats.

Vaig dir: “Dispensin, conys. Tanmateix, que em foti enmig, no vol dir pas que ho hagi volgut. Només és que haig de passar-hi per fer cap al meu lloc al racó.”

Cap cony no em va fer cap cas. Mai te’n fan: són massa teòrics per a fixar’s en re concret.

Deia aleshores un cony: “El merescut qualificatiu per a un penis així estès – amb cada os sostingut pel bec de l’os de baix i de dalt, com l’espinada d’un peix – és el d’un ‘penis raspa’, i, més polidament, d’un ‘penis costellut’.”

Una abassegadora ventegada intervingué. Ras i curt, la tenda se l’endugué; les dones, enfredorides, s’abaixaren les faldilles, ço que emmudí els repatanis conys.

Mentalment retia homenatge a la tronada. Era el flequer qui maurava amb il·lusió una coca de xorrèstic, amb ous i crancs inclosos, i l’engegava forn endins com assenyalen els cànons, i la titllava de “bona coca de mal temps”, com qui commemora els segles de festeig ans la comesa del mossec que sovint s’enduu el darrer rebuig a l’infern d’un altre planeta.

Vaig sentir llavors piular un cony del fons del faldillam de la meua veïna: “M’hi jugaria que penses en arengs...”

La muntanya en pudia tota. I belleu el planeta sencer.

* * * * *

28. Ets el visionari de l’estany. Els teus ulls i els de l’estany, idèntics.

Si mai s’atansa el propietari t’has d’amagar, silent, feixuc i relliscós com serp, a

l'altre cantó d'on els seus patatxaps ressonen, inharmònics. Vigila i ho escoseix tot amb els ulls de camaleó, malcarat, mentre recorr la propietat, i no hi veu altre que l'absència d'intrús. No sap que tot hi és viu i en equilibri gràcies als teus ulls que els llimerols de l'aigua imiten innombrables.

Quan el ganyó fot el camp, i torna doncs a pendre el comandament del lloc el bonjan d'encarregat, tu tornes a seure, immòbil, damunt la roca, tot guaitant el cresp com el cresp guaita, amb els teus ulls, el cel, i les capçanes, i els ocells qui hi viuen, i, sota el cresp, els peixos.

Sap l'encarregat que només amb els teus ulls pot l'estanyol veure enllà del vel obstructiu de la realitat.

La tempesta us duu el malson, mes el malson al cap d'estona es fon, i els ulls es desemboirinen, es desenterboleixen i tot torna a ésser nítid – tot hi torna a ésser joiosament i enjogassadament, i enrioladament cridaner.

Ets el visionari de l'estany, i quan periràs, l'estany perirà, i tota la vida que serva.

Un cotxe tot vermell s'ha aturat a la vora de la propietat. Arriba, com qui fot d'escolta, un noiet xipollejant damunt les vores del cresp. Sense sobtar'l, amb un gest suau li dius: "No remogos les aigües; els peixets en pateixen." Les quatre noies que han baixades en acabat del noiet s'han arrenglerades i ara pixen dempeus, s'han abaixats els pantalons, o apujades les faldilles, i apartades les calcetes.

L'encarregat les esvalota. "Això és un lloc per a pixar-hi? Faríem goig!" Se li escridassen com nimfes sorpreses. Escarafallegen com ara violades en llurs intimitats sagrades.

Una mica més tard, se'n van els cinc plegats, rient... El soroll del motor del cotxe tot vermell es perd entre el rebombori somort de dellà l'estany – l'enllà comerciant, de niu caòtic, inhumà.

L'home encarregat, qui sap que ets essencial per al manteniment de la vida – els ulls de l'estany i els teus, els mateixos – remuga una mica; et saluda amb una capcinada;

et jaqueix a lloc, somiant, veient, tu, amb les grisors de l'aigua (tota de follets, de cabdells, de revesses, de romballs i torterols que són ulls ara esbatanats i tantost closos) tot el que hi ha al voltant: vida enfeinada, sense crits estridents, en la baralla elegant d'un món eixerit i en equilibri.

L'home propietari no en sap res; si sabia que hi vius, t'empaitava a garrotades; no sap, ni voldria saber-ho, que l'estany, orb, es decandiria i tota la vida al voltant esveradament en fugia – o ja es marcia fidelment amb ell, fins que l'asfalt i la brutícia se n'engolien les romanalles, i tot era oblidat: ni memòria d'estany vital no n'hi restava al cap de molt pocs dies.

De ran d'un cresp d'ulls que es fonen i reapareixen com fosfès d'aigua, guaites l'ambient sencer amb intensitat. L'estany torna a ésser ple de vida: els teus ulls són els de l'estany. I amb els teus ulls oberts, l'estany és viu, i quan clouràs els ulls, l'estany els clourà – i l'encarregat sap que tot hi serà mort. Ni insectes a la fullaraca, ni humitat als troncs, ni raigs de Solell filtrats pel ramatge, ni bellugeig d'ocells, ni remor de peixos. Tot serà ciutat. Tot serà mort.

* * * * *

29. Fins als collons de sentir bordar en barceloní, ço és, en xarnec llepalladre, me n'aní a la selva. Mai més no fóra el babuí a qui tantost com trempa hom li mutila l'erecció. Carnum i sangassa, botxins!

Ja us ho fotreu. No entrevindré més els cimintiris dels catalonis, i llurs dimonis se'n poden anar a pendre pel cul.

Ací no hi ha vidres per terra ni grinyols de màquines ni censures pel que dic. Les dones més bandarres, impertinents i ignorants, com els bocins de merda putrefacta qui foten de crític a l'"Avui", les qui més m'insultaven perquè parlava com manava

en Fabra, ordenador i seny! I perquè escrivia meravellosament, no pas com els obedients. A quin fàstic i desori no ens hem doncs enfonsat, si perquè deia per exemple "llur" aquelles llepamocs es fotien com fúries i harpies i volien apedregar'm!

Ací hi escric el que pels collons em balla.

Ací cap general no m'introdueix als ascensors de cap supermercat. Cap supermercat que és una torre de babel amb els pisos en forma de calaixos – alguns oberts, d'altres tancats, d'altres encara mig i mig...

Resolut i taciturn, anava fent. Esclet, mai enfarfegós ni lat, anava fent, i anava dient en clar català com es deia cada cosa – i no solament el xarnec forà per culpa d'això volia reptar'm i reprendre'm ferm, pobre ridícul, ans el xarnec casolà s'hi afegia, puta cruel i lletja, i repugnant i cancerosa, i menjada pels verms verinosos de l'enveja.

Qualsevol excusa els és bona per a robar'm, per a matar'm, per a anihilar'm. N'Ísop i la llegenda del xai i el llop em venia a l'esment. Car sóc home de bé (i sobre ben enraonat!) la mort em pertoca. Si fos un maleït llop llepalladres i putarra ressentida i vessa-odis potser em jaquien romandre en llur companyia. Mes qui fóra prou merdós de voler-s'hi barrejar!

Que em rebutgis m'apuja el desig d'esdevindre encara més gegantí i gens pol·luït. Que piulis com piules encara em treu més clarament de la clandestinitat: amb eufòria d'autòcton il·lusionat amb el compromís amb els avantpassats no ajornaré l'instant ni un instant de dir el meu rebuig, molt més ferotge, perquè d'ençà d'ara ni existiràs en el meu esment, que és de l'amplària de l'univers. El tel creixent de la meua bel·ligerància esdevé l'escarnidora mortalla que et cobreix amb tots els avantatges de la totalitat. Llaminer per l'ofec de tanta d'humiliació, amb gens civilitzat capteny em captinc, humiliat, arbitràriament tip, amb els panxells de les cames endurits fins a l'empal·lidiment, si em faig davallar els camals, de dos nous Solells sense lleganyes. De sotamà, la meua revenja ara l'avaluaran els lleons de qui com de molt rectes papagais n'extrec el millor catalanesc que al món sia.

Marmanyera adotzenada qui puts a sofre, ecs; vens ous de basilisc, eixorbes una fulla de bleda amb un excés d'ulls, has eixalat un lluç a qui el queixalam li lluu.

Entesa en quimeres. I ultracrepidària: “crítica qui no en sap prou” – i tracta els altres de no saber-ne prou. Si sabia que tot el que et retreu de lleig t’ho ha afegit un savi de l’editorial! I tot el que et retreu de bo és massa carrinclona per a comprendre-ho!

Només escric per a algú tan bemparit i intel·ligent com jo, i no n’hi ha gaires a ciutat. Potser tots som a la selva. Home en forat d’arbre, com mussol, apreciant comcal els escrits d’un altre excels.

* * * * *

30. Nin desnonat qui hom abandonava al llindar de ma barraca. Qui l’abandonava sabia que sóc home bo, i raonable, i ben enraonat. Ara l’infant esdevé qualcú, amb salut i seny.

Vénen a pendre-me’l les altes instàncies internacionals. Era el príncep qui batllirà l’imperi suara tantost l’emperaire l’espitxés. Saben que serà un príncep bo i just.

L’endemà del dia mut – (el dia mut és el dia mundial on ningú no diu re; és el dia sense raons, i doncs l’única diada a l’història de l’humanitat on no hi ha assassinats, car parlar i desentendre’s, com tothom sap, és el mateix...)

L’endemà del dia mut, dic, gran festa. Presentació del príncep per mi salvat ans pujat.

L’antic president es descorda en elogis. Diu que aquest príncep, si hom atén l’educació rebuda, governarà bonament i justa. I afig, sorprenent tothom, i parlant en català: “I parla català.”

Els aplaudiments esclataren. La bona gent ho trobava magnífic i cor-entendridor. Dia mut seguit del dia català: l’humanitat camí de la bona esmena. (L’humanitat

humana de mena? Dubtem-ho fort. Recordeu, és una espècie qui s'ha donada déus amb la pròpia imatge, i són déus horrorosos qui hom anomena de bons no fos cas que encara s'emprenyessin pus.)

"–Parla just i bo, bon mestre ha tingut. I parla el català de Lleida, que encara és més bonic."

Els aplaudiments encara esdevingueren més forts. No per no re tothom tenia ganes d'aplaudir, i hi havia set de justícia al capdavall.

Un dia de silenci fa tant de bo!

* * * * *

31. Els flixancos Ernest Stovalles i el seu fill Ernest Tovalló s'han fets d'or amb un invent que ha fet forrolla pertot lo món; el venen a les femelletes més jovenetes de tot arreu; la canalleta femenina estalvia a cor què vols: ja no compren ni ninos ni ninots ni ninotets, ni llepolies ni androminetes, ni cançons – a canvi, urbi et orbi les xiquetes de 3 a 8 anys ho compren com desesperades – són uns comprimits que adormen el pare, el papa, el papà, com els els fas beure barrejats amb la cervesa, el vi, la llet o l'aiguota – s'hi desfan isnellament – el pare s'adorm trempant a tentipotenti durant 48 hores i mitja – les filles i llurs amiguetes se n'aprofiten llavors – se'ls carden pels descosits – disbauxes infantils i pares violats pertot arreu al món, amb cigales botxinejades després de dos dies seguits de vagines massa estretes. El somni de cada minyoneta – paradís terrenal. Els dos flixancos, els dos Ernest, pare i fill, en Stovalles i en Tovalló, ja hom no sap quins i quants de prèmits Nobels de donar'ls, ells qui sols amb llur invent han rescatada la família pertot arreu i voltants. Les mares fent fotos de les disbauxes i ensenyant-les a les padrines, les quals avien bleixos de pregons sospirs: Ah, recollons, fillets, els avenços de la ciència, si naltres haguéssim pogudes de petitonetes cardar'ns el pare, qui la feia enorme; ah, filla meua, ah; ara és quan al capdarrer es veu el progrés de l'humanitat!

* * * * *

32. “Sense plors ni gemecs, ni truculències ni juraments inquisitorials, l’Associació de Pares Violats ens plevim solemnement de mai més acceptar líquids de les mènades en flor, en herba, pipiolis, tirones, passerelles, i tanmateix, ai, ja tan roents, i de clítoris esbojarrats i barrinaires, com nyores en pic esponcellades o com vits de cadell rabiüt o com fiblons d’estevet acabat de néixer, o com ullal d’escurçó tot just desclòs. I ens plevim oimés de vigilar de valent de deixar’ns injectar de trascantó pentotals i altres solucions on se t’adorm el cervell i la cigala se t’eixoriveix sense ujar-se’n per a hores i hores. Aquest és un martiri que de cap de les maneres no volen tornar a patir.”

Tornaven els pares per les escales grataculs dels carrers que feien baixada, i hi davallaven doncs com canalleta feliç, gratant de culs i cama ací cama allà, sense trencar’s venturosament res. Ara, per a qui ha sobreviscut l’atac de les nimfòmanes infantils – llurs ungles, llurs dents, llur bal·lisme descordat, llas, llur poc enteniment ni mirament – què foren, pobrissons, uns innocus esglaons de ciment per on hom s’estimba alegrement...?

I a l’hora de sopar refusaven la carn. Tothom qui ha patit una llau de vagines massa estretes, com qui és atacat per estols i esbarts grinyolaires de ganuts vampirs de color rosa, sap les calamitats que la carn pot provocar: esqueixos, esquinços, esgarranys, sofregalls, torçons...

Al club de l’Associació hi ha llibres monotemàtics (que és com dir monomaníacs), d’on tothom se’n fa un panxot, se’n riu un cabàs.

Altrament, cal dir que, entre xipòtols educats, les coses es fan amb una lentitud exasperant.

Els qui volem emigrar, allí hi som, jorns i nits, tothom amb llur farcellet, esperant

l’hora de pagar. Amuntegadets i a la gatzoneta; sempre se’ns fa fosc, i n’hi ha qui ens hi adormim fins l’endemà, on l’amuntec si amb prou feines ha minvat d’un dit o dos d’amplada.

Som tots pares qui volem fugir a indrets on els paradisos siguin pas encar inventats – ni els lletovaris i tuties i aixarops i giripigues que els poguessin induir.

Aboleix el desconsol – ens diuen les filles, harpies infernals disfressades de tendres nimfes – lliura’t per comptes al plaer d’ésser objecte de gaubança generalitzada. Les minyonetes exultem com gínjols, el desdesig ens apaivagues i fas l’humanitat ans l’univers més harmònics – i et pots declarar en els teus somnis emperaire de trempat ceptre i no pas magnat de nyigui-nyogui amb molts de calers a escrinys i caixes fortes mes amb un carall sense més força que un ceballot atuït per la glaçada.

* * * * *

33. Soterranis lluminosos on tot és joc i negoci. Per a canalla i els solitaris i àvols hi ha jocs de màquines en foscs tunelets on el soroll es barreja amb l'habilitat. El festeig entre el jovent una mica més granat es barreja amb els qui d’estranquis actuen, i et pispen la cartera i el rellotge, i et pessiguen o t’acaronen les natges de la dona.

Aquí ve el nyicris – ni pit ni vit! – criden alguns boldrons cruels de jovent pseudomascle qui per lleigs i incapaços encar els és ops de dejunar de cony – ni mai en tastaren – i quan en tastaran serà massa tard i se’n moriran de fàstic.

Sedecs per eixir a la natura i escampar-s’hi – rere els balustres d’albeques enllustrades, en astruc esgambi doncs, d’espolsar’s de la brossa cultural, civilitzada.

Tota aquesta pols ambulant, ecs, quinta essència de la cendra.

No; el que volen els marits violats és viure rústec, al bròfec, com senglar, o daina, prenent-se no res a la valenta, sabent que per a ells s'han acabats tots els misteris – caçant-hi doncs bolets i capolls i castanyes, brostejant pels prats i sotaboscs, rosegant crancs, descolgant tòfones...

(...)

Mes cal deixar de somiar – no hi ha bosc que no sigui fet de microbis i de feres.

A canvi, rats orelluts qui s'escorren per les galeries, el ressò de llurs obscenitats que t'agredeixen els cucs cuscs a les orelles i que reboteix llavors pels murs aspres dels soterranis d'on les llums fa estona que s'apagaven mentre més us endinseu cap a la llar esgarrifosa, i per on rels fredes com dits de mans de mares et volen fermar encara més fortes les sivelles del boç perquè demà sigui encara com avui.

Harpies t'esperen de menys de nou anys per a estripar't de carn, rostar-te'n els ossos que s'esgrunen...

Crides: Mama, no vull tornar a casa, no!

I la dona t'estreba les orelles.

Quin déu més assassí ficà les dones a la terra perquè us martiritzessin...?

Pujant per les escales fosques cap al pis de les tortures, la rateta qui escombrava l'escaleta diu que n'ha fets fins ara més que no tu – de dinerets. Deus tindre la butxaca foradada. La seua rialla és de bruixa maligna, la pols que aixeca ennuega, fa rodar el cap, i t'entrebanques; cauràs part damunt la barana, com embriac.

Tinc un foc als ulls. Infern que m'esborrona. Civada o farratge en sarró que

m’enverina, aclucalls sense espiells, que m’obsedeixen cap la foguera embogida, on nanes diablesses amb llurs forques em burxen i burxen, sense ujar-se’n gens.

* * * * *

34. Sempre puc dir millor que no dic.

Em puc corregir el cos com un text. Esmena’t la plana fins que t’abelleixi prou, ço que em dic. I, si doncs no m’agrada la coma que és el nas, la trec, o la pos entre els dos punts que són els ulls. I aquests dos punts me’ls puc posar a l’entrecuix, i fer-ne tres... Suspensió, el·lipsi, aposiopesi, ultravisió... I cada dit del peu pot ésser una i o una l o qualsevol altra torta lletra, i doncs em pot fer més clar, o en tot cas més engrescador, el moment.

Car tot m’hi és intercanviable, elidible, afegible, transformable. El text del meu cos. Metamòrfic. Ovidi d’individu dividit. Palimpsest triat, autèntic inèdit cada nit que em fic a esmenar’m.

Els budells endreçats en espirals d’eternitat. El cervell un paisatge de cenotafis cridaners. Monuments a un mateix. I les muntanyes i serralades, i clots i cràters dels planetes. Ei, horitzons, panorames... Qualque jorn gloriós em descobriré, part incògnita, terra ignota que espletada (i pròpiament confegida) produeix un univers.

* * * * *

35. Per un d'aquells sòlits embolics genètics, hom em neixia amb 20 vitets per comptes de dits a mans i peus, i amb un ditot d'ungla forta per comptes de vit.

Per un altre malentès genètic, va néixer ella amb una orella molt ben formada entrecuixes, i, a canvi, al costat del cap, a l'esquerra, en tost d'orella, un cony rudimentari.

A aqueixa pseudo-orella flairoseta és on em plau de rabejar'm en el plaer de xiuxiuejar-hi cosetes de no-res. I de fer-hi sovint pessigolletes amb la punteta de la llengua.

A ella li fa força gràcia el meu ditot de meravelloses ditades. La meua identitat amagada. Petja de l'ànima. Circumvolucions de laberint d'ésser.

No se'n pot estar de demanar'm: Noi, grata'm l'orella, vols? qui sap les vegades.

* * * * *

36. No me la pelaré mai més.

Car, com era pelant-me-la aquest matí mateix (com me la pel amb cura i afecte durant tres hores cada matí, lliurant-m'hi despesec, magnífica gimnàstica espiritual que m'equilibra entre els estireganys de les pulsions matèriques), quelcom de nou

s’escunçava – s’esquinçava, si voleu. El cigalot se’m tornava tren. A poc a poc, vagó a vagó, la negra cigala, feta com tènia cúbics bocinets, se me n’anava cap a horitzons inabastables, enllà de la tèrbola, fumegosa, estació intercrural..., fins que només romanc amb un pam de nas i, entre tremolosos dits, amb el vagó darrer – un vagó que diríeu troleibús: descapotable, amb els seients desocupats i a frec de finestra sense finestrons ni vidres, un vagó prou airós i estiuenc, mes... ah llas, estancat, empeder, reguitnós, i en flames.

Mai més no anirem ensems enlloc.

* * * * *

37. Li dic (i em dóna tota la raó): “Turning a corner, the common ephemeral aggravation of a noisy party on a garden at the side of the path I had leisurely taken. Their distressed bodies – even from here, I can sense the annoying slightly dizzying whiff of unease, restlessness, inquietude they forlornly emit. I put myself in any of their insulted bodies and through their wispy eyes I look at the path, at me, at the shocking realization of the self-contained unity of unimpaired singularity at peace with itself and the natural envelope where it moves as a lithe insect in its perfect habitat, and I envy myself, powerfully, deeply. Ah, who could be, what wouldn’t I give to be (they say,) the solitary walker enjoying his hallowed solitary walk!”*

(*Quina enveja no em faig, solidari, quan passant vora cap festa vora el carrer se m’estampen coents els ulls d’algú a la gerda pell – sensitiu polsim d’ala se me n’aixeca com ara si qui em fes les anatrípsies oculars hi insistís amb els dits roents dels raigs dels envejosos ulls. N’hi ha qui d’esquitllentes guipen cap on sóc. Els espetarreguen els ulls, els en brollen espurnes. Què no donarien per ésser al meu indret: un caminant solitari caminant solitàriament, mestre de l’ambient!)

* * * * *

38. Bo i consirant pregonament què fóra l'ànima, l'esperit..., se'm belluga la cigala, i aleshores comprenc que l'ànima és això justament, el fluix vital que anima el vit a trempar!

Cames ajudeu-me, me'n vaig anar a veure el meu vell amic el savi. Li vaig dir:

*–After all the meaningless parties with noisy compeers, my prick and I enjoyed a quiet eloquent conversation; my prick wore a small congruent hat in order to gain in seriousness. We talked at length about weighty matters, contingency and conscience and so on, all in a sedate cogent manner. At last somebody, I said to myself, at last somebody indeed who understands me – the personification of my soul...!

–By golly, you've got it!

Aquell era el seu eureka! Al capdavall comprenia el secret de l'ànima. Eufòric, continuà:

–Now I get the secret of the soul. The sensus numinis unveiled! I've spent the whole life trying to comprehend why women had no soul!

Va morir content i somrient, amb el problema de l'existència (i alhora la irrealitat) de l'ànima resolt (l'existència de quelcom irreal.) L'ànima només era la personificació espiritual de la cigala. Sense cigala ni ànima qui els l'aixequés les dones no podien tindre'n, vull dir, ànima. No anaven gens lluny d'osques els sacres pares de l'església, ca!

(*"En acabat de totes aquelles festes i reunions sorolloses amb els compares taral·lirots, la meua cigala i jo fruírem d'una conversa tranquil·la i prenyada de

significat. La meua cigala portava al cap una menuda còfia normanda que li donava un aire encara més seriós. Enraonàrem i raonàrem, sense mai aixecar la veu i escoltant-nos mútuament d'allò més educadets i comcals, i congrus, de matèries filosòfiques de l'abast més il·limitat. De la consciència, de la contingència, de l'efímera vel·leïtosa insubstancialitat... Sempre seguint de cada lema avall, amb tota coherència. Vet ací, em vaig dir, algú amb qui realment entendre'm, amb ningú altre mai no m'he entès així. És com si fóssim bessons arrelats a un mateix tronc de rels qui xuclen a l'essencial..., imbricats anímicament..., d'alè vital infusos..., la personificació... La personificació ausades de la meua ànima! Ara ja l'he enxampada, ara ja la tinc!"

"Recony que ho endevines (s'admirà el savi). Hem trobada l'ànima! Deixelàvem el misteriós sensus numinis. Jo qui m'havia passada la vida tractant de comprendre per què les dones no en tenien!")

* * * * *

39. Al rebost dels destins tot hi eren estatgers, relleixons, prestatges. I a les lleixes doncs tot hi eren potets i llaunes, receptacles. N'encetí i en tastí qualcuns. Eren de sucres secretats, destil·lats per insectes. Llurs anus dolcets. L'estona s'escolava. Vaig comprendre que no pots pas aturar el temps. El temps és una conseqüència de l'estireganyament de l'espai per l'erm il·limitat del no-res. I el sucre del viure quelcom produït pels insectes. Volia belleu barrejar sucres d'insectes, destins, mes encontinent em vaig dir: A què treuria...? Car els destins dels terraqüis ja són prou de plànyer. No hi afegirem pas dolenteria. I m'envolí als firmaments com falena a qui les tortes trompes dels sucre amarg els plors li encallen.

* * * * *

40. A tomb de no res altre que pel fet que passava pel carrer i acaronava el seu gos, mentre ella era al jardí, la veïna m'ha convidat al salonet per si volia enviar'm un xerriquet.

Després m'ha vist monejant amb un objecte decoratiu que sempre hi té damunt la tauleta – sembla una cafetera estranya, amb un embalumet cilíndric i un mànec de vori. Una antiguerada màgica d'aquelles a les quals els burgesos tant ens arrapem, com si fossin relíquies, amulets, o, com se'n diu, fetitxs.

Em demana: "Cavà que no saps què és?"

–Una cafetera dels anys de la quica...?

"Banau, guaita", digué. I en va despullar el mànec de vori, en va fer relliscar com qui diu l'embolcall de vori, i una fusta fina, llisa, aromàtica en va eixir. Una fusta llisquívola, empradíssima, i de bec relluent. S'hi esmunyeix fi d'allò més... Oli en un llum... Mamella de monja...

Em vaig enrojolir. Me n'adonava que allò, com la majoria d'objectes antics, era un bisbe.

La veïna somreia, angèlica. The proud owner of a bona fide, certifiably prehistoric, and probably bewitched, amuletic, dildo.

Empegueït i tot, no vaig poder evitar de dur'm la fusta llisa al nas. Ah, meravella!

La fava em fa un bot espectacular – "se'm torba", com diria un llatí, i la mà se me n'hi aniria sola a "torbar-la" encara més, si no fos que..., llavors...

Mentre estic ensumant la fusta encantada que milions de dones, d'ençà de fot

milions i milions d'anys, s'han anades ficant cony amunt... La veïna una trucada la sol·licita...

Ho aprofitaré. Massa curiós, doncs, ambtant, vull veure què hi deu haver dins el cilindre, d'on, en destapar'l i anar-hi a tocar el mecanisme, clafert de rovell i teranyines seculars, i pols antiga i cagarulles de l'any de la picaó, furgant endins, treient els dits per una mena de boca que duu al mànec – [al que m'havia pensat que era el mànec quan el mànec en realitat és el cilindre on recaceig, i el fals mànec és (o era) el bisbe qui recaceja(va) els entrellats perfumats de l'orgasme...]

Ai...! La mateixa mà que no havia volguda dur al bategós torpede, ara una cuca mortífera la fibla! Una cuca deletèria de l'any de les mòmies!

Ja he begut oli. Terroritzat davant la mort imminent, començ de cridar "Mama, mama...!"

Com un boig, esgargamellant-me, perquè m'estic morint i no em vull morir.

–Mama, mama...!

I els esgarips i els ganyols fan baixar tothom esverat per les escales: Mames, manels, maulets, maries, marmessors... Macips, mainatges, mags... Maimons, mamelucs, manescals, masturbaires... Maoris, manyans, maniqueus... Maçons, marrans, marits, màrtirs, marsupis... Matalots, masoveres, marabuts...

[Quin paperot. Em sembla que cap d'ells no em convidaran mai més.]

41. M'emprenyen qui-sap-lo tota aquesta merdegada de pel·lícules de mafiosos, de

guerra, d’indis, de bòfies…

Com a bon català, sempre m’identific amb els morts, és a dir, amb els qui en el fons tenen raó de revoltar’s.

No puc pas encobeir ni molla els covards “herois” de pel·lícula – maleïts feixistes qui assassinen a bastament. Com pot ningú aplaudir els mitgesmerdes qui serven l’ordre, és a dir, la cruel mentida on el més armat enderroca l’inerme?

Tot està escrit. I encara més cada empastif de pel·lícula – pagada pels qui posseeixen les xurriaques amb què fenen impunement la carn sense vàlua dels empobrits.

Qui esperaria doncs que els escrits que paguen no fossin repel·lents panegírics sense solta ni volta, on els brutals llepaculs (generalment uniformats) qui els defensen les possessions sempre surten guanyant per vil taconada?

Mai no m’identificaré amb el xic. El xic és l’assassí pagat pel cruel alzinat.

En canvi, aquests són els meus: els morts qui sovintegen. Els morts barats, sense interès. Els morts encenall. Els morts no-ningú qui la bòfia, el gàngster, l’àvol datpelcul qui envaeix i colonitza, i els sorges repugnants, maten per no res.

Per això m’emprenya el cine d’acció. Tota acció hi és contrària als meus neguits, i als dels meus.

[Així feia de petit de xic, de bo de pel·lícula:

Com tenia, què ho sé jo, quatre o cinc anyets, a sant Guim, al flairós bosc de roures de vora l’estació, anava a arroplegar, entre les cassanelles i la marmanya, entre els matolls i els ocells, hi anava a arroplegar cagallons de gos o de ferroviari. En triava el més grosset, fermet, ben formadet i pudentet, i el duia a amagar al carrer tampoc no gaire concorregut que naixia directament de l’estació (on mon padrí hi feia de cap en cap, amb uniforme blau i gorra de capità i bandereta vermella, i xiulet i fanal

i tot) i (el carrer) anava a parar al cafè (que alhora era l'hostal). Ara, doncs, aquell cagalló tan preciós (triat, elet!) que duia a amagar no és pas tampoc que l'amagués gaire… Qui el trepitgés, per a ell el nelet, volia dir que no havia vigilat gaire (tret que fos de nit).

Passar de cagallons a bastonets de dinamita, és un pas que no tothom gosaria de fer. Si hagués gosat, ara no hauria escrit això. Ni allò. Ni allò altre. Només escriuria arguments de mort. I tindria una oficina a la capital de qualque estat molt ple d'acció: hi fóra ministre, general, cap de molt de buròcrata qui per no res t'ha matat, i et mata i remata, covard heroi de pel·lícula d'acció.]

* * * * *

42. A l'hora de la mort, al mort anònim assassinat pel covard heroi qui s'ha venut als malparits…

A l'hora de la mort, un flum se li enduu l'ànima – un riu com el riuet que feia quan la minyona li servava el pipinet perquè fes un flumissell de petitet – i amb la llengua la minyona li n'eixugava les darreres gotetes – gràcies, doncs, mort (va dir); ets tan bonica i deliciosa, i suau i flairosa, i toveta i amorosa…

Que aquest sigui el seu viàtic. No n'hi ha de millor. I el paradís, serrall. Per què creure altre? Aquesta és la pel·lícula ("la seqüela") on el vull.

[El meu heroi és el qui el fals heroi (el bo, el xic, el protagonista) sense solta ni volta mortreix i s'esclata amb fruïció (perquè un pobre desgraciat venut als assassins així ho ha escrit; vol que l'indefens la palmi molt espectacularment, i que el rebel també, en acabat de molt de patir).

(Dissortat, malastruc escriptor venut, ho fiques tot capgirat.)

El bo és el dolent, el dolent el bo. El xic és el dolent, el dolent el xic. Que guanyi doncs el dolent! Que guanyi el qui dol. No puc veure aquesta merdegada de pel·lícules de guerra. Duc dol pel mort, per cada mort! Pel japonès, per l'alemany, pel català, per l'indi, pel negre, pel moro. Pel pòtol, pel "criminal". Això vull: que si algú ha de morir, que mori la bòfia, que mori l'agressor. Au.]

* * * * *

43. Al camp d'autors nudistes, el cos de na Minerva Mur relluïa com el d'una deessa. El seu marit, en Zacaries Mur i Cec, escriptor de llongues novel·les històriques – el gènere més fàcil, fastigós i carregós: impaïble – sempre el tenies enfeinat amb patracols grocs i arnats, tractant d'escatir-hi qui havia matat qui, i qui confessava qui, i qui embolicava pitjor la troca perquè el novel·lista historiador no en tragués mai l'entrellat, i sempre donés en conseqüència guanyador a qui havia estat pitjor assassí. Així el vantava pòstumament i tot, banau de merda.

Na Minerva tothom qui no fos marieta la cobejava. Tres autors sobretot sé del cert que tingueren sort. Vaig veure com l'excel·lent exòtic B.G. Aston, el contundent flastomaire Jacques Cellier, i el gegantí narrador gràfic Gianfrank Goita se la cardaven profusament rere les roques – i adu dins, a la borda mateixa – mentre sota les espelmes el panxut Zacaries treballava de valent en nits d'estridents cigales a la cambra del costat.

Sabia que na Minerva era parcial a les bones requestes. Els bons autors afeccionats a l'arrar i boquir i bitllar, a l'esvergar i al querar i xonar i boixar, i tot plegat al bon endollar-la (i, millor, embadalits amb la delícia del cardar amb la qui en sap un món i, sobre, és ferma i d'allò més asalta), doncs, li feien arribar llurs més recolats

poemes de verriny i arret i cardera – posats, això sí, en clau amorosa i adu flèbil – i ja, alhora si el penjoll també prometia, diguéssim si a l'afeccionat a godallar gadolla li davallava el cigalot fins a mitja cuixa pel cap baix (millor, és clar, fins a mig genoll), l'autor despullat havia llavors feta sorteta.

Per als poetes menors, com en John Battle, en Kimura Koji, i jo, llas, les possibilitats de reeixir-hi minvaven bontròs. Tant en Battle com en Kimura els vaig veure (d'esquitllentes, espieta esmunyedís) lliurar-li composicions prou flòrides, adu il·lustrades. Se li inclinaven com cavallers a l'aimia.

Ves, ni això no gosí. Li envií el meu entortolligat esforç per correu anònim. Prou sabia que els meus versots no anirien enlloc. I encara menys un cop vist qui els confegia. La revulsió que les dones senten al meu devers és universal. Això quan no saben que sóc poeta. Quan se n'assabenten, es dignen fer devers meu un segon cop d'ull. No fos cas. I qui fóra l'autor de poemes tan poca-soltes i menors...? Llas, la desil·lusió – i, sobre, si vaig despullat, l'ultradesil·lusió, adu l'escarn. Els bons escriptors, en B.G., en Gianfrank, en Jacques, destrempats i tot en fan tres, del meu mesquí atzep trempat. Trempant, oh, en fan cinc o sis.

El japonès, l'anglès i jo, per moltes de mels de mistagògia, si doncs no fèiem pas el pes pel que feia a llargària i amplària del que convé...! Poc a pelar-hi! Ni les rimes ni les cebes fent doncs prou el pes; nàquisses, ai; massa curtes, ni prou llargues ni dobles, ni prou substancioses, no. Poetes de dos rals, i de mig collonet i mig.

Se la cardaven els bons autors hores i hores – l'endemà na Minerva la veies qui es banyava a l'aigua tebieta plena de sangtraïts i sofregalls, i estireganyaments i vermellors de fenelles i esfínters... I el seu cos, és clar, en sortia guanyant – els senyals a la pell lluent com els senyals del millor marbre. Estàtua gens estàtica, la seua perfecció es bellugava amb la mateixa gràcia d'una pantera blanca.

(...)

A l'hora dels adéus, tothom vestit, de camí cap als autobusos, en Zacaries esbufegant i carregat de maletes amb els fragments podrits de la seua mòmia de propera novel·la mal entaütada dintre..., els millors amants de la seua dona ja reunits amb llurs famílies – burgesos tapats i de vint-i-un botons sobre... Jo a un raconet... I...

La deessa se m'atansà. Tocà'm la mà. Ah l'escalforeta! Benaurada proximitat, benaurat toc, benaurada dolcesa, benaurada promesa d'amor... No diem res. Amb grats ulls collats que se'ns enllagrimaren ens ho diguérem tot.

Encara no ho entenc. Mes aquella visita al paradís estintolarà la ruïna cada dia més precària del que em roman. Havia endevinat qui jo era l'anònim, el qui la requestà d'amors amb el més fogós i entranyablement inepte poema? Que aquell simulacre anagògic molt sentit es mereixia si més no aquell petit estrenyiment de maneta? Aquell hàlit d'amor? Se'm compadeix la deessa. Què en penses? N'Isis Campensis feta per al teu ops una verge miraculosa qui et somriu i et toca – estàtua un instant abastable, accessible, humana.

Car això és amor: el voler ésser a prop de la desitjada. I, com és lluny, enyorar-la.

Enyor, i doncs am, na Minerva – com vull creure (molt apiadat de man mateix) que ella deu enyorar a rars instants vagarosos el seu pobrissó anònim qui enlloradament l'adorava, líric, poètic, gens satíric, sempre trempant amb el seu atzep mínim, sempre versificant amb el neguitós deler de plaure-la. Magarrinyes, carrincló, mes tant se val: molt orgullós de fer-ho.

* * * * *

44. Sempre he estat molt aferrissadament a favor de l'adulteri. La sal i el pebre de la terra, l'única arma contra la corrupció de la sang, la repressió, la bogeria, la ràbia i la guerra.

La sang, massa estantissa en l'esmortidora fidelitat per obligació, se't corromp i t'encomana al cervell idees de destrucció.

Que les lleis siguin contra l'adulteri, només vol dir que les lleis les dicten, no pas les persones de seny, ans els dements: els nihilistes, els cruels, els del partit de la mort, els pagats per propietaris i comerciants, i els vils esclaus dels gèns, és a dir, els

religiosos.

Tota la por de l'adulteri és que el nom fetitx de la família el porti al capdavall un bord.

Això rai! Per això no calia fotre tant d'enrenou marcidor! Només cal que l'infant, cada infant, porti sempre el nom de la mare qui el pareix. Tothom qui es casa amb dona n'adquireix el nom i la nacionalitat – com he fet jo mateix, car só home de seny i comcal – i tot s'esmena naturalment. El fill segur que és de la dona: ei, li surt d'un foradet adient. I, en portar el nom de la mare, i tothom portar el nom de la mare llur, cascú de la seua, no hi ha nyap enlloc, ni enlloc possibilitat de nyap!

Tot això del cabal genètic és una merdegada més: un truc de la genètica que ens vol esclaus seus – no cal fer'n cap cas. No som gens esclaus del sistema feixista dels gèns.

* * * * *

45. Com era jovenot, i ja poeta, m'havia convertit, durant un estiu entre turistes, en prostitut (bandar, bagàs, meuc, marcolf, marfant, barjaul, bisaroc, manan, bardaix, maul, grémoles, public, drut, put...); no fotem, cal anar fent, i això de poeta paga poc; en el meu cas, gens. I gana rai.

Tot d'una esdevinc gità, ateu, vietnamès, cambodgià, bruixot... Donota sense cap altre títol. Eh que m'enteneu? Algú dispensable, a despendre, a despatxar sense cap recança ni mala consciència darrere.

Ara sóc reu de tot pecat de sobte inventat. I em volen tots matar, tota la gent de bé em vol mort i assassinat allí mateix; i au, avant va; bona neteja. Totes les bòfies, i els caps d'esglésies i de govern, i de partits de pressió, tots llurs estiracordetes, aplegapets, merdacaners, batllius, sorges, saigs, sicaris, culers, devots..., s'hi fiquen bé i rebé. Veuen la meua mort sense solta ni volta no solament com quelcom que és de llei – ho veuen com quelcom guanyador de medalla, de guardó, de vots, d'indulgències i de perdons, i de triomfs i homenatges populars i entrevistes amb els datspelcul de la televisió.

Ep, per si no se n'adonaven, els ho dibuixaré: l'únic que feia era acceptar un bocí de túrgida carn d'altri al meu recte o a la meua boca així honorats.

Quin crim he comès? Almenys no he aplaudit i vantat l'assassinat per bòfia, per vigilant o per altre mitjamerda, per jutge, per ministre, per mormó, per diputat, d'una persona qui no feia mal a ningú; al contrari, es guanyava la vida donant plaer. Aquest crim no l'he comès. L'han comès els qui aplaudeixen i vanten els assassins, els qui els voten, els qui els són devots, els qui n'imploren indulgències i lleis a favor; l'han comès ells, i han esdevinguts llurs estiracordetes, llurs aplegapets, llurs merdacaners, llurs batllius, llur sorges, llur saigs, llurs vils botxins; han esdevinguts els sicaris aquiescents i molt cruels dels assassins. A la merda amb tanta de gent de bé.

* * * * *

46. Recony que no pots estar ni malalt. A la cambra de l'hospital, al tercer dia que hi sóc, l'infermereta qui em duu la col·lació i em fa el llit mentre sec a taula vora la finestra, el seu xicot la visitava – un nyèbit arronyacat, nyicris com ella, sense cuca

ni moixó cap dels dos, i tanmateix, com aquells dos andalusets diminuts qui cardaven pels descosits a la meua cambra veïna com vivia a dispesa a Hamburg i qui feien el mateix sorollet sempre que fotrien amb prou feines dos ratolins – allí són: cardant – sense fer cap altre cas de la meua presència; com si no hi sóc.

Me'n vaig per discreció. Ixc de la cambra i camín pel corredor fins a la cuina – hi enraon amb una altra infermera mentre renta alguns atuells i remena un parell d'olletes.

Ara que tornc a la meua cambra hi ha la policia. L'infermereta rau atrotinadament estesa al llit: una taca de sang s'eixampla pel llençol: del cap esberlat de la noieta, robins a borbolls. Té el crani obert, com ara si hi rebia destralada. M'he esmunyit amb pijama. Un bòfia vol saber qui sóc. Collons, el malalt. El malalt qui voldria posar's jaqueta i pantalons.

Ara me n'adon que el xicot escarransit i el seu company (un perdis, bon altre qui en eixir de la meua cambra havia vist entrevenint la porta fumant un cigarret) m'han robat. M'han robat!

–M'han robat! –que m'escridàs fet un gorgó. Felló com geperut qui tothom escopina al gep. Nic com un nan amb un cul roent–. M'han robat, m'han robat, notfot!

Els agents i els altres forenses merdegosos se m'esguarden com si m'he begut el seny.

–Regireu-ho tot ben regirat! Que collons de cap a cap treu cap cap amb cap trep! Els calers m'han desapareguts! Això és l'important!

M'he llençat damunt la morta; m'he llençat damunt els dos suspectes; cap bòfia té prou força per a aturar'm: la meua indignació és il·limitada, i llurs simpaties són amb el tit: el burgès robat, qui en clínica cara paga l'estada per qualque malaltieta de no res.

Al contrari, un dels bòfies qui manen més m'ajuda a escorcollar'ls. A recacejar'ls per

entre plecs i gires. És un bòfia jove, amb cara de fanàtic. Un d'aquell religiosos de merda. S'ofèn quan dic que el que feien el xicot i l'infermera era fuck. Quan dic: They were just fucking away when I left the room, s'alçura com un renegat. Li dic que s'imagini doncs que he dit l'eufemisme que més li roti, mes que així és com ho dic, i en tot cas que tant se val, que la qüestió és que trobem a quina butxaca hi ha els meus pistrincs, i la resta tarararats, i aporismes i furóncols.

Al capdavall trobem, entre els llibres, i rere els mobles, part de les meues andoles...

Comptant-comptant, veig que faig curt.

–Com han pogut despendre ja part del rascany, vet ací el quòdlibet...! –que dic, escandalitzat.

Brandant el cap com un adult, em respon un altre sequaç, un merdissaire més amatent al client: "Ves, aquest jovent d'ara, no hi ha remei; no saben el que val l'esforç i el jurcar per mantindre una mica de classe; no saben que per a fer el més humil bunyol cal fènyer de valent."

Un bunyol amb farina de garrofes, cal abans guanyar-se-les, certament; tot pare de família ho sap, esclau de la malèfica genètica, badoquet. Me li obri de cor perquè estigui content: "Amb aquest botí que ara em roben me n'anava un mes de vacances al Brasil..."

Ja sóc de plànyer; em dóna la raó doncs aquest altre bòfia, més afí (o ho dissimula perquè sap el que és bo) a les meues maneres de parlar.

I ara, mentre aixequen el cos de la morta i s'enduen emmanillats i atupant-los els dos esbirros, fem brometa, el saig no tan estret com l'altre i jo, i em tusta l'esquena i em tracta com si em vol vendre qualque altra inútil andròmina, millor: com si sóc el qui el paga, el qui algun dia el convidaria a taula i tot.

–Bongoig si trobeu el romanent de la pasta, tu, ja m'ho direu! –que li dic quan foten tots plegats el camp, el meu llepaculs de reglament el darrer, i discretament reverenciant-me.

* * * * *

47. A la nit jeia. A l'amfiteatre, entre embrió i amfitrió, la llambresca amfisbena, pantera blanca damunt, funambulesca, joc obsedit. En el fosc rerefons, espectadors muts d'espectacle glaçat, treps als caps que es baden com obscenes flors. Com conys sobreusats.

Trep al suc justament que raja limfes, icors. I comprens (em dic) la qualitat de l'essència. La qualitat de l'essència de la singularitat [on aitant matèria com energia han esdevingudes infinites]; la qualitat de l'essència de la singularitat és al capdavall allò que defineix els paràmetres per on la trajectòria del futur inassolible enfonsarà els esperons. La qualitat de la lleterada, doncs. En conseqüència, vigileu; hò, vigileu-me, molt maleïts erotòmans del manxeig [masturbaires crònics], ausades, maleïts místics, maleïts fanocs, maleïts colltorts, maleïts infants, de qui amb els caps, misopèdic, faig flèndit, d'on en reboteixen espurnes que encendran la dinamita que esclatarà pimpant. Escolta'n si et lleu els tornaveus, les reverberacions... Allò sona a bassa, a pou de petroli... Fem-hi forat.

Els caps reboteguents, de qui dels sucs traucats, mòrbid, corrosiu, encara en supura el petroli pel què sóc ric. I ruc. Cofoi, llampant jull d'ultracuidança en camp de blat on els humils com celíacs flotadors en sentines putrefactes s'ondulen ensems.

Amb el punxegós mandrí de la deontologia faré un cop d'ull al suspensori de la balança del meu equilibri: el pòndol, el fulcre. Tot ho titllaré de rebuig i em beuré el verí del metge. Em diu d'intel·lectual i que rumii massa. Com la ventafocs com ix de polleguera si sent els himnes subtils que se'ls dessagnen als qui s'esgargamellen perquè no tenen prou imaginació.

Era un reportatge a la televisió, esbiaixat com sempre, indicis d'església i d'altres poders policíacs com a nirvis sobirans i dreceres col·lectives per on glopeja, mortífer, el rovell rancallós dels asseguts.

No sabia obrir els ulls. A la bigota rovellada del meu esfínter jussà rau, incestuós, cada tendó entortolligat – no en sé desfer el nus.

Se'm claven a les venes anconals els teixells molt decorats amb pedreria – injeccions que qualsevol altra macoca d'infermereta jafuda m'encoloma. Ara, enllà de la rondalla on els mainatges perderen els caps, prou; de cara només a la història, tanmateix ho repetiré: malgrat les vulves bulboses; les burxades de mandrí nogensmenys; els menjucs d'esmegmes saborosos i nodridors per esters, encara, a cient, la carn; reïra, la carn; oidà, la carn; tafoi, la carn – la carn: monjoies toves del que deu ésser, ací i enjondre, i arreu. La carn sola deseixela el caràcter – i fa avençar l'acció.

"Truc, truc, truc..." –la porta es badava a mig tust. Era el jutge en Vit Latita, cap del tribunal qui jutjava els assassins.

* * * * *

48. Nedant en lleterada... The green freedom of a cockatoo upon a rug... Hum, i la catifa de quin color?

Blanc! La verda llibertat és l'ombra del moviment i l'inconseqüència de l'insult.

Els peuets de la pluja i els meus s'apressaven joiosos cap a l'aplec on les pluges esdevenen cataracta. Aprofitaven i vantaven el meu moviment de braços en molinet perquè els feia cancaneta, i maleïen les meues cames en moviment perquè els feien la traveta.

Insult de cacatua pel plomatge de qui rellisquen els gargalls que plouen a desdir. Anar i tornar: l'embrió i l'amfitrió es bescanvien la cara: l'embrió de sobtat, sorprès, amfitrió; l'amfitrió d'irat, nic nan, embrió.

Al camp d'autors nudistes, serenates de cucuts. L'havia de veure llegint a la llum d'una espelma. Escletxes de cabana que titllaré de providencials. Festius rebomboris llunyans, agònic conrear dels corcs. Esclafades sense intenció cuques, tot i que queien silents en ensumar'm. Ja n'escriuré els epitafis com em salvi del flum escaguitxós d'esperma. Seré a la voreta del serè.

Amb zel d'apòstol, la cacatua et garanteix l'ignomínia més feraç, feroç. Gargall de llimac en cogombre corcat. Captaire de qui el nelet comoneix visions de serrall infernal. Cada escletxa un quihihà: dones per dins hi ragen com flums per on neden els caps diminuts.

Cada caseta sense electricitat – quin descans, tanmateix! Plenes per dins amb ocells i insectes pertot – les finestres sempre obertes, sense vidres ni finestrons.

El llamp caigué, home d'acer. En va matar un parell o tres de grosses – de 24 a 36, i tant. Camps magnètics creats per l'elèctric desgavell. L'electricista es tornarà bomber. Entre la repel·lència i l'atracció, corrents iòniques. Es fica o s'empassa bocinets de metall – i a les dones allò els causa el desconcert. Alguns bocinets se li desprenen i li causen hemorràgies, i d'altres li amenacen de continu la vida. És l'electricista encomanat pel llamp. Tot el que veu ho il·lumina en poema. I la cacatua qui l'emmiralla és impotent de desconfir'l. Ell l'integra impunit al vers més ranc.

Obscene flower of her overused cunt;

Who am I, the wolf, the bee;

Flower of flesh, its honey;

Flower succulent, esculent, edible.

She's very faithful to her lovers;

Never shares the same day with a different guy;

I can taste the gunk of one or another

In what remains in the corners of her flower.

Esqueixos d'aquest pomell apassionat, anònim, li trametí. Sempre n'he tingut prou, i massa, amb les rerialles: el batec envolat. Ocell-cor. Costellam de gàbia. Home d'acer per qui l'electricitat es polaritza, ectoplasmàtica. Cançó de la sang.

Ah, Minerva Mur! Ah, Elvira Tellis! Ah, Cyrille Rampion! Ah, Minerva Mur; oh, morir trempant.

* * * * *

49. Se li veu a la cara, estampada amb la mortalla llisa i flotant d'un neguit angoixat. "Sé com pateixes, mon amic" –sense veu, faig veure que li dic, la meua cara solcada de rugues solidàries. "Per a un escriptor, això és pitjor, molt pitjor, que no defallença d'eix segle; grues amb fal·lera la mort. Això t'estorcia del turment. Tinc consciència, prou et deus martellejar: tinc consciència que les paraules hi són, mes n'he perduda la clau que les destapa, i no puc extreure'n ni una. Fate worse than death."

Per atac sobtat de feridura, un dels més destres escriptors ha perduda la clau del seu profús cabal al cap. Botí abolit. Ah, malastrugança sense aturall, martiri continu; els mots hi són i s'hi barregen a la babalà, com en caldera de bruixot, mes no en troba la clau que n'obri el tresor, l'aixeta que n'enceti el raig.

Li desitjaríem que, efímer, l'eclipsi li rejovenís la sembra. Descans productiu. Que el rec de sang li amanís i assaonés la puixant creixença; que, larval, en acabat el guaret esclatés, violat, en voladúries resplendents; que l'esfera se li reverdís, que tot hi fos esponerós redall, poblat d'insectes iridescents, de col·lecció, antològics; beneita verdor de mots prests a la sega. Collita a la raseta, coves plens a seny.

Ens li atansàvem a tocar'l lleugerament. I mig somrèiem i brandàvem una miqueta el cap, o fèiem curtes capcinadetes de tímid encoratjament.

No, no pot dir'n cap, no pot posar'n cap en paper: els mots se li afetgeguen a un crani curull, sobreïxent, a frec d'esclat. Només la benvinguda mort el despertarà del destrenyidor malson.

Mentrestant, quina pensada més poca-solta. Maleïts comerciants. Dels seus pets d'impotència hom en feia poemes onomatopeics que es venien molt millor que mai no es vengueren cap de les seues exquisides obres prèvies.

La lava del volcà del meu vòmit: perquè en l'agre rofredat més tard flors hi neixin qui en esponcellar's s'escridassin en cadascuna de les paraules que del cap del pobre escriptor ferit ara no es poden descloure.

* * * * *

50. A la colònia dels autors nus, on l'única, inabastable, Minerva Mur hi relluïa com estel fugaç, a estocàstics llampegueigs de quaix miracle, en acabat de fregar'm i refregar'm els ulls teodolítics, havia jo, carallot de mi, volgut ficar a canvi els ombrívols aclucalls cap a mestresses més del meu llivell – planeretes, ordinàries, cardívoles rai, això sempre, com les de més, mes sense escarafalls ni estarrufaments; ni lletges ni precioses; boniquetes i au.

No pas que al camp de treball i lleure en manquessin, de beutats. Allò era agre esponjós on les flors de la beutat femellenca hi suraven amb puixança. Ah, i tant, les dones d'escriptors: tot de paies bones – un seixanta per cent si més no ("cent per cent de paies bones, per mullers, els escriptors", diu en Vonnegut, mes en Vonnegut sovint és molt capdecony; conec dones d'escriptorets qui destremparien, de lletges, pitjor: de repel·lents i de fufa-pudents, un satiriàtic. Cal tindre en compte que molts d'escriptors dels més vantats són marietes i tanmateix uns cagadets i per això es casen amb cavallots. No n'he coneguts pas pocs!).

Les dones d'escriptors passen, part de cuca o taboll, molta de fam. Quan l'escriptor l'inspira la musa, no té ulls per a cap altre parruf que el de la musa – eteri, jotfot. Mes el parruf de la musa, tanmateix, és tant inassadollable com el de la dona normal i corrent. Aprenc dels tagarins que hi ha tres coses inassadollables: la sorra

del desert, el forat de la tomba, i el taboll de la muller. Ai.

Veurem si en sé desenferritjar cap.

Cap de les tècniques no em rutllen gaire. Si despullat no crid l'atenció altre que pel cantó minvaire, eslleït, detrimental, per com m'és de nàquissa la ceba, he de cridar l'atenció bo i recitant. Poeta fins a les últimes. Llas, nogensmenys; la poesia llagrimosa, les llàgrimes s'enfugen sens profit com a la sorra del desert, com al pou de la tomba, (metafòricament) com al taboll de l'aimada, i el matràs mentrestant no s'enfonya a cap morter. Si els dic (a tall de dur "ull privat"), com qui els mostra una targeta amb artístics repujats de simitarres i mitges llunes i turbants: "cunnilingus is my business" – conyllepar, a això em dedic – n'hi ha qui em tracten de groller, i en tot cas, tant de recitar, dec tindre la llengua eixuta i fatigada, a part que aitambé la faig petita. Si etzib, pseudo-alçurat, penjaments a tort i a dret, com malesquerada cacatua, em denuncien als forçuts.

Per xo m'assec enmig del prat a la gandula i hi esdevinc el cellut lletraferit qui llig els autors les mullers dels quals belleu podria aquest refinat hom ensarronar's, car prou són a tret de les seues galivances, pel fet que hom menys les assetja en llur mitjania – o almenys això crec i m'afigur, il·lús.

Hum, doncs, aquesta és la qüestió: Per què balafiar l'estoneta llegint cap autor mitjanet quan n'hi ha tants de bonets qui encara no he llegits...? Per la novetat...? Per què no en sé més...? Per què qui sap: pot se fer que cap dia ara suara un mitjanet es torno bonet...? O ja per atansar'm (i amb sort cardar-me'n) la dona...?

No en vaig sucar ni gota. Què n'havia de treure...! Fastiguejades, encara em fugen més. Llegir les baboiades de llurs carregosos marits!

Fuig, per això ja mai més no perdré l'estona a llegir cap mitjanet. Si per etivocació en començ a llegir cap, el llibre el llenç enllà amb més fúria. No m'enganyeu pas pus.

I tot això que en trec tornant en porreta del camp. Arbeit macht frei. Bon profit. A lesson learned.

* * * * *

51. Per tal d'assajar d'esbrinar potser l'arrel de certes obscures paraules, les acadèmies m'enviaren a cal collons. En acabat de diarrees rai, i llúpies, umflaós i fiblades, viatjant amb sagnoses morenes entre geps de dromedari i a l'esquena dels prou escardalencs ases, ascendint tarters amb trompades sovintejades, entre les roques ronyoses..., oidà, la primitiva població.

Parracs i fetor. Polls, puces, xinxes, verins, flagells a dolls. La pobresa ausades hi era aclaparadora – per tota moneda gastaven cigarrets. Per tota roba es tapaven amb llençols gastats, traucats, espellifats, plens de sets – i massa poc, car per poc que els vingués cap ops de fer quelcom, com ara veure què passava, esquinç que fotien perquè els ulls tinguessin un obstacle de menys; o, si els calia pixar o cagar, estripaven a l'alçada i ho feien, si fa no fa, pel foradet; i menjar, i se'n recordaven d'on hi tenien la boca, i esquinçaven amb les ungles una altra boca esfilagarsada al llençolot.

Les dones tampoc, ecs. No gaire atret per les dones, no; brutes, peludes, esfereïdores, pudents. Ni les sedoses fufetes de les verges més tendres. Un camí trempí i m'hi animí; llas, mon atzep coincidí amb esbarts d'esplugabous ganuts, amb becs esmolats; pitjor: amb eixams de moscotes safaroses qui s'abeuraven al tabollet ja esvellegat abans de cap penetració mig comcal. Mocosa rascalla, els pruen tots els traus, uns traus escarxofats, claferts de morsalats i d'eixidures – massa que s'hi graten tostemps el verminós formigueig.

Amb dotze anys tothom xaruc i llefiscós, els homes amb pipinets rudimentaris, torts i escarransits: ganxets; i les dones cada clítoris com un crec – no sé pas gaire de merceries ni de vetes i fils; no crec pas però que "crecs" i "ganxets" collin gaire. S'ho deuen fotre amb taps i impediments rai. Mes ja s'ho fotran.

Hom m'assignà un orinalaire – servava l'orinal (l'únic que tenien al llogarret, ben boterut i asclat i escrostegós), i el servava amb molta de cura, no fos cas que res es perdés – com si el que hi fes fossin relíquies – homes armats amb tosques atzagaies vigilaven que cap rapinyaire no vingués a robar-ho – per fer què, no ho sé pas, belleu coses de màgia. Ningú no m'ha tractat pixarrades i caguerades amb tanta de devoció. Ara veig què vol dir fer olor de santedat. Hom et tracta la femta com ara objecte a coldre. Fotrem goig. L'estupidesa humana ja baixa de les fonts – i anirà a parar a la bassa estantissa on tots els morts a mig podrir i tota la merda s'hi arrabassa, s'hi arroplega, s'hi abassega.

Les rels amagades dels mots, a això he vingut. A libar i beure i conyllepar a les fonts sagrades de la llengua. Falòrnies rai, ja ho sé. En tot cas, amb la resta, no m'emprenyeu gaire. No sóc pas cap altre Lévi-Strauss de secà per a inventar'm favades i afegir'n al cabal inexhaurible.

Veig formigues pertot arreu. Em diuen que els íncoles les revereixen. Ara ho comprenc. Formigues a lloure, ca? D'on que els barracots s'esbàlçon: amb els fustots corcats i els fonaments foradats per mantes, innombrables, galeries.

Colen formigues, ves, com d'altres datspelcul colen vaques o qui sap els tòtems estranys, tatús, cacatues, tucans, i ninots reconsagrats, virolats, xarons, i n'esperen miracles, o creuen en reencarnacions, d'on que puguin aparèixer (i llurs avantpassats tan llepapalters com ells, vull dir, gens iconoclastes), puguin reaparèixer-hi disfressats, en aquesta nova vida, disfressats de vaca, o de serp, o de tatú, o de qualsevol altra fera, de cap altra cuca, de formiga, és clar, o de ninot – no, de ninot no, no cal, de ninots ja en són prou tots plegats.

Tant se val. Un pureta desdentegat i caduc (i nogensmenys força més jove que no jo en anys) mana a un mainatge ja geperut, brut, encetat, inquiet, destarotat – malalties nervioses rai, ple de brians i nafres – que em dugui a la cova de l'ermità. En un tagzim al gep hi porta l'oferiment d'unes pedretes misterioses perquè en faço apòzemes pixant-s'hi a l'olla i barrejant-hi tarquim i mocs de llimac. Això si mig entenc el que s'empatolla. En tot cas, a sobre, el bubianès li dóna al minyó malarroplegat tres cigarrets, li diu que pagui de mig en mig, a pleret; que si mai l'ermità arriba a voler'n més de dos i mig que tornem a casa. El mig l'hem de guardar no fos cas que bandits ens bàrron el pas per cap trencacolls, i ens hàgim així de rembre la vida, pagar el rescat.

Viatjant – el guia renoc descalç damunt les punxes i escorpins – per perillosos passos d'ase (no pas en berlina d'euga elegant per amples viaranys arbrats avinençats a cap festa de pèrgoles i orquestres, mes si més no el tit amb botes i salacot amb vel de xarxeta al voltant), fotem cap tanmateix sense més incident a la gruta grotesca.

L'ermità pudia a suors de qualque no gens decent oblidada verema; devia fotre quaranta anys o més que no es rentava, el malparit. Irrespirable cau el seu, redéu. Em diu quatre rucades, com si és un altre savi capdecony, un altre betzol sense puta idea, com aquell carrincló, insuportable, de bord Zoroastre nietzschià.

Em diu que els déus d'adés a l'inici eren cabres, querrines, i que cada paraula era xerri que calia esculpir amb molt de compte... Li dic que els déus me la porten qui-sap-lo fluixa... Em diu: ...que calia esculpir en mot original, que el so s'escola del colpir-hi... Li dic: escolta, tu, saps què, aperussa'n, entabana'n un altre, ja m'afaitaràs demà... I fotem el camp havent pagat un cigarret i prou. Tot això que ens estalviàvem.

Com som al barracot abans no ens esperessin, els sobtem en plena cerimònia. Buidaven els meus pixats al formiguer principal del barracot del príncep. I ara me n'adon. Pixar damunt els formiguers és cosa molt consagrada en llur religió no pas, com dic, més ruc que cap altra.

La rel de cada mot és crit d'horror, i és flastomia, i és onomatopeia i cacofonia enfellonides. És el crit de les formigues cremades a l'infern amoniacal de les denses, concentrades, pixarrades que tothora els plouen en maleït homenatge dels vitets mig escanyats dels malignes déus qui hi tenen damunt. No enganyarem ningú – no en sortirà cap tesi, ja no dic ni amb cara i ulls, ni amb màsquera (d'albardà) i aclucalls (de mula), com les de més.

Vaig tornar a les acadèmies més encaralloteït que no me n'anava. Ja no fotré mai més de voluntari. Això de viatjar en el temps, diré, endavant o res. Qui s'endarrereix que per ell foti. A mi, en pau.

* * * * *

52. Els altres s'ensumaven que era eunuc o qui sap l'estranyet perquè mai no feia continent de voler'm procurar cap satisfacció sexual. La febre sexual entre el jovent bullia amb bromera de mareig. I jo en canvi sempre tan fresc. No sabien és clar que era aquell a qui li calia també guanyar's les garrofes. Que quan tothom era de festa o si fa no fa estudiant i festejant als edificis d'estudiants, jo era amb els qui netejaven les aules i l'universitat; jo era assenyaladament el qui netejava els canfelips de les noies; m'enduia a la meua cambra cada nit el sac de les somalles tovalloletes i els fidels pegats absorbidors, "sanitaris", plens de pelets i suquets flairosos, descartats per les estudiantes amb mala-setmana o amb agalius de mala-setmana (on els fluixos, les saboroses efluxions, només eren sospitats) lleixats a la bosseta adient rere la porta. Cada nit allò meu era una disbauxa del nas. Per coixí hi tenia trenta o quaranta torca-conys i els anava triant d'un en un, i d'alguns me n'enamorava esmeperdudament. M'escanyava el bisbe cada nit fins que bavejava filagarses de sang. Normal que durant el jorn allò de les femelles no em digués gaire res.

* * * * *

53. El veí violent se n'ha anat de viatge. "Potser se n'ha anat per sempre," ploramiqueja feblement la seua dona, "què faré ara, pobra de mi?" No sé com tractar-la. Tractar-la de somera fóra cruel. Vet ací una dona vella a qui el marit atzufa jorn i nit i de qui els crits de dolor quan el marit l'atupa m'arriben per la finestra com la tinc oberta i treball amb els papers damunt la taula, amb la verdor dels arbres davant, i la verdor de l'arbre més proper damunt i tot, i amb els seus

crits i plors m'esquinça de mig a mig el suau escenari bucòlic, i sobre em distreu i m'angoixa. Baixaria si fos un milà qui tortura una pobra serp i tanmateix no assaig pas de socórrer la vella qui ara es plany perquè el seu estimat torturador ha fugit qui sap on i per a quan.

El que faig això sí és consolar-la, preparar-li qualque beuratge que l'apaivagui, i acotxar-la al seu llit. I ara aprofit doncs que sóc sol per a manllevar cada objecte que el vell ex-militar (tots som retirats del ram de les armes en aquest veïnantge benestant) pugui emprar per ataconar-la com torni. A casa meua m'enduc (uns tres cents metres enllà a través dels sengles jardins) cada arma potencial. Els amag ben amagats a la borda del bosquet, sota les eines de llaurar i prendre cura de l'hortet. Si la vol batre, l'haurà de batre amb les mans, el vell artrític.

Què he fomut, tanmateix! Encara sóc dormint pel matí l'endemà i l'atzufaire ha tornat d'improvís. Els espinguets desassossegadors dels gemecs de la seua dona ja m'arriben per les finestres. I els crits irats del vell demanant qui li robava el material. Quin aldarull! No troba enlloc ni aixades ni escombres de mànec, ni paelles ni canelobres, ni sabres ni fuets... Ara veig que ve renegant cap a ca meua. Agaf la roba i me la pos damunt de qualsevol manera, i començ de córrer camp a través cap a la carretera. Si m'enxampa sóc pell. Veig que no avenç gens, que amb penes i treballs vaig aitan de pressa com aniria un llimac llefiscós. La por mateixa em tenalla, no em lleixa córrer. I la roba malposada m'engavanya. Em vaig despullant per tal d'anar més lleuger. Només en calçotets, i endavant. Ara el lleix ben enrere. Ara el perdré del tot.

He passat la nit al bosquet, vora la borda, amb por que les guineus si m'adormia no es pensessin que fos qualque carcassa de gos o moltó. L'endemà de bon matí, com ja s'hi veu, he tornat a casa. Quina disbauxa de carxena, el malparit. El que em sap més greu: que ha estripats els fulls de les memòries del general que acunçava per a editar-les: en corregia els barbarismes, en tornava a redactar pràcticament cada paràgraf per a fer'l mínimament llegívol... I ara cada full del patracol rau pertot, esbarriat en mil bocins. I era un únic original manuscrit on el general hi havia pencat aquells darrers sis anys. Era un general buròcrata. Tot el que hi havia llegit fins llavors eren carallotades sobre mapes i estratègies. D'altra banda, la majoria de les planes, atapeïdes de fletxetes i gargots, i texts ratllats, i canvi de tintes, allò que portaven sobretot eren receptes de plats que el general – gastrònom d'afecció – havia cuinats per a la família i per a les festes marcials i patriòtiques, i durant les retirades secretes on els generals en barrinaven d'allò més terroristes – de fet, per això el tenien sobretot, perquè els fotés de cuiner.

Això és el que faig doncs. M'invent la seua vida. I el seu llibre, en acabat, un cert èxit. Les crítiques a les revistes bèl·liques el tracten molt suaument. Tot ho troben comcal. Diu un crític qui ni de signar no es deny: "General Bocicon, he's a sassy eighty-seven; he recounts in great fun how our last thirty or forty wars were brilliantly won; he was such a great help for our country – and he cooks magnificently!" Tinc doncs l'home ben satisfet. Al llibre que li confegia no s'hi diu de mal de ningú qui servi un cert pes – només dels qui perderen les batalles, és clar, hom se'n fot, i amb tota la malignitat i l'escarnuf. Aquest és el secret d'escriure història. I el secret de l'història és els plats suculents com la sang que hom hi balafia. Les batalletes amb les cassoles en realitat són més importants que no les batalletes damunt el terreny on el guanyador és tan heroic i el qui perd tan datpelcul. Sempre la mateixa història. Ara, els plats, rai, car també sóc dels qui saben cuinar. I millor que no pas el general i tot.

* * * * *

54. Autodeclarat tautòleg. Si això no és repapieig! Si això, si això no és repapieig, fills meus! Cada vegada, cada vegada més sovint, em pos a esmentar la citació, la citació molt bona. La citació molt bona d'un autor molt sonat, molt sonat, del qual el nom, el nom no en ve a l'esment, i és clar, no sé pas com trobar-la. Trobar-la, la citació. Qualsevol altre dia, llavors, fullejant velles pàgines, me n'adon; me n'adon que el gran autor era jo mateix, i la gran citació neixia d'un llibre meu. Per això se m'arrapava a la consciència, per això no me'n sabia desengavanyar: frases, frases que m'havien costat de confegir, i que llavors m'havien ofert tant de plaer visual i sonor: frases perfectes, plenes de sentit, bellament estampades al tapís del meu tarannà. I no sóc capaç ben sovint de dir qui les ha escrites..., i les escrivia doncs jo! I les tornc a escriure, i les tornc a repetir... M'estic repetint darrerement esmeperdudament. Repassant, repassant els meus llibres antics, veig que m'estic repetint fins a l'infinit. Tau-tau, tautològic, ja ho he escrit tot; si em fic gens a pensar-hi, em tornen les mateixes idees, les mateixes idees-força redactades amb les mateixes adients, ben collades paraules i mots – idees meravellosament dites i rumiades amb les quals llas tampoc no he convençut ningú, no he fet gaire forat, gens, no he fet gens de forat, i això que són tan mem-mem, memorables. Pel romanent, pel romanent m'hauria de dedicar a escriure sobtades curtes historietes i

prou. No capficar-m'hi gaire. No escorcollar, escandallar, gaire per dins. Tractant de no trobar-hi encara el mateix. Al contrari, a l'atzar, arramassant els gaiatells que vulguin surar-hi a l'instant. Això em fa genuí, instantani, diferent de qui fui, marinant per sempre en allò que fou. I gloriós. Gloriós en la glòria de la jovenesa triomfal. Tot això que he acomplit. Per què voldria empastifar-ho, empastifar-ho amb la repetició...? Em bany cada dia en el meu esperit enjòlit d'antanyasses. Esperit brillant – em faig riure i gaudir, i pensar, i descobreixc tots els secrets del viure si em llegeixc. Ah, fenomen! Hò, tot allò vaig acomplir: personatge admirable, ésser assolit, jo. Rabeja't en el que fores, font original, i no vulguis afegir res que les aigües prístines enterboleixi. No pensis pregonament mai més: amarga tasca. Alleugereix-te per comptes. "En aigües superficials rabeja't, no te m'enfonsis: no enxarxis un cop més els mateixos peixos d'abís. Acabaràs malmeten-los, fent-ne bocins; se t'esgrunaran a les mans esquelètiques, paralítiques, epilèptiques, d'agonitzant (o renaixent) insecte." Això em dic. Més val doncs que ho deixi córrer – o que em disfressi mentalment d'algú altri totalment diferent, d'algú "normal..."

Normal, normal... Tret que les historietes dels normals, quin fàstic i quin tedi!

Gaiatells lluents, macs llisquents, carambolejant-hi, aviant a la dula càbits encertits, i cops de cap idonis, i aplegant-ne a dreta i a esquera, i a tort i a dret, gaiatells més virolats, enlluentits pels escatxics, la xúrria estrijolaire, les bromeres, els ximecs, els raigs del Solell, ja els tinc, em foraden les ninetes, els veig relluir, gaiatells amb una lletra pampalluguejant, un mot escaient, alternatiu, que s'encén i s'apaga amb el reflectir de lluentí gegantí impactat per les ones, la sal, el cel, n'assoliré uns quants, els posaré que lliguin, en bell acunç sobtat, ràpid, rabent, isnell, ivarçós, mots virulents, vull dir, virolats, enlluernadors, gaudiosos, cridaners: tarotes, timberes, xapó, mingos, troneres, filigranes, litofanies..., sense trencar-m'hi el cap ni esbufegar'm, no, sí, sempre tocant, sempre tocant peu. Peu a la sorra inquieta, sí, no. Mai gaire enllà d'a prop... De ben a prop. Mai enllà dels gaiatells instantanis... Mai on nedares i ardidament et somorgollares de jove, alta mar boja, baronívol, de vigoria i briu curull i vessant-ne, sobreeixint-ne, vehement, efervescent... O m'ofegaré en les mateixes aigües estantisses del que fou i no ha... No ha... No ha de tornar altre que en les cataractes furients, fumoses, de la memòria del morent.

* * * * *

55. “Davant la salvatjada del món, prega’t ataràctic, sense cos.”

El qui composà aquesta pregària, a cada funeral hi fóra de massa. Idò, ningú no troba mai que calgui avisar’m si mai es mor algú de pels voltants. Saben que els morts me la porten encara més fluixa que no els vius.

“A prick enters a cunt

The prick was the father’s

The cunt the daughter’s

So?

A prick entered a cunt.

“A knife entered the flesh

A wound got inaugurated

So?

A wound through which the flesh flowed

A brief pouring of some substance.

“Death took the body

So?

The body’s gone in flames

Nothing stirs now but what always shifted

Keen for a settling, eager to rest.

“The one whose festering mind

Wallows

In idle accretion

Wastes his poise.”

* * * * *

56. Penjat com penjat en penja-robes, se m’esvaeix també, com se m’esvaeix la roba, com se m’esvaeix la pell que sempre duc sense renovar-les, el vocabulari no renovat.

El que escriguí una vegada fou curt i bo; tan curt i bo que en acabat per sempre més ho reescriguí, sense cansar-me’n, al Solell reflectit en les ombres del viure incessant, fins que... Fins que totes les altres paraules se m’esvaïren.

No se’m gasten les mateixes 500 paraules d’allò bo i curt. Se m’esmolen com a l’espantall del meu cos a l’atzereta els 500 becs dels ocellots qui s’hi estavellaren temps ha, als jorns de la meua ventissa, esmunyedissa, glòria.

Ara que se m’atansa l’estisorada, penjat del fil en perill d’ésser arranat, el parrac qui só s’esbalça, rellisca sol del penja-robes avall, els becs esmolats esdevinguts nervis flonjos que es tornen cordillets d’embolic a terra on s’encenen amb el fenc ablamat pel llamp relluent encetat per les lluors de l’estisorada.

* * * * *

57. De l'abundor a l'abandó; del clarós i flairós a l'estretor i la misèria. Puces, pruïja, arnes. Què els lleguem a la canalla? La casa una ombra putrefacta del que fou; parets escrostonades, trebols d'on greixós calçobre es desprèn, estretes escalotes plenes de verdet, alts esglaons escalabornats; dalt, per prèmit, no pas els flascons de sardinetes, i galetes i olivetes; només flascons asclats amb culs de salmorra i mata-rates. Tot pujant, cap dels quadres no hi romanen on les cares heroiques de les heroïnes de les guerres d'adés – les qui salvaren tants de soldats a mig gangrenar – somreien amb urc justificat. Uns buits esblanqueïts taquen l'ocre més brut dels voltants on foren. I els retalls de papers que hom no tingué temps a emmarcar, enganxats provisionalment a les parets, s'han esborrats, s'han estripats, pengen com cassigalls llefiscosos. Hi ha en un racó sota una aigüera, damunt un plateret ronyós, un parell de bocins de carn resseca: greix i os; me'ls fic a la boca i els masteg bocaclòs abans no arribi cap mainatge i, en trobar'ls, amb la gana que duen, se'ls empassi amb goludam i ja en mori enverinat. Ara que ningú no em vegi, per una finestra desballestada, tot avall ho escopinaré.

* * * * *

58. Pertot arreu has de passar-hi bo i fent-t'hi veure molt més pec que no ets. No fos cas que, amb qualsevol ranca excusa, tant d'envejós, i de ressentit, i de purità i d'endogalat, triés d'agredir't. És trist, mes així va el món. Els cervells no hi relluen amb idees obertes ni amicals – els cervells hi són fets de pedra tosca on els de més dels traus van embussats d'antigues brutícies i els bonyets, s'hi vols esborrar'n o modificar'n alguns de massa encarcaradament acerats, el flonjo pedrot sencer se t'esmicola, se't torna greixosa, irrecobrable pols.

Viatjant per aqueixes desolades endreçúries, em trobava un dia entre oldans indis, o potser perduts hindús, de llonga data condemnats als rònecs dominis hiperboris, quan fui convocat per un boldró de gent espellifada davant una vídua de casta gens

alzinada, la qual s'esqueia que havia acabada de parir.

El nadó, una minyoneta diminuta, pòstum planço d'un poeta qui havia estat assassinat tot just als seus vint-i-cinc anys, i això amb prou feines unes hores en acabat que engendrés aquell fenomen de xicotella, nada amb uns signes estranys inscrits a la mà esquerra, hom el veia doncs (el nadó, dic) com un miracle. Aquells signes a la seua mà, que ningú no sabia desxifrar, no eren ni en xinès, ni en japonès, ni en coreà, hom deia que no fos cas que fossin escrits en anglès (la llengua del déu més gros, com hom pel món ha acabat gairebé creient-se que és, amb tanta de propaganda que els americans ara i abans els anglesos no feien en aquest sentit), i per això volien que els els desxifrés, únic foraster insòlit qui s'esgarriava aleshores per aquells gens hospitalaris verals.

Vam empastifar la maneta amb una tinta que extraguérem d'un gripau i imprimírem el text al front de cada postulant a "emmiraculat" qui s'atansava (mòdicament pagant) a agenollar's davant aquell nadó. Allò (aquell minso capital abassegat), fins que jo no decidís d'aturar la comèdia, potser pagaria encontinent el desplaçament de la vídua i la seua marcada filleta a indrets allunyats on, amb un guantet a la mà fins que el senyal maleït no s'esvaís, passés per persona normal, és a dir, només normalment utilitzable, no pas, vull dir, encara més fàcilment del normal, ai, pel seu fat malastruc.

Estudiava aleshores els tempts, quitllons, cossols o fitetes amb què aquell nyec ja neixia votat al desori, i me n'adonava de seguida on fèiem cap. Tot és sempre tan planer! El text de fet era un missatge de son pare, el jove poeta assassinat, qui ara "vivia" al paradís. Hi deia, en català (sempre m'havia maliciat que el català era la llengua del cel): "No us moríssiu pas! Els llibres ací baix no valen re! Tots són de religió! Impaïble plom fos!"

Vaig fer tota mena de ganyotes i tocades d'ase, com qui s'hi fica molt seriós i amb picapunt, mormolant i dibuixant amb un bastó damunt la terra, disfressat ara de gran exegètic treballador, i enfeinat doncs de valent, com si esmercés tots els meus vasts coneixements en desllorigar el text sagrat a la mà de la xicotella...

Al capdavall vaig fer que no. Que no, no. Que allò no hi havia déu que en tregués l'entrellat. Que qui ho entengués que s'ho confités. Que devien ésser signes casuals, sortits de bolla, hò, i tant, línies estranyes a la mà, sense ni com ve ni com va, posades per l'atzar a la babalà, sense significat, i doncs que la minyona no era ni

maleïda ni objecte de culte ni cap collonada així, que allò era, com se'n diu..., tangencial, millor: contingent, que no se'n fotessin cap pedra al fetge, que ho deixessin córrer, que tantost la minyona cresqués allò, com el formatge a la pell, se li esfumava; que no calia ni coldre-la ni altrament sacrificar-la, que aquell text no volia dir absolutament re.

I al capdavall tothom, tret d'algun boig escadusser d'aquells qui només volen merder perquè viuen emmerdats i ningú no en fot cas (o en tot cas més val que ningú no els en foti gens), tothom, dic, respirà alleujat. Car allò era el que volíem sentir: que cap signe vingut d'enjondre mai no pinta molla, en realitat. Que tot ha d'ésser i semblar molt més pec que no deu ésser ni és. No fos cas que se n'apropiessin, com sempre, novament, els més brutals. Els botxins, els malparits. Els enfaldillats, els filisteus. I encara paguéssim més durament.

Ja prou afligits amb titllets i estigmes perquè els n'allevem encara més. Els guardons potencials a rebre no contrarestant pas les segures mortificacions. No, amb tota bondat, enviéssim els enviats als marges anònims d'on ningú se li acut d'acudir a treure'n llorda nyapa ni ensangonat profit. Ja n'estem prou escamnats: ja hem vist sempre com han funcionades les esglésies – instruments de tortura – no cal que ens cargolin el tortor de la repressió i la camàndula una mica més estretament, escanyadora.

* * * * *

59. Sort que no em toca mai de tindre accés a cap cony. M'assabenten del fet esfereïdor que un dels amants de na Minerva Mur, n'Eugènit de Butsènit, de qui l'apetit adquisitiu solia ésser arxiconegut – era un d'aquests nous joves ennegrits i arnats d'ànima, esguerrats de voluntat, torts, guerxats i desviats cap a la mania obsoleta on hom ha d'ingurgitar velis nolis tot el que ragen els anuncis, i doncs cap al consum i la competició veïnal d'abassegament de "béns" (els de més d'aquests "béns", com són ara les luxoses, estridents, fumoses màquines de transport, no són "béns" bons, són "dolents" malalts) – ha hagut d'abdicar d'humà: s'ha tornat arquitectura.

Fou n'Eugènit, sí, qui, com mosquit en llefiscosa teranyina, s'hi enganxifà el nas, una nit de disbauxa on s'hi adormia, damunt el parruf de na Minerva.

Pres als mocs eixarreïts del cony, somiava amb un somriure n'Eugènit en la seua infantesa claferta d'allerats ans d'eixerits minyons jugant al riu i vora el riu. Es deia: "Pels soterranis enriolats, tornaré a Butsènit. No m'engavanyarà llavors cap altre cinyell coetani; esportivament, esbarriaré els doblers al cerç, al xaloc i als altres catorze mil vents; amb coroneta asèptica, per àmbits empedreïts (i empedrats: ah, irenenca ordenació dels palets de riera!), em treuré la bena anòmala i regiraré més tard les exquisideses que jeien tots aquests anys enfugits a les golfes del mas. Fones i esquelets i pells, i imatges ratades, i qualque escarbat de col·lecció... Això em rescabalarà una miqueta de tots aquests anys perduts de va empaitament de buides, buidadores riqueses. Amb befa continguda, els cruels galifardeus d'ara (els meus excompanys qui en estòrcer'm del dogal de l'estira-i-arronsa letal de l'adquisició de rodes de molí que ens hem de lligar al coll, es malicien que m'estic esquitllant d'erta jerarquia) em pararan paranys que amb excés de confiança de seguida hauré vençuts, i em sembla que tothom tornarà a somriure amb mi, ja no escanyat per les enveges dels veïns, i encara pitjor: per la meua pròpia enveja suggerida per l'enganyós mirall afavoridor, plantat com ídola majúscula, al bell mig de la sala de banys."

Això somiava, hò, o quelcom de semblant, car com dic somreia, quan es va morir ofegat, n'Eugènit de Butsènit, ah, qui déu hagi perdonat, com demana, patètic, l'àngel del seu mausoleu.

* * * * *

60. Quelcom d'una miqueta semblant m'esdevingué una nit com era jove i jeia amb la meua dona. Em lleví – no; no em lleví, ni m'alcí ni m'aixequí – vull dir, em despertí de matinada un jorn d'estiu i no em podia desenganxar del cony de la dona;

tenia un ull mig menjat per la seua boca voraç a la carranxa.

Amb l'altre ull, què faig...? M'entretinc a ataüllar els voltants. I aleshores me n'adon: el seu cos qui encara dorm suaument, i qui fóra doncs pecat de treure de les delícies del somni (per això ni em bellug, altre que l'ull viu), és vehicle d'un altre diccionari espiritual que, com el meu diccionari a la tauleta, que em diu tota la saviesa que conté, i que equival doncs a tota la saviesa del món, i, amb el pebre d'una miqueta de magí, tota la saviesa del cel així mateix, conté (el diccionari de què el seu cos és vehicle, com dic) així mateix veritats encara més alades ans enjòlites, misterioses, espirituals, místiques, satàniques, divinals..., i així anar fent.

I li llegesc doncs, als pelets ensalivats de lleterada i trenats amb els dits de l'atzar, lletres que formen paraules, com les paraules d'aquell diccionari Fabra tan antic que se m'esgruna als dits tot i el compte que hi pos.

Aquest diccionari potser és un pèl més pocavergonya, tu, encara, que no pas l'altre, el qual també déu-n'hi-doneret – car cert que t'insulta el Fabra cada camí que l'obres i l'esfulles. (Per què? No ets prou bon català...?) (Ai, com m'atzufes i castigues, punyeteret! I eu parant el culet com un bon deixeblet diablet totjorn maldant per complir!)

Et diu a aquesta pàgina: "Onanista!" I a l'altra: "Incultivat!" I ara: "Filisteu!" I amb més raó: "Pusil·lànime!" I amb esclat: "Cuguç!" Mes com negar-ho? I així m'escridassa si pas full: "Consentit!" Sempre ho endevina.

Fins que t'empipes. "Escolta, noi, ja en deu haver prou!"

D'on que sovint me n'estigui. D'on que sovint em requi força d'obrir'l, no fos cas que tornés ferotgement a bescantar'm. De cops, si ja estic prou abaltit, s'escau que... Si no conec o no record un mot, me n'he d'espinyar; ja l'obriré un instant que en tingui el cor prou fort...

"S... O... S..." – deien ara els seus pelets. I sort que la despertí. Un malson me l'ofegava. I qui sap de quins naufraigs no la salví. No pas, és clar, que en rebés cap agraïment.

Deseixit, cercant consol per al meu pansiment, vaig obrir, potser amb catxa suïcida, el diccionari a la tauleta. La pàgina al Fabra venia encapçalada amb un molt escaient: “Enlluernat!”

Que hom exemplificava, si fa no fa, amb: “Els enlluernats cal que siguin els qui més vigilin. D’ordinari, se la foten encontinent.” Sempre ho endevina.

* * * * *

61. Els bibliòmans de debò som per força poliàndrics. Poliàndrics, dic, perquè prenc el llibre per mascle, no pas per neutre. [No llegiria mai un llibre neutre – cal no balafiar l’estona, que va pus tost escassa, com sabeu.]

Només me’n vaig mai a casar amb cap llibre a la llibreria d’en Gaietà Serpeta. En Gaietà Serpeta té una llibreria com déu mana. Sap perfectament com va això de l’enamorament sobtat i allò altre molt diferent de l’enamorament durador. Com tothom qui vol casar’s ha d’haver abans comprovat si amb qui es casa casa, és a dir, si amb qui es casa es compenetra i s’entén: tant sexualment com afectuosa com pràctica, i per això no és mai gens convenient per a hom de casar’s amb ningú si abans no hi ha dormit i viscut a fons – i doncs si abans no ha conegut el personatge amb qui vol fer vida llarga..., així mateix amb quelcom, encara més viu i penetrant que no pas cap vulgar persona de no re, com és a ara un llibre – de qui les potencialitats són eternes.

No he comprat ni compraré mai un llibre si abans no l'he llegit; i si abans no hi he dormit i si abans íntimament ens hem entès fi d'allò més.

La llibreria d'en Serpeta té això: un llitet a cada cantonada i a cada capelleta. T'enamores d'un llibre dels prestatges i te l'enduus al llit, i encens amb la pereta la feble bombeta, i te'l llegeixes i t'hi adorms i hi somies i t'hi esgarrifes, i si l'endemà, o al cap d'una setmana o dues, encara us voleu com al primer instant, aneu al taulell i certifiqueu el vostre matrimoni pagant tu la dot al llibreter, ço és, el preu del llibre, amb l'amabilíssim Gaietà a la caixa fotent de capellà o de jutge de pau o de l'autoritat infosa que calgui, qui en acceptar l'òbol consagrat ja us uneix fins que qualque mort o altra (els corcs, el foc, els crancs, els cops de sang), llas, no us separi. I que ço que en Serpeta hagi unit que no desuneixi ni la puta mare.

I ara t'enduus el teu nou company de per vida a casa i l'afegeixes amb tots els compliments, en lloc d'honor per a uns quants de dies si més no, o fins que el nou cusc integrant a la família no entri també amb el discret rebombori degut, i llavors li fas lloc al teu... hum... – serrall...?, gineceu...? – no, androceu – al teu androceu de llibres teus molt colts ans estimats, és a dir, en fi, a la teua biblioteca.

És així com som els paixàs bibliòmans, llambrescs benefactors del món intel·lectual (i collons que no n'hi ha cap altre que valgui molla la pena), creem els nostres clans familiars qui per força deixaran empremta en les civilitzacions universals que l'esdevenidor ara mig cela.

Noves sinapsis interestel·lars engendrem a l'univers, com llamps de constel·lada entesa i comprensió entre èpoques de creixement celestial, només amb el nostre bell entendre'ns amb els llibres amb qui convivim, totalment i mútua compromesos, plevits.

* * * * *

62. Al museu de les dones imperioses, de primer et fan escriure en bocinets de paperet, i després se'n riuen del que has escrit; se te'n foten amb rialletes de conill i fan escarn del que has escrit, i això, sobre, tothora enraonant amb veus d'espinguet en una llengua estranya, d'on no hi plegues absolutament res.

Tot entrant al museu els dos carallots del taulell ja t'havien fet el mateix efecte de poca-substàncies: et mormolaven qui sap què en una llengua potser inventada en aquell mateix instant; a part que, pel fluixet que ho deien, no en pescaves la meitat de les paraules, no assolies tot plegat entendre'n futil·la, i tanmateix havies d'acabar fent que sí, que sí, i doncs prenent els paperets i ficant-te dins el museu, bo i esperant, ara sí, aclarir què era tant de secret mormolat.

I ara tanmateix les imperioses et feien escriure en paperets per a fotre-se'n, mig d'amagat d'antuvi, i tot seguit a la xamberga i ben obertament. Alhora que, avorrint-se de tu al capdavall, ja t'empenyen cap a l'eixida: xeic, el museu s'ha acabat!

I ara fora els estiracordetes goril·lins et foten una puntada al cul.

I dins les dones imperioses donen ordres a nous becgrocs, a nous pipiolis i passerells malesquerats qui, perduts, temptats per l'anunci de fora, es ficaven mig enlluernats a l'edifici, qui sap, pensant-se potser que hi aprendrien re o hi veurien, il·lusos, re de nou.

* * * * *

63. En botiga de queviures gairebé buida, covem la fi del món. Gairebé tothom dels voltants ha fugit. Naltres hem fet tard, confiant que res no fos – com tants i tants de camins on les apocalipsis anunciades es fonien en ludribi: tothom romania insegur i a les escapces, i aleshores els rellotges es pansien d'avorriment i tothom se n'adonava que hom sobrevivia de bell nou, i, dels betzols cassandres, hom se'n repixava.

Paralitzats naltres ara, tanmateix, com qui diu. Car allò que féssim, no ho podíem pas començar de fer a la nit. Els inicis són cosa de bon matí... Això els dic: "De bon matí, llavors iniciem l'atrevida empresa..." És clar, això si el matí torna. O si més no si s'hi veu (prou, mica o gens). La nit, no pas; la nit no és pas que sigui per a desesperar-s'hi – és quan cal tindre el cap més fred – els perills que t'assetgen són més aguts... Ara, l'endemà tot canvia (si sobrevius) – de bon començ s'instal·la l'esperança...

Vaig fer un cop d'ull per la finestra. La lluna enorme, tota vermella. I el soroll del silenci. Cap animal qui esgaripa en la foscor. Naltres totalment abandonats, xauxinant en aquesta atmosfera enverinada.

Un llamp m'encega. Em ve a l'esment la dita del savi: "Et sobta monitori l'enlluernament just un instant abans de la gruixuda ensopegada." M'esperaré una estoneta, a veure si tot això s'ensorra. Res. Escunç nul. Tret de...

D'aquella cambra fosca on adés suraven les escultural teranyines, n'ixen ara melopees fastijoses – una de les meues filles em sembla que s'ha tornada boja... Típic: el món imitant la literatura, com sempre.

Faré memòria i me'n riuré de les darreres hores mentre teníem clients. La botiga de gom a gom: envaïda. I tothom agafant el que volia; tothom (o almenys els qui servaven prou sang freda per a recordar-se'n qui era el patró de la botiga d'on tothom altri hi pispava a cor-què-vols), tothom amb prou automatisme doncs encara dient: "Ja ho trobarem!" –car qui tenia temps de passar comptes...? I jo ja l'únic que hi faig – treure'n cuques – alades, fiçoses, iridescents, i duríssims com se'n diu, coleòpters... Totes aquelles cuquetes qui també volien omplir, es veu, les senalles abans del catacrec...

I si assajàvem de tancar les portes, les finestres, la gent ens llençaven ganivets rovellats, ens asclaven tots els vidres, o ens els xemicaven.

Fins que – en acabat que alguns dels ressagats més violents fossin executats (ganivet rovellat a mig gitar) pels llamps, congriats d'enlloc per aquella atmosfera pútrida i marejada – tothom foté el camp cap a les muntanyes, o en tot cas qui sap on.

Roent, la lluna; i s'hi retalla l'helicòpter de qualque peix gros qui havia d'haver enllestits ben probablement negocis d'última hora. La goludam els perdrà a la fi dels temps – si ells abans no ens han perduts a tots, maleïts homes de negocis, flagell del gènere humà. Ah, i guaita que bonic, i s'estavella en la tempesta de la nit l'helicòpter – el vell cobejós i el pilot quelet ara seran morts, llurs esperits confosos amb els núvols de polseguera que aixeca el torb.

En avinentesa de cerimònia necrològica (per poc que encara fóssim als temps ordinaris), vindrien els uniformats de reglament (infausta quisca – amb l'afegitó vomitiu dels canfelipencs, és a dir, els terroristes, ridículament representats pel més ridícul de llurs cossos d'assassins: l'odiada, sinistra, guàrdia civil. Tothom els ignoraria: condemnats feixistes; on fóra l'honor de fer vindre purrialla aital? Els canfelipencs sempre insultant a tort i a dret; fins i tot tan sapastres que ni se n'adonen que insulten amb llurs insulsos capsdecony de representants oficials bo i enraonant llur capdeconyesa amb llurs maneres capsdecony. Ecs. (I ni a la fi del món, l'odi no se m'afluixa.)

Ah, un cavall. Un cavall d'oronells incoherents cremats per la pluja radioactiva i de relluents escleròtiques adverses al ressò dels sotracs dels peücs, vull dir dels esclops, vull dir de les ferradures, i qui impel·leix bafarades envernissades d'ectoplasmes formatjosos fins al meu bocí de vidre, apareix a la fosca de cop-descuit. Ei, hi hauria de pujar: cavaller d'apocalipsi. Ha-hà, no em façqos riure. Eclèctic pigmeu, un instant abans l'estisorada, no es fotrà, a sobre, un bac de ca l'escruixidor només per amor a les carallots lecturetes de la seua arcaica minyonia...!

No; cal esperar demà; vejam què ens duu. Qui sap, demà potser ens eixorivim condonats, eixoïts, afavorits pels fats. En un altre món més propici. I llavors llegim agraïts quelcom de molt menys acollonidor?

* * * * *

64. Qui es fiés de mos consells aniria cuit. Sempre, ni per casualitat, sempre m'err de caminet. I si mai algú m'ha demanat que l'atracés, no pas per mala voluntat, sinó perquè no en sé més, sempre l'he malatraçat, sempre l'he tramès a cal collons, per verals perduts de mai no tornar-ne, o gairebé.

Com ara ahir aquella dona qui em demana per on es va cap a l'autobús i li dic que per aqueix carreronet que fa baixada i, quan s'hi encamina, li etzib una empenteta d'adéu i d'encoratjament, i amb aquella empenteta n'hi ha prou perquè la pobra dona s'embali i acceleri, baixada avall, relliscant damunt la neu, com qui davalla cul-gratant per tobogan, fins que, en essent al colze de la girada, no es foti, d'esbiaix, a l'entrada d'un edifici de pedra, llas, la gran trompada. Tornem-hi; què he fet, pobra dona! Sense relliscar estranyament gens (millor sabates de sola més agafatosa que dec dur), a poc a poc m'hi arrib per a veure on és el mal. La dona esbaldregada sense gemegar ni re, amb un trep al front que li sagna lentament, degut, cal suposar, aquest lent rajar, al fet del fred que glaça aquella sang sobreïxent, i l'alenteix. Tant se val, què faré ara? Esguardant enllà de la girada on la dona s'ha estrompada veig que el carreró es transforma en atzucac desert. No puc quitar-la del batzac ni que fos una miqueta bo i convidant-la potser a qualque xarrup de conill amb xocolata a cap beco a bon mercat o alfòndic de cantonada, ni a cap pastisset de coco amb xocolata a cap xocolateria rònega, ni tampoc la puc eixorivir dient-li que ja som a les envistes de l'arrest de l'autobús pel qual es veu que tan gruava i del qual me n'havia demanats (greu error) els topants aproximats.

Si recobrés consciència, li podria dir a tall de minso consol que d'aqueixes me'n passen, llas, tan sovint que faria riure si doncs no fes plorar. Que errívol ans esbarrívol, ai, el tit, rai. Sempre atiranyant per andoles esgarriades; vessant-la tothora i agafant per malentès tresqueres i estretalls sovint gens fressats ni eixarmats, d'on rebre en acabat rai; canarons que em duen a basses mefítiques, congosts que s'acaben en sobtat penya-segat, carrerons forans que s'embranquen amb els ravals de l'infern, senderons de cemintiri al descobert. L'altre vespre mateix, bo i tornant de passeig amb el meu fillet, per fer drecera ens fotem a un viarany estret. La "gent" qui escadusserament hi trobem és ben estranya: minúscula, acolorida, perfectament i simètricament delimitada. Petits monstres d'ulls de vidre i de pells fetes amb pèls de plàstics de colors massa lluents i prepòsters. I aleshores ens trobem, encara pitjor, amb dos infants de debò, tret que llur pell es llisa-llisa, sense cap mena d'imperfecció ni desencert, i llurs ulls com dic són de vidre (grosses, enormes boles totes de verd fosc), i te n'adones – tot i que no

pas de bell antuvi el teu fillet, qui es jaqueix encaterinar per llur conversa de veueta seductriu – que són doncs un parell d'autòmats. D'una revolada, ensumant un perill inconcret, m'enduc el meu fill i etzib puntades als dos monstres de dimensions excessivament exactes: els dos infants angèlics i massa glabres i perfectes. I un home agotzonat a la vora del corriol, amagat dins una cabana de canyes (el mestre titellaire, un vell baixet i gras, un nan mostatxut, segurament ell mateix el constructor de les màquines) em repta amb veu de fleuma que els deixi tranquils, o que m'atia els gossos: dos mastins mecànics qui tanmateix bavegen. L'envii a la merda i alhora, per aquell viarany per on només les construccions rares i esgarrifoses semblen passejar-s'hi, arrenc a córrer-hi, alhora que m'enduc, és clar, arrossegant-lo de la maneta, el meu fill. Tret que, en fer cap al carrer conegut, i ara continuar més relaxat, per topants recordats, cap a casa, me n'adon que l'infant que duc a la mà (per greu espifiada) és de joguina. I el bo qui sap a quines endreçúries no l'he perdut. Inapel·lablement; car qui sap on para ara aquell màgic malèfic branc, lluny del qual tocava pirandó esperitat. O qui sap així mateix si a hores d'ara ja el nan no l'injectava (mon fill) amb olis i petrolis per a fer'n aitambé joguina èlfica, gnòmica: follet, gombutzí, donyet, parot, nítol o barrufet de tirany perdut de bosc encantat. O animalet àvol, maligne, de malson, d'aquells qui vénen d'estranquis per les nits. L'autòmat tètric de careta angelical, en canvi, el fic de cara a un carreró maleït i desnonat (em sembla que duu al canyet, a un barranc de les carronyes), i que hi camini, obsedit. Car mai aumon d'on indic no mena enlloc. O en tot cas enlloc de bo. I qui se'm fiés anava cuit. Com dic.

* * * * *

65. En tornar sense maletes, només amb aqueixa bossa flonja, a l'estació ningú no m'hi espera. A la dispesa tothom hi és altri. No passa debades el temps. La gent es mor o s'esvaeix, i després de trenta anys, qui hi reconeixes? Vagament, et dius, alguna retirada i prou. No sé pas si la coneguí o si la tinguí vista d'abans, mes hi ha una dona vella qui a dispesa es mor ara mateix. Amb prou feines ni hi cabem i ara hem de fer lloc (volenters tanmateix) als capellans qui li porten consol – un consol relatiu, car es veu que la dona de trast en trast pateix al·lucinacions d'infern o

d'etern anihilament, i s'escarafalla i esgaripa, com esgaripem la canalla i jo (jo mateix un si no és fora de lloc, ja en convinc, expresoner pus tost granat i empedreït), com baixem bocaterrosos vora el riu, relliscant i rabejant-nos dins el fang net, i com qui diu damunt tones i tones de xocolata desfeta amb llet, això sí, sempre lluny de les carreteres i els carallots qui amb llurs pots de llauna mortífers s'hi empaiten, fumats, i doncs estossegosos, en acceleracions estrepitoses i suïcides, tot plegat cap a llits d'avant-carronya entrevinguts per murriets corbs albins de veus mel·líflues.

* * * * *

66. Així passen els mil·lennis: volant. I ell, escolat en un esbufec el seu molt breu passatge pel tanmateix igualment ventís món dels vius, ara que és mort, doncs, se n'adona que només s'enyora de la claveguera – la claveguera, com, eixamplada en delta, desembocava a l'oceà dels peixets d'abril. Peixets: donzelles i fadrins, o ninots i monstres, llufes d'abril, afiblalls, teixells sense vàlua: adherits a l'esquena de l'innocent.

La claveguera enyora, doncs, a l'indret més ample; la claveguera que duia flotant totes les llufes (multicolors) que els morts llegaven a la mar de les llufes descartades, les llufes que llurs "amics" i "enemics" els havien penjades ans allerades durant llur rabent transcurs damunt el vogi escàs de la vida en aquell planeta negligible i atacat tan sovint per tel·lúrics calfreds o tremolins que en acabat el tornaven cada vegada amnèsic. Cicles d'oblit i d'abdicació, ennuecs de quasi-extinció, a frec d'espetec, hò, total i irrecobrable, amb cap mena de resurrecció alfarrassada al capbreu espectral de cap sentdemà amb cara i ulls. Convulsions que el deixaven malmès durant isnells mil·lennis on no s'esdevenia altre que l'emmirallament de la cara erta del mort damunt el cresp quiet i plumbi de la claveguera immòbil.

Es deia Narcís Llunàtic i la seua cara s'assolellava o aombrava a cicles esventats, durant els quals pel vogi gasiu de la vida no hi corria ningú. Ni cap llufa doncs se'n podia despendre. Mort delta de claveguera sense peixets de colors. Sense donzelles

ni fadrins, ni monstres de paper ni ninots penjats en forques d'agulletes primes.

Damunt cócera plena de llànties, les converses amb els companys de llit (tots els qui a dispesa vetllàvem la morta) s'allargassaven emmudides fins a l'oblit i l'abdicació. Algú es planyia: "No s'hi cap." Algú altre volia aviar una darrera xanxa: "Si no et mata, t'engreixa." I es gratava la betza. S'escunçava llavors el daltabaix sempre previst. En avinentesa de tremolí tel·lúric, dèiem plegats, i resignats: "Ja hi som." El muscleig planetari, l'ennuec i l'estossec, sempre ens atrapava amanits a la mort. Vessats, com paperets que es dissolen en àcid, a un altre cicle amnèsic.

Al mort Narcís li queia a l'hora de la mort la careta entre les llufes de tots els morts. I ara, emmirallat al cresp plumbi, s'enyorava de la claveguera on adés suraven cap a la mar de vidriol de les caretes caigudes les llufes descartades, innecessàries, de tothom ara extingit, de qui la memòria oimés s'havia totalment esborrada arreu on fos que ningú encara servés memòria, en vogi efímer, de qualsevol qüestió o d'andròmina o de bilorda o de rucada – esborrada (la memòria pòstuma doncs) d'enlloc on encara a ningú li fos factible, dic, de recordar re, i encara pitjor: d'enyorar-se'n.

* * * * *

67. Si sense por vas nu pertot arreu, sempre n'hi ha de molt caguelàstics i betzols qui et demanen si no te'n dónes vergonya; car ells efectivament tenen vergonya de llur propi cos – s'escau sovint que els qui t'ho demanin o reclamin siguin els mateixos qui proclamen que foren fets a l'imatge de "déu", de llur déu molt maligne i travalloques. Els fa doncs vergonya la lletjor de llur déu – ah, ara ens entenem! En qualque llivell molt enfonsat de llur consciència se n'adonen que el déu qui han parit – i diuen (per qualque inconfessable capgirell d'aversió i d'horror i d'avorriment mental que no balafiaré ni mica d'estoneta ara a escatir) que és ell qui els ha parit – és malèfic i repel·lent, i, sobre, esfereïdorament xerec, lleig i roí, de

què que se n’empegueexin bontròs.

–I’m not ashamed. I’m not you – if I were you I’d probably be ashamed too. So, fuck you, scram.

I entres en cap botiga, i a la botiguera o botiguer, el “dependent” o “dependenta”, el capdecony rere el taulell, li dius que només pagaràs per l’objecte el preu que tu estableixis, un preu sempre raonable, on el profit es reparteixi millor; i si et responen que no poden rebaixar-t’ho “tant”, els dius que doncs ja s’ho fotran. De tot, sense excepció, te’n pots pairar.

Si amb aquest preu no, doncs millor, tot això que m’estalviaré, i tindré més pèmpins doncs per a comprar quelcom encara més adequat, i sempre al meu preu.

–Don’t buy shit unless it is at my price. I always can do without (any item in the world at all.) So fuck you, I’ll now scram.

I on duc els calerons si vaig tot despullat...? Pag amb l’empremta de la punta de la fava – únic disseny reconegut per tots els bancs on les xifres dels meus comptes suren i floreixen com nenúfars que bateguen com llavis de bes al cresp bressolaire de les fluctuacions monetàries, de les quals me’n fot com d’un pià.

* * * * *

68. La destral del cataclisme asclà la síndria precària del món; l’osca sobtada delmà les arnes paràsites qui en rondaven per l’escorça.

Zacaries Mur, l’infame escriptor d’historietes històriques, cuguç carregat de fills engendrats en el sinuós mes ferm ventrell de la seua delitosa ans escultural dona

Minerva per escriptors de tota la síndria i molt més coneguts i celebrats, i no cal dir "bons", que no ell – eximis, excel·lents i distingits, guardonats i engara-garits, i meravellosament compensats crematísticament i honorífica, etc. – i qui se li cardaven la muller en "vacances" de setmanes senceres – tres o quatre seguides – que se li l'enduien (la dona) a masos d'Irlanda i del Brasil, i qui sap per quins altres reialmes indis de luxes superns, sobergs, a esmerçar-hi en sublims èxtasis les passions més cony-nyaufants, en Zacaries, dic, cuguç curull d'infants qui la seua dona Minerva li fotia a la falda perquè els pugés, tot i que eren fills d'altri, i assenyaladament d'escriptors molt superiors, d'escriptors amb tots els ets i uts i tota l'autoritat de la creació magisterial, en Zacaries els pujava, els fills putatius, amb tota cura i afecte – dedicació de parot qui les velles mig aristocràtiques qui encara el llegien vantaven i li reconeixien i trobaven exquisida, tot i que per l'esquena se li'n reien amb rialletes de conill perquè era tan cuguç, la dona cardant-li pels descosits amb escriptors molt millors, molt més fins, i ell fotent l'orni i nodrint i netejant els culets de merda pudent dels fillets dels grans autors del segle, glòries per als segles següents, assegurant-ne doncs el cabal genètic molt més valuós que no pas el seu, cagadet autoret de novel·letes sobre Borbons i Trastàmares, trastesdemerda i tastamerdes, i datpelculades i capfelipades adjacents, com si era ell aquell ocell qui cria el caganiu qui el cucut li pon al niu, i després, ben aviat, no hi cap de tan gros, i per això, més fort i intel·ligent i maleït que no és, com ara els escriptors qui se li cardaven la dona, es fa lloc – com ara, com qui diu, tornem-hi, es fan lloc els baronívols, vigorosos, espermatozous de les magnífiques figures de la cultura, els prohoms de les lletres immarcescibles, qui li foraden els foradets de la dona a la carranxa, escanyant i debolint i enviant a prendre pel cul els seus espermatozouets tot degenerats i esbufegosos, mai no arribant enlloc, això quan es capaç (en Zacaries) de ficar-hi mai culleradeta, ço que s'escau molt rarament, gairebé n'hi hauria per a dir llavors que quin sant s'ha penjat, car amb les sessions de cony-nyaufant activitat amb els matrassos gegantins dels grans autors en masos exòtics i ricosos o opulents, culleradetes ell poques per no dir gens – doncs així mateix si fa no fa es fa lloc l'ocell intrús, el cucutet, bo i empenyent fora d'indret els fills qui hi haurien d'haver pertangut legítimament, els fills no pas fills del cucut, pare del cucutet qui en Zacaries puja tan bé com sap, i pelant-se alhora els collons tot confegint aquelles novel·letes tan deplorablement insubstancials i llampresades per veure si no pot proveir millor al benésser dels fills d'altri, cada cucutet la millor educació – i que es digui "cucutet" cada cucutet no vol pas dir que se'n digui perquè sigui o pogués mai ésser un banyut – el banyut és en Zacaries Mur, és clar – ans perquè el pare (el pare de cada cucutet), a sobre es passa l'estona durant cada nit d'estiu dient-li de "cu-guç, cu-guç!", el bescanta, doncs, damunt, pel fet que compleix com déu mana, i exerceix doncs de bon parot, fa de bon pare-pedaç per al seu fill, qui, qui sap, d'afegitó, potser si doncs no els hagués morts, ara cuguços faria així mateix els seus fills de debò si de debò en tingués (en Zacaries) doncs cap, car prou s'ho mereixen (els cucuts qui el criden i li diuen de "cuguç, cuguç" amb

vehements aücs de mut), per raça i per mascla voluntat, de fer cuguços els altres, exactament com fa l'escriptor magnífic com escriu qualque anècdota irrisòria sobre els banyuts, i més si són escriptorets de trucalembut, de secà, de fireta, sense pes, com en Zacaries, ves, i potser els anomenen, potser anomenen i tot en Zacaries, tret que una mica críptically, tret que tothom una mica viu i llest al cas (com ara les velles pigmees qui el llegeixen) sap exactament qui és.

Zacaries Mur, com la destral del cataclisme oscà la síndria girella del món, s'endugué els quatre fills dalt a la cova d'una muntanya de vidre. Davall, les arnes paràsites damunt l'escorça morien a milers. El vidre de la muntanya n'augmentava els trets patidors. Els fills demanaren al pare: "Per què ens ho fas veure? Hom diria que manques d'humanitat."

–Vull que tingueu, no fos cas que encara sobrevisquéssim, un ull clínic. Que ho veiéssiu tot de faisó freda i desencantada – no hi ha res més mortífer que les il·lusions. Tots aqueixos carallots qui ara es moren potser es pensaven mai que tenien cap dret a viure. I a viure sense aturador. Apameu-los-les: ganyotes patètiques que estergeixen els trets esgarrifosos de llur ridícul caràcter – ara incorregibles: massa tard. Només els solucionem així: amb el celebrat "crim amb martell".

En Zacaries amb un martell esberlà el vidre a través del qual la seua mainada (espúria) guaitava, com amb ullera d'augment, el patir dels delmats per la destralada del daltabaix ultracatastròfic. I continuava dient:

–Algú de petits els feia beure a galet, i llavors es creien les falòrnies més peludes adés injectades a un cervell ara empedreït en pasta d'eixarreïda fal·làcia. Les falòrnies més peludes! Nosaltres serem gent de ploma, no pas de pèl falorniós. I els ocells som doncs així, plens de mònita i de murrieria. I amb cada cop de destral ens envolem més amunt – o niem més a fons, com les condicions dictin. No pas com dicti cap norma ni llei ni històrica merdegada. Reus de tot crim. Així us cal "fer carrera". De cap crim no vull (ni puc) ésser innocent. M'he estudiades totes les lleis d'aqueixa síndria corcada. Les bestiades rai, abundants, aclaparadores. En totes les lleis, t'hi cagues. L'únic que compta és la destralada. Hi ha llocs on ets criminal si menges allò o allò altre, i on i quan; o si fiques el pirulí en aquest foradet o en aquell altre, o si el foradet és d'aquesta edat o d'una altra, o si el foradet el tenen emparaulat, i depèn d'a qui li'l tenen. O si el fiques en parella o desparionat, o si en forat múltiple o simple, o amb sang o sense, i amb pèls o amb postís... N'hi ha on no

pots matar gens, o diguem-ne ningú, tret que et posis cert uniforme, i llavors pots matar'n tants com vulguis, al contrari, com més en matis més t'alzinen, i et guardonen i t'emmedallen, i et monumentalitzen i santifiquen – com més assassí més sant de santoral de merda de déu sanguinari, qui cal coldre així o això, o amb qualsevol bogeria d'altra manera, amb perill d'esfereïdora execució, mortificació, crucifixió, si doncs no ho fas... És clar, així mateix, robar rics és molt penat, punit, t'escorxen, et torturen, t'escapcen i trossegen; robar pobres, en canvi, esdevens heroi, el fenomen del negoci, surts a la televisió, tothom et raspalla i ensabona, surts a les cobertes del Fortune Magazine, i d'exemple al Business Today...

Als marges d'aquella mateixa tallada de síndria, a l'altre cantó del turó de vidre, en Zacaries i els seus espuris plançons guaitaren el prostíbul emergir de la llau de fang. Damunt la taulada, les putetes (totes de sis a nou anys) els feien hola amb les manetes qui voleiaven. "Dels baixos colgats de fang, només en salvem uns llibres d'imatges. Ara, això rai i gràcies a déu, totes les putetes estàlvies..." Agraïda trametia la crònica la mare de tanta de puteta, i en Zacaries va comprendre que la síndria servava encara bocins sans.

Els tornaren els saluts i cridaren que ja es veurien.

* * * * *

69. Quina superfetació d'idees, fills meus! Se'm barallen per surar com peixets en ollal replè. L'altre vespre, per exemple, monejant per la cuina, em va sortir un suc fastigós. El vaig tastar i era el suc més repugnant mai inventat. Vaig escombrar tots els meus escrits de damunt la taula – dels meus escrits (del meu suc del cervell, com qui diu) no en trec mai ni un ral. I vaig compondre per comptes un missatge al capellà famós, qui de conxorxa amb el president d'un club amb un estadi majestuós, organitza vetllades religioses on hom et promet el paradís en pintura intermitent i d'altres gatades afins, i damunt t'eleva l'esperit bo i escurant-te el sorrat ignominiós ans pecaminós de la butxaca – pedruscalls o cigronets de què et desprens perquè les ales de l'ànima se t'eixamplin ans esbatanin.

Els badocs mamuts arnats asseguts als esglaons que volten l’estadi s’acontentaven i adu gaudien doncs amb aquelles llepolies de cagalló ensucrat, amb pler d’altres fades peudebancades de místic aplec eclesiàstic, i, com dic, amb el sòlit tou d’agres lleterades que sol a vessar’ls, per baves, dels llavis dels posseïts profetes de per riure, d’enganyifa, i tal-i-quins, i qui actuen amb histriònic hilarant escarafall, i aquella, en fi, era una altra vetllada reeixida..., quan arribà l’hora del descans que el capellà i el president del club em permeteren d’omplir, esperant doncs a sucar-hi, amb les vicissituts de la venda del meu suc esgarrifós.

Descansats de tanta de prèdica datpelcul del capellà suat, els qui respiren alleujats i potser se’n van a pixar o a prendre un refresc, s’aturen en sec i miraculosament encantats quan, amb musica etèria, surts a l’estrada del bell mig del camp i hi anuncies el teu suc rosa – el teu opopònac de riber – la teua panacea de pinsó – hum, hum, que és bo, per a la salut – no solament l’espiritual, no et fot, ni caldria dir, amb el non-obstat ans amb l’entusiasme afegit del capellà infós pel paraclet i tota la capdeconyada metafísica, ans bo per a la salut ausades física – o us trobareu com un roc, ple de músculs i briu i vigoria, com els jugadors qui són del president del vastíssim estadi clafert i qui tan trempats cada diumenge no demostren a bastament que tenen i els en sobren (músculs, briu, trempera), i és segur que tot, tant de bé i bo, és degut al fet que també beuen en culleradetes molt delicadament mesurades el nostre déu-beneït suquet.

Anuncies llavors que als quaranta primers entre el públic captiu qui s’atansin a la tauleta de baix hom els fira de franc, d’arròs, sense pagar andola, insisteixes, l’extracte gargantuesc de coll d’oc selecte, fluixell espremut, moixell de carranxa, amb aroma de pòdex i d’altres perineus in nomini patris et matris et spirituus anserus, tira peixet, quils i llepadums sublimats ans subtilment cernuts d’espoderaments d’empeder del gran poder, pus idiopàtics entreviats d’exquisides fiblades prostàtiques i ondulant flonjor de suquet teopnèusic, melós, mistagògic, pureret de xerri d’anyellet diví, amb...

Collons, collons. Tantost dius de “regalar”, tanmateix, i tothom com s’afetgega! Greu desconcert, el galliner s’escarota, els hipopòtams s’esparpellen, tot es descabdella ans desjuny; l’esbandida, la desbandada, la cridòria, l’aldarull...

Has de córrer cap als micròfons i altaveus... Suspesa l’oferta, vull dir, l’ofrena, vull dir, la ganga! No volem cap altre mort!

“–Això farem: sortejarem mil flascons del suquet giripiga, de l’aixarop lletovari, del ruà o guariment omnipotent, de la tutia olímpica, als mil sortosos ací presents per la gràcia de l’esperit – i els triats entre els triats encara seran més triats, doncs! Així que totdéu quiet i escoltant. I el servei d’ordre, si això no, garrotades rai.

“–El procés (hi podeu pujar dempeus) prendrà hores i hores – pel cap baix demà al capvespre encara hi serem. Qui no vulgui esperar, pot eixir educadament ara mateix, car n’hi ha per a tothom, i les reserves rai, i a cada porta pot comprar-hi, a preus mòdics, tants de flascons com vulgui, sense esperar ni mica, només fent cueta – i, a sobre, pagant triple, per cada ampolleta tindrà un cupó per a rebre’n per correu una altra: aquesta de col·lecció i a coldre com ninotet o ídola de llum d’oli pels segles dels segles, tresor familiar heretat amb cangueli, car vindrà (la consagrada ampolleta) autografiada pel molt divinament inspirat inventor: Jo!

“–Au, som-hi, som-hi, moltons del senyor; i amb càntics piadosos i amb ullades al cel, perquè encara foti més bonic.”

Vint mil ampolletes venudes la primera nit, i tothom cardant-hi tastets i cagant-se en déu que era collons dolent – tret que, com sempre, com més dolent, més “bo” deu ésser, cavà...? Com més t’aporrinen i més t’estoven, més angèlic, més bo per a tu, més desprès de pecats i culpes, i doncs més lleuger. Més purificat. Com el suc rosa. Efluvi, vull dir, purgació, vull dir, essencialització de la substància limfàtica del paradís enjòlit.

Pse. En nom de “déu”, tota ensarronada davalla com el suquet més llefiscosament empès amb embut i afetgegadora maça. Públic de sabatots, cascú molt més ruc que no cap oc, i de qui el suc que mai n’extraguéssim fóra per força molt més merdós encar.

* * * * *

70. Es trametien cròniques amb mans que voleiaven com ocells.

Els batecs d'ales de durades subtils assenyalaven inesborrables ans indelebles proposicions. Les putetes volien cardar's mos fills per tal potser d'inaugurar un món on les assortides discòrdies fossin soltes (no calia resoldre-les: amb soldre-les n'hi havia sempre prou) amb justícia solidària, és a dir, on tothom valgués exactament la mateixa xifra: 1.

Mai 2 ni 2 mil milions. 1 i prou.

Vàrem assentir, i ens avinençàrem per al jorn joiós quan el fang bare (qui ara ens podia engolir com ferramenta roent de terra furient) s'eixarreís i hom pogués doncs passar de ca les putetes al turó de vidre i recíprocament. Del turó vitri al tuquet o miró eburni on elles adés suara meravellosament emergiren com damunt l'esquena ampla d'un drac astruc de pedra negra, gaudinesc.

Ens cantàvem mútuament i isocrònics amanyacs dolcíssims perquè dormíssim pelant'ns-la i alhora és clar gruant els jorns propvinents de la creació. Ens trametíem, a través de la frau de fang, pedretes i floretes, jocs verbals i capitombes fàl·liques. Gànguils monstres nous, cadells de no sé quins senglars escarransits creuats amb cocodrils tornats de les tenebres prehistòriques, assaonaven els fangs basardosos. Llurs nassos indecents terebrien les capes de fang cada vegada més dures d'aflorar i ens ensumaven bavejant. Si cap eixia sencer pel trau fumós, com qui de l'albelló irrespirable caplleva, els seus ulls d'assassí reflectien les lluïssors dels clots traïdors per on cauríem si ens aventuràvem a eixir del mendraig on ens aixoplugàvem com pigmeus estimulats pels mals crònics de l'adés caòtic.

Ah, si havíem doncs de maldar a aprendre encar!

Me'n vaig anar a un racó a rosegar-hi un crostó. Hi romania al llarg d'una estonada

sense dir moixoni. “Li torna la dèria de la malenconia?” Dubtaven. “I quina en barrina?”

Esgaripí llavors i aquella anomalia que solcava, ecoica, els ermassos alarmà els monstres tronats.

“Què vol el mec?”

“Hom sempre el bescanta de mimètic – i amb raó. En llegir amb pregona reverència quelcom produït per les glòries literàries qui, damunt, tenen prou lleure de cardar’s ara i adés la seua dona, en Zacaries llavors la pruïja l’ataca d’escriure quelcom d’aitan elevat. I el que escriu, llas, és sempre pastitx i empastif, còpia obscena i grotesca, de l’estil i temàtica del gloriós. Vet ací que es circumscrigui a escriure novel·letes tretes fil per randa dels llibres d’història on tot ja ve mastegat, i no cal tindre-hi cap estil – i damunt el que s’hi diu és veritat, és a dir, encara més mentider.”

“Potser vol ésser avui original? Els espoderaments belleu el rebentaran? La parida el posarà a perperir, i qui sap si en surt sencer; ja no hi és tot, només mancaria que perdés més adí, o ja el darrer marro del suquet vital i tot?”

No, no podia. Em rebregava de dolor. Torçons a baix; a dalt un crani esberlat. Dins, se m’hi ensorraven els ossos punxeguts a fer estralls dels veraços criteris fins ara formats. A l’endeví, perquè no hi veia, d’un rampell m’alziní aitan alt com era (no gaire), en perxa i reixinxolat. Era el meu atzep com un tentacle, de qui l’òptima puixança el nomena més que de bisbe d’arquebisbe. Ara sí que em trob valent. Els engranatges em bullen a l’uníson. Cap estirabot ensopit no vindrà a fer la guitza al que vull dir. Els antics creien que et feia morir rient, la serp.

“Doncs amb aquesta serp”, vaig sentenciar, estripant-me, “qui, com tènia a receptacles paral·lelogramàtics claferts de dades defectives, se’m desfà a fragments que s’estimben a caire de l’altre bec, el bec de serp que se m’allunya enllà, fins a límits d’aflicció i de repapieig, vull sembrar’m als ventres d’aqueixos monstres qui ara l’avern s’engolirà fins a l’atzagaiada tel·lúrica del total capgirament que el cusc esdevenidor ens cova ple de cabòries i càrrecs d’absurda consciència.”

I tots els monstres, tantost s'empassaren la meua lleterada, esdevingueren de sobre més robusts, amb què esgarraparen amb neguit d'urticària el nucli de l'infern per a fer-hi niu. Quan em vaig despertar, ullí el coderc esponerós on el fangar de tranuita es transformava. Els reps del coderc quan el ventijol en pentinava l'herbei dibuixaven sinuositats apaivagadores ans prou "artístiques" per a guaitar-hi força estona embadalit. Tret que en certs indrets remolins en macaven l'harmònica geometria – era on els meus fills gens algolàgnics s'aparionaven amb qualque puteta per a fer-la també feraç.

Hora de morir'm, vaig dir. I els cucuts havien tornats. En chor delitós em deien de cuguç, cuguç… El meu lloc al món. Hi sóc, hi sóc: a la solemne convocatòria del cucut. Millor acompliment en ma vida. Ma vida no gaire reeixida, mes tampoc no pas cap raó de creure que fos cap afoll (ni la meua vida ni el seu producte fluctuant: allò que em dic d'ésser) de desconfita tan atroç. No. Somreia, asserenat.

* * *

Les putetes àpteres, les putetes àpteres,
Per bancals herbacis, per deveses eutròfiques,
En catamnesis sublims, en sublims regènesis,
Comonides al centre de les tiges òptiques,
En desfan l'ordre sinàptic, d'on neixen axis.

Amb quina perversitat les lleis agronòmiques
No esgarrien, sembrant, teomàquiques, vòrtexs
Que utopòdroms s'eleven, amb virior automàtica,
Com ulls ciclotrònics de vagines ciclòpies
Per a dur, autòlatres, edens geogràfics
Solcats per éssers perfets, a elles idèntics.

I mos fills espuris injectant-los, genètics,

Les lleterades xopes de mes justes lògiques.

* * * * *

71. El meu sogre és un embriac; la meua sogra el maltracta. Els meus lats texts damunt les taules sovint apareixen escatxigats de vi i de sang, i les taques n'obliteren nius de paraules que fumegen amb violència, com dalt la pira o sots la lava carbonitzats cadàvers. A l'hora de posar'ls en net, els texts de trams sencers de línies escalabornades, aquelles fornals, o cràters, de vi negre i de sang fosca que els osquen i cremen es tornen roents de ràbia i d'inconsciència, i cada text adés plàcid amb socràtics, plaïbles, diàlegs, és ara tofonat o enllardonat d'illes volcàniques.

[Butllofes de foc al tort cresp del full qui bull. Tènues bombolles de fum que espeteguen a llivells invisibles, per a mi inabastables. Espectres de mots qui s'enfugen cap al reialme de les muses desnonades, espectres qui ja no tornaran, jocs de mots doncs ja d'empertostemps inaferrables.]

Hi ha fogueres rugents als esglaons adés perfectes de les escales de l'escrit. Un escrit que crema i que tost no fóra sinó rebrec ennegrit de magma, carbó i cendra, si doncs abans no el recopiés amb les llacunes bullents i tot transformades en vi i sang, que em taquen l'escrit com tota vida taquen.

Car ningú no és mestre absolut del seu text. També en són mestres els batzacs clònics de l'esdevinença on coven.

* * *

“Segments d’aberrants protocols foren trobats en desferres de monestirs – desats entre barnilles de faixa, símptoma que era estesa, entre els monjos d’abans, la pràctica de servar’s la panx... vi!... stimularen la molt anomenada dansa dels pets. Per casuals flèndits petris allò que fins ahir mateix romania desdibuixat, avui en... vi!... ns pispaven ço del nostre, mentre llur tossa nyeu-nyeu passejaven pels cinyells de ronda amb tremp de qui com ara grat camàlic bonhomiós i flastomaire bastaixa, panxa envant, amples cofins de figues o... sang!... i baquetejats per una ferum de lluç... sang!... ls equilibris de la garsa en gàbia de qui l’habilitat d’acròbata només pateix als revolts dels marrameus on els gats múrriament s’hi vertebrav... sang!... i d’altres presumptes ingredients... sang!... Bledà, entre els escatxigats agrams, feia estelles de l’esmalt als queixals de l’ajusticiat amb un bordó bonyegut que estrafeia el seu fosc atzep reixinxo... vi!... garratibat volia incrustar nou avellanes als malucs de l’ostatge sollat am... vi!... arpellut, barrejà llet de querrines amb haixix i... sang!... el lloc nou era tot esculls de... sang!... i no no cal doncs que tots plegats em digueu el collonut que sóc que encara m’envani... sang!... vi!... sang!... na de dues: si l’altre no és sexe, és mort. D’on que reiniciessin l’estupre dels ànecs, amb fal·lus de contesa lúbrica en croada d’insubornables dotze famosos qui, per relleus, redissenyen la fins ara indesxifrada geografia dels greixos arrodonits que hom haurà llavors paït molt... vi!... fal·làcia o ensarronada que mants de consells en reguitzell d’afegitó fan córrer el risc de no transformar (la crònica) en altre que en fum gens cristal·lí per on els trets deixeladors no puguin traspuar, d’on que ens quedéssim a les escapces pel que fes a... sang?... vi?...?”

* * * * *

72. Ara en aquestes alçades de la vida m’accepta com qui diu tothom – m’accepta la Clínton, m’accepta l’Obama – la Clínton pretén que ha llegit un llibre meu i tot – no em rebutgen enlloc – deu ser que m’he fet vell i respectable, amb cara d’intel·lectual ascètic, i de més a més vaig pertot arreu tan net i mudat – puc travessar ara els patis d’escola sense que m’aturi ningú, al contrari, saludat amb visible afecte per mares, mestres i armats – i pretenen de no sàpiguer que vinc a cardar-me’ls la canalla, qui m’espera amb candeletes, sobretot les minyones, perquè els sóc llur professor de

sexualitat descordada.

Fins i tot quan sóc per entrar a l'aplec del predicador Elmer Datova, i veig que els sedassaires (the winnowers) – és a dir, els qui a les portes decideixen qui pot de fet entrar a l'estadi on preacher Datova discursejarà de política ultradretana amb l'excusa d'aquell llibret irrisori que en diuen bíblia, carregat de brutícies de sexualitat aberrant i de prohibicions sense solta ni volta, tocades del bolet més corcat, quan m'esperava que (com sempre abans) ara em clavessin entrecelles l'adhesiu verd dels qui seran interdits d'entrar a cap porta, hom m'estampa l'adhesiu blau, que em permet d'entrar directe, mes no solament això, l'adhesiu blau (m'estampen) amb la xifra zero sobre. Amb la xifra zero! Faig l'envegeta de tots els veïns de cua! La xifra zero en fons blau vol dir que sóc, de tota la gernació qui omplirà l'estadi, el "most likely to convert and be reborn", el qui, de tots els milers i milers qui dubten mica, és el qui té més números per a convertir's més profundament i absoluta a les prèdiques de l'Elmer Datova. I així néixer de bell nou.

Veig tot al voltant els malastrucs qui reben l'adhesiu verd amb nombres estampats altíssims, nombres amb potències damunt i tot, i quan els sedassaires et planten entrecelles l'adhesiu verd que (com el blau d'altra banda) no te'l pots treure altre que te'l posis en remull durant pel cap baix vint-i-quatre hores, tan enganxifós és, doncs quan te'l planten, els sedassaires prou et diuen la raó. De vegades et coneixen pel nom, si ets un cerca-raons de qualque organització anti-religiosa, per molt que hi vinguis disfressat, o siguis suspecte d'ésser'n, i et diuen doncs: "Véns a riure-te'n, pecador"; o et diuen: "Ets periodista escèptic", o: "Ets investigador incrèdul", o: "Ets de la competència"... I aqueixos pobres se'n van desfets, rere la riota dels cofois fidels ja a mig salvar – com si hom els trametia a can banyeta mateix, alhora llepant-se, fastiguejats, mocadors, com si patissin del pretast metàl·lic, de metall ardent, que hom serva a la llengua ja camí de l'infern, hò, dissortats!

I jo rient-me'n amb els altres betzols datspelcul qui tenim la cua franca. Tret que no hi ha farsant pitjor que no el tit, qui amb la cara, l'edat, l'aspecte "noble", les manetes fines, la roba impol·luta, el corbatí lluent, ja paga. Carallots del món, units. I ara fic les manetes fines en cuixes adiposes de dones llefiscoses a qui, professor de sexualitat descordada qui sóc, amb tota justificació, aller tota mena d'orgasmes, en escaient deliri religiós que els conys humecta, mentre els asmàtics marits, encara més convertits, cardats per l'esperit, prenien un batistot i, rabits, s'esvaïen.

* * * * *

73. Quan feia d'ordinari em van trametre a un burg diferent del que feia anys que coneixia – del burg de Nou York al de Xicago (on els mancava gent jove). Em ve a l'esment una altra nit on em calia lliurar un paquet i m'havia perdut (ço que m'esdevenia sovint); havia deixada la furgoneta tancada i havia sortit al carrer amb el paquet, que era oblong i força pla, una capça de tres pams si fa no fa de llarg, dos d'ample i tres dits d'alçada. Havia davallat perquè feia boira i d'ençà de la furgoneta no s'hi veien ni els senyals de tràfic ni els noms dels carrers. De sobte va començar a ploure de valent, i a caure uns llamps que esquerdaven la boira – els trons t'esquerdaven el cuquet de l'orella. Tota la lluminària dels carrers, degut al fet que els llamps encertaven els transformadors, s'havia fosa. I jo amb el meu paquet guaitant la casa... Nit fosca i pluja forta, quan vaig voler tornar a guaitar l'adreça a la llum d'un llamp carall que era il·legible...! Em trobava aleshores al carrer de les delegacions del govern – els edificis eren immensos i no es tocaven. De sobte, mentre era guaitant el nom als vidres d'un edifici gegantí, tot de vidres i ferros i ciment en daus, de l'atri n'ix un negrot malcarat qui pretén d'ajudar'm – diu: "No trobes l'adreça? No saps on repartir-ho?" Li dic: "És que no la puc llegir." Fa: "Porta" – tret que per comptes de tractar de desxifrar l'escrit damunt la capsa, el fa saltar els segells i vol obrir-la. D'una urpada recobr el paquet, ara esminyonat, desponcellat, mes no pas encara violat. "No!" – esgarip – "Això no és permès!"

Me'n record que vaig arrencar a córrer. Venien darrere meu uns negres uniformats i vaig sentir uns trets, el fulgor i la remor dels quals volien competir debades amb els llamps i trons de la nit. Defensava amb la meua vida l'illegible. Sempre he estat un idealista.

Cap a la matinada, tot xop, portant encara la coca tova que havia esdevingut el paquet no lliurat, vaig ensopegar on era la furgoneta – inviolada, per sort. Vaig trucar a la base, els vaig informar que havia sobreviscut la nit de trons, i els vaig dir que en un parell d'hores acabava de lliurar el romanent – que encara podia lliurar

tots els paquets a temps, que encara no sonava l'hora de l'ultimàtum, que tenia mitja hora llarga. Vaig continuar rabent com un fuet la meua feina. Vaig lliurar un paquet als Pott. Els Pott tenien tres filles. El pare, Phil, s'havia començat estimant molt la seua dona. A la primera filla l'anomenà Honey – ço que feia Honey Pott (el pot de la mel: deliciós). A la segona, quan en Phil ja sospitava que la seua dona li fotia banyes, l'anomenà Flesh – ço que feia Flesh Pott (nom que hom dóna a una dona cardaire: un pot de lubricitat). A la tercera filla, llas, en Phil ja en tenia prou i massa, de la seua dona, i ho va haver de pagar (passa sovint que paguin els innocents pels culpables) la xiqueta, l'anomenà Chamber – ço que feia Chamber Pott – o orinal, pobrissona. Na Chamber es feia dir pertot arreu Felicity i perquè el nom quallés (només tenia set o vuit anys, la preciosa), es trametia ella mateixa paquetets i lletres i missatges amb el nom de Felicity Pott – supòs que el missatger i el carter l'apreciaven tant com el seu humil ordinari, qui sempre hi afegia, de la seua butxaqueta, qualque pistrinc, que en tingués prous per a continuar poder enviant-se cosetes al nom molt feliç de na Felicity dolceta.

Vaig passar vora un cementiri solitari i allí furtivament vaig colgar la coca sense haver-la encetada. Paquetet secret i il·legible, no pas traït per mi. En acabar, arribat a la base, vaig revelar què m'havia escunçat durant la nit de trons – hom m'havia assaltat i robat el paquetet tan defensat, vaig dir, i per provar-ho els vaig mostrar la bala que duia al cul... Per la lletja nafra que la bala em feia encara en rajava un filet de negra sang.

* * * * *

74. Feia (molt jove) de tiró de barber i per a acabar d'aprendre'n el patró em digué d'anar a raure la barba dels boigs. Fins ara qui hi havia anat, cada matí cap a les deu, les onze, de cops gairebé a migdia, era el més vell dels "nostres" barbers. Afectat de pàrkinsons no li era permès de fer feina a la "nostra" barberia, però entre els boigs rai... Les mans li tremolaven esborronadorament – li tremolaven les mans, les cames, el coll, les anques, els genolls... Finalment, el dia abans, es veu que havia tingut un atac "massa" fort – amb el raor eixjugulava un boig. Això rai, un boig mort degollat en una casa d'orats, no té res d'estrany, però l'espectacle, l'oradura, si veieu què vull dir, i llavors encara pitjor: que el pobre barber ja no era capaç d'aferrar ni el

raor, ni, d'amb la brotxa, ensabonar cap galta; ras i curt: els calia un altre barberet, i ací és on fui designat el seu substitut. Ja dic que era aprenent, poc en sabia gaire – i tanmateix, es veu que ho feia "massa" bé – cap dels meus "clients" no sortien de la cambra gaire escorxats – uns quants de bobòs i vèrtoles i xiribecs a coll i galtes i damunt el llavi, i a córrer – no re. No n'esnarigava ni n'eixorellava ni n'esllenguava ni n'escollava ni n'escollonava ni n'eixorbava cap. Allò meu, escoixendre'ls i gràcies: quatre esgarrinxades i au. Ni punt de comparació amb les carnisseries que deixava enrere el qui patia de pàrkinsons. Gossos tenia el manicomi perquè s'afartessin de sang. Entre els lleugerament escoixenguts i els matusserament botxinejats, un abís sideral, com si un cos planetari fos can tortures i el meu can pessigolles. Re.

Tant se val. Perquè ho feia massa bé, doncs, fui acomiadat. Em digueren que ja en tenien un de "millor", de barber. Millor perquè també patia de pàrkinsons. Es veu que així s'estalviaven els metges molta de feina. Els boigs havien de fer cua, de cinc en cinc, cada matí, davant la cambra de la barberia. Els qui esperaven veien sortir els altres "afaitats" rajant sang a cinc o sis indrets diferents, de vegades servant-se qualque bocí de carn que hom els l'empegués. Doncs, és clar, si érets prou boig, no en foties cap cas. Ara, si érets un qui feia comèdia, et costava qui-sap-lo de prestar't a tal suplici. I això cada matí. Turment rai. I doncs, al capdavall, cap dels qui no volien entrar-hi, ja prou veien els metges que no era "prou" boig, i doncs l'enviaven. Car érem en temps de guerra – sempre en som, merda d'agressius americans – i n'hi havia qui no volien anar-hi i es feien passar per folls. Catch-22, o massa folls que eren, és a dir, no gens. Cada foll costa un colló a l'estat, i, a sobre, no fa la guerra – que tot mascle no prou ric, per això ha nascut: per a fer-la.

Eren els anys que era molt jove, començos dels seixanta, ja ho dit, i les màquines de raure barba no n'hi havia encara que funcionés amb piles. Ja n'hi havia d'elèctriques, però els metges no anaven pas a permetre que cap boig jugués amb cap andròmina elèctrica. No eren tampoc tan malparits, ni potser boigs.

* * * * *

75. Vaig plegar de cop killer o mata-bòfies només perquè me'n vaig cansar. No m'atraparien mai. Els morts no et poden reconèixer. La meua tècnica era perfecta. Em disfressava amb un uniforme de (molta de) fantasia i sortia armat al carrer – quan de tant en tant una parella de bòfies de debò se m'atansaven i no sabien què fotre, si saludar'm perquè allò meu passava de general, o potser, encuriosits o fiblats pel tàvec de la malfiança, volien ficar-hi el nas, nogensmenys plens de dubtes, i llavors furgar-hi i escorcollar-hi – tantost els tenia – rient rient – a dos, tres, pams, em treia de la màniga la pistola i els fotia a cadascú, al front, un tret. Un entreteniment innocu.

Feia en acabat de tutor – de tudor, en dèiem abans – a un xiquet d'una família mig benestant. Amb la dona hi tenia una bona amistat – era un pot de carn escalfada, aquella dona. Li eixia un vaporet perfumat de cada foradet que deia: forada'm, forada'm. Amb el seu home no ens enteníem gens. El seu home no és pas que es digués Phil Pott, però prou podia haver-s'ho dit. Malfiat també, collons.

Els tres mainatges de la família eren bona canalla. M'estimaven força. Tenien quatre, sis i vuit anys. Del de vuit era de qui era el tutor de matemàtiques. Aquell estiu se n'anaven de vacances, i la mare va insistir que havia d'anar amb ells, que el xiquet no podia perdre els números ara que començava a entendre-s'hi mercès a la meua palesa habilitat. El pare va fotre cara de mal gènit durant tot el viatge. El pitjor fou quan en un burg desconegut, molt turístic, va fer l'espifiada de llogar un "guia" – aquell xicot qui va triar era un desastre: socoltre, negat, obtús: tenia ànima de bòfia. Ell i el pare discutien asseguts als dos seients de davant d'on s'havia d'anar ara o no pas, i evitar-ho com el dimoni, mentre als seients de darrere la mare i la quitxalla i jo jugàvem a joc eixeridets. Quan en un embús d'un carrer estret el guia pudent, brut i maleducat demanà de davallar un instant per anar-se'n a comprar un paquet de cigarrets, el pare es veu (jo no me n'adonava pas, massa enfeinat fent de criatura) que ho aprofitava per a desempallegar-se'n, per a "perdre'l". No sé quines maniobres més estranyes no féu ni per quins atzucacs no s'embotí. El cas és que acabàrem encaixonats rere una església mastodòntica, i no cal dir xarona com totes.

Es ficà el pare a l'església tan de pressa com va púguer, tensament enduient-s'hi alhora de bracet la dona, i empentejant-hi la canalla. Jo em vaig quedar a fora. Les esglésies, per als datspelcul. Només als plens d'hòsties i a d'altres xuclapalters convé. No sé del cert llavors l'escena dins aquell edifici per a pecs – el pare

esdevenint a poc a poc l'estranger – tan emprenyat – i tan diferent d'una persona com jo, de qui l'encant, sobretot a les meues joveneses, era llegendari – el cas que la dona i dos dels minyons foten el camp i vénen a trobar'm. Els consolava i torcava les llagrimetes, alhora que caminem amunt i avall a poc a poc, quan aixec els ulls i qui veig passar pel carrer principal, on el trànsit s'escola lent com un fideu massa gras pel trau exigu d'un colador...? El groller, llefiscós, guia perdut. "Ei, capsigrany!" – que el crid automàticament. I ve a trobar'ns molt alleujat. Es pensava que avui no cobrava ni acabava la seua lliçó d'irritar amb la seua estupidesa autòctona el foraster molt il·lús. Com m'odià llavors el pare! Com si fos culpa meua que no es dignés de parlar'm abans, de dir'm només que volia perdre el gamarús!

Aquella família acabarà malament, em vaig dir. Massa bo que sóc. Un cor que és un tresor. Aquell home qualsevol dia esclatarà, i qui rebrà serà la canalla – estesa de cadavrets cor-robadors. Per això em vaig fondre allí mateix. No volia afegir llenya al foc. De més, el guia els duia a verals mortalment avorrits. Vaig adduir pixera. Em vaig amagar rere el tronc d'un roure doble com el cos d'un elefant. Per comptes de pixar-hi em fiu rebrec com panderol, d'on que rossolés panar oposat avall. Arribat al fons, em descargol com serp i serpenteig enlloc. Del tit, mai més no en sapigueren res. No els sóc probablement ni dolç (amarg per al pare – si és viu, amb tots aquells esclatons d'esclata-sangs que agafava) record. Filagarsa d'esme ventís de vida fosa. Ves.

* * * * *

76. Era de jove tan afeccionat a les lletres – un lletraferit de caldéu, ves, vós. Tenia tantes d'idees a transmetre..., tret que enlloc no em volien de mestre de lletres. Trobaven les autoritats de cada escola que les meues lletres eren massa sedicioses. No em podia tanmateix estar d'atansar'm a les escoles. Quan vivia a Filadèlfia i no

m’hi coneixia ningú, m’apropinqüí a l’escola d’un veïnatge llunyà. Vaig veure que al pati hi havia tot de runa i m’hi vaig ficar a netejar-ho tot. Volia que el pati fos net i endreçat perquè la mainada no pogués prendre-hi mal. Va eixir treient foc pels queixals tanmateix el mantenidor (the janitor) i va començar d’aporrinar’m. Em deia que ho estava fotent malbé tot. Era un vell militar retirat, i ara m’arrucava, em blasmava de putifeina, d’eixanguer, de bacallar. Li volia dir: “Home, si només hi vinc de voluntari a ajudar...! Si només vull que el pati no posi en perill els minyons qui aprenen de lletra.” Però ell, a mig cruspir pel propi enfelloniment, no em deixava dir re. T’aguantava l’esguard – et fitava tanocament i acerba, com fan tots els malparits, els qui no tenen l’ànima neta.

T’ha arribat quelcom de semblant sovint. Algú qui et tracta a baqueta i com un drap brut perquè et pren de blanc de les seues ires. Per res més. Perquè escaus d’ésser on la seua antipatia el fa agullar’s. Era un advocat, un jutge, un sorge qualsevol, un capatàs, un alcavot, un lladregot, un merdaina amb morenes poixèvoles o amb una úlcera al canó del pixar. Et demanes: “Per què collons aquest mitjamerda m’esguarda tan fixament i dura? De què collons té tanta de por? Què ha fet, el carrincló de l’esguard tan duret i sostingudet, carallotet, pobrissó, cosó, merdoset...? O pitjor: Què es pensa que ha fet, quina de grossa – ui quin tacó li fotrà, el papa, el mestre, el capellà, la bòfia...! Quin pecat creu haver comès, cagallonet de merda?”

La gent honesta no sosté la mirada; la gent honesta no ha de demostrar res.

Al mantenidor, perquè no volia emmerdar més la situació, no volia dir-li ni bèstia què hi fots. De les oficines devien veure’ns. Les secretàries segurament darrere els vidres cridant el principal de l’escola, algunes amb el dit al telèfon per avisar la bòfia... Però és cert que el mantenidor m’embrutava més i més el pati, només per dir’m que ho havia fet tot tan malament. M’agafava el carretó amb el qual jo m’enduia la runa i me’l vessava pertot arreu. I em deia que no havia sabut acabar la feina, i que em demandaria i que em denunciaria a les altes instàncies, i tot allò, la ràbia “massa justificada” de qui no té cap raó, de qui està acostumat a trepitjar el cusc, l’empegueït, el benintencionat... Amb la sorollada, va sortir doncs el principal... Severament, també, em repta i alliçona: Aquest no és el contracte – diu –. No heu fet gens de bé la feina per la qual fóreu contractat. Per amor a les lletres, doncs, muts i a la gàbia, i tot i que hi sóc de voluntari i no m’hi ha demanat ni contractat ningú, ni ningú no em pagarà, només per amor a les lletres, m’hi fic de valent, encara amb més embranzida, a netejar tot el que el mantenidor embruta i enllorda... Ep, fins que me n’atipava i, corrent com un boig, fotia el camp.

Me'n record llavors que em perdia per aquell veïnatge on ningú no em reconeix. Tothom em troba sospitós, fins i tot la canalla, per a la qual havia fetes tantes de feines debades, i a la qual tantes de lletres bones i belles tenia a transmetre. Bord. Cap infant no em coneix ni doncs m'estima. Solament una miqueta quan al capdavall faig cap a casa, empaitat però no pas atès pels gossos babaus i assassins de la bòfia… Només una miqueta estimat i conegut, dic, per la russeta rosseta qui amb mon germà enraonen de vegades.

* * * * *

77. Al Parc dels Quins Sons els pòtols vellarres hi anem a endormiscar'ns, i doncs a somiar-hi. Ací s'hi morigueren de vells tots els "devots ans assidus treballadors per la cultura" qui tant hi maldaren i mai no reeixiren a poder fer passar per censura cap de les meues obres de teatre. Es moriren, pobrissons qui sempre he enyorats, com les meues obres a poc a poc s'han mortes, en calaixos humits, paperots esgrogueïts i rebregats, coberts de verdet, menjats pels cucs. I ara qui els recorda i les recorda…? Ningú altre: únic al món, morint-m'hi. Nobody but me left, still fond of those malodorous corpses uncoiling with palsied hands their dear desiccated yarns.

Me'n vaig a escoltar repapieigs pels bancs del si-no-fos, i a fer-hi capcinades mentre els ocells i les aloges com impensades espurnes qui aletegen ans esperneguen al cap se'ns caguen.

Sentia el vell bidell de l'universitat, home qui ara doncs passa per savi, dir-li a l'escotiflat, agafatós, portalà de la catedral, home qui doncs passa per reverend: "Si us abellien les dones, feu's-e encar més vell. Els qui arribem als cent, ens en toca vint pel cap baix a cascú. I, passats els cent, la trempera torna com als setze anys. D'ací que no passem gaire enllà dels cent, els centenaris: massa trempar, massa cardar'ns les vint i escadús bubianeses qui ens toca – la resta del cos figueja i

s’esfigassa, al capdavall només som un carall trempat gegantí amb un cos migrat i minvant que li penja com un collonet espellifat.”

Al banc de darrere, el parkinsonià barber diu que té la malaltia del “per-quins-sous”... Per-quins-sous collons ha de tremolar tant. “Aquest bellugueig, si em dura gaire, seré mort i rosegat i ben rostat, i seré esquelet pelut de floridura i semblaré justament un aranyot. Ah, com espantarem les femelles!”

Caic en somieig i tornen en escenaris clarosos els foraeixits. Esparsos en les concretes claredats, s’estableixen en tota llur inconfusible personalitat. Les visions precises i il·luminades. Car al món hipnagògic tot hi és molt més definit – tot s’entén perfectament a primer cop d’ull.

Per què tothom esdevé còmic si me l’esguard gaire estona? A quin altre món s’emmirallen llavors grotescament? Tothom, dic. Inclosos els més tràgics: un malalt qui encara pateix, un mort de fresc qui suara patia molt... Cap respecte enllà de prou tros.

Qui té un ull lleig tot ho veu lleig. Això és com aquella historieta antiga de la rossa carallot qui es planyia que pertot al cos on es tocava li feia mal, fos el melic, la cuixa, el nas, el cony, el cul, l’orella, la llengua, el peu..., i és que tenia el dit trencat. El que li feia mal era el dit. Com als qui veuen lleig, allò que tenen lleig és l’ull. Més val doncs tindre un ull clarós per a veure-ho tot clar, o un ull còmic per a veure-ho tot de riure...

Al Parc dels Quins Sons, tot de diàlegs escapçats, doncs, cassigalls de mots mig lligats que se’m pengen a la ceres i als pelets dels foradets de les orelles. En Dalmau Moner, vell mestre d’obres, reptant encara, tot sull, els espectres reganyosos dels seus paletes: “Molta de fressa i poca endreça,” els diu. I n’Anfòs Capó i n’Ilerget de Ço, qui foteren respectivament (o a l’inrevés) d’acompanyador amb lot encesa cap als seients de vellut esgarrapat i de retallador molt primmirat de tiquets al mateix cinema durant cinquanta-quatre anys seguits, ara, sus i jus, amunteguen, com en precaris cercles prehistòrics, i amb vertigen de lent rellotge, les mal arroplegades etèries iconografies alhora de films enrancits i d’esdevinences remotament veres que belleu s’escunçaren d’arribar, qui sap, pels excusats sanguinolents, i les escalinates colossals, i els cortinatges quilomètrics... Pèrdues d’estranyes secrecions, assaigs que empitjoren de bòlit, higienes patològiques... L’àvol valí (the evil lover) en Tancred Lapiula potser dient a l’estatuesc qui fou, en Guillem Çonjoan Sacsavit,

actor com ell, que els millors triomfs eren els autòctons. Ah, com se n'influïren llurs propis cossos: "Car romanc de pedra", diu en Guillem, i en Tancred respon: "Quan t'esmolaran, podran de tu teixir'n una nova platja. Ah, quantes de tasques no oblidem d'acomplir per als nostres gens escatilosos epígons. Feinades rai, per a desxifrar'ns, figures exòtiques ans com més anem més inaprehensibles del que fou!" I n'Elvira Codonyac, de Selvanera, i en Campbell Bell-lloc, de Bellpuig, encara festegen, ara vidus ambdós de fa un mes, i es tornen a poder trobar, famolencs, en acabat de setanta anys de dejunar, casats amb d'altri.

Totdéu doncs hi anava amb màsquera – per què m'imaginava que la meua era cap mica més transparent...? Per què no sabia vendre'm...? I, invenut, ara amb qui parlar...? Amb qui parlar, si no tinc parió...?

* * * * *

78. Dos anys seguits sense pagar la cambra de l'hotel on visc. Sempre tract de fer-m'hi i fugir-hi a hores i moments on ningú no em vegi. La por al cos quan m'esmuync dins i fora. Por que em descobreixin a cap instant, i boranit. Por quan no hi sóc, que m'hi entrin i hi escorcollin i m'hi trobin tot el prohibit. No m'hi trobarien res de prohibit si doncs no prohibissin tant, i tan a tort i a dret. (Per què prohibeixen tant els poders...? Saben que només es mantenen prohibint la veritat. No volen que ningú els descobreixi que són quatre incapaços i malignes qui sapastregen sense ni com va ni com ve, només amb els ulls al profit de cada cony de moviment que foten. Ninots nus i malalts, afectats de la pitjor malaltia que pot emparar's d'un cos fastigós: la crueltat.)

Fa dos anys o més em vam entendre, aquella bona dona, n'Yvette Sully, i jo. Hi feia de mig mestressa, i ja sabia que pagaria tantost pogués. Què són dos anys o tres o quatre sense pagar, si, qui sap, no se sap mai, potser algun dia cobraré quelcom i podré pagar-li tot el que li dec, i qui sap, si faig sort, amb escreix i tot...? Però ara la senyora Yvette no en feia pas pocs, de mesos, que no se la veia enlloc. Potser era

morta. Al contrari, extremadament corruixat m'ha emboscat el nou encarregat dels comptes – un jovenot nerviós, mig ofegat de neguits i maldecaps. Té por que la direcció no li faci la pell. Cada capmàs li surt ranc, l'enxamparan i ja haurà begut oli. Li dic que demà, que demà... Encara un penjollet de corda, una miqueta de no res de paciència...

I ara no sé on amagar la matèria sediciosa. Car ara és segur que m'entraran. Vaig per parcs i solls, corts i galliners, guaitant-hi amagatalls, caus, ficant el nas sota lloses i roques... On encabiria tot el meu material...? I tremolant de por.

Sovint m'he demanat: Per què sempre haig de vessar-la trascolant sopes i arrossos...? Qui m'empeny part darrere...?

Mes mai no sembla haver-hi ningú; sempre haig d'acabar musclejant, incrèdul: "Quin portent! Ni mai! N'hi hauria tanmateix altrament per a un cas bèl·lic!"

Ara em cauen de la sina també alguns dels llibres criminals. D'un dels meus llibres, un punt de llibre té un color lleugerament verdet... Hum. És un bitllet gros perdut entre els fulls del capbreu on tots els noms emprats en les meues obres hi saltironen com peixets pampallugaires. Qui ho negava? Els llibres obsolets són tresors a pouar-hi. Amb aquest bitllet puc amagar el meu material en una nova cambra d'un altre hostal desnerit on encara no saben que aviat no en tindré prou tampoc per a pagar'ls.

* * * * *

79. No els vaig pas sentir trucar. La qüestió que em van entrar a la cambra de l'hostal, l'encarregada amb el nou client, el colombià pelat. Amb allò em vaig deixondir. "Ja és hora...?" – vaig fer. Es va posar feta una fera l'encarregada. Diu, amb crits: "Què és tota aquesta aiguada...?" És que havia rentada una mica de roba, roba del llit, roba meua, i també alguna peceta fina de les xicotelles, i en estendre tot

allò perquè s'eixugués en acabat damunt la cadira, i penjat al rentamans i al capçal, havia anat degotant fins a fer tollets, sobretot a un parell de racons...

Ara que l'encarregada se n'ha anat a roplegar fregalls i baietes, el colombià i jo ens saludem, li dic que sóc català i em diu que visca Catalònia lliure, que tots els indoamericans qui s'alliberaren de la pesta castelladra són a favor de l'independència catalònica, que per a tot indoamericà l'independència contra els lladres depredadors castellufes és normal que sigui ben vista – se n'alliberaren ells, normal que siguin a favor doncs de tots els qui volen alliberar-se'n encara. "N'hi ha qui no en són", que li dic, en anglès, l'únic idioma que tenim en comú (volia dir, hi ha indoamericans qui no ens fan costat; hi ha fins i tot qualque pseudocatalà tan ferotgement i podrida enemic d'ell mateix que tampoc). Diu: "Són els fastigosos qui s'estan millor d'esclaus – i d'esclaus d'un inferior." Hi ha d'haver de tot al món, vam coincidir a remarcar.

–On teniu la "dona" –que li deman.

Diu: "Ara ve, ara ve, i la vostra...?"

–Oh –que li dic– eren "menors"... Les tinc a una altra cambra. He pagades dues cambres. Una de grossa, per a la "tieta" i les tres "cosinetes", i aquesta petitona meua. Enmig de la nit, la "tieta" m'ha portades les "cosinetes" i hem tinguda una petita disbauxa. Llavors se n'han anades totes plegades a clapar i he hagut de rentar la roba... D'ací l'aiguat.

L'encarregada recollia en poals l'aiguota de per terra... I per això vam callar.

–Encara no es vesteix...? –va dir, en veu enfellonida, l'encarregada.

–Tantost se'n vagi, que vaig despullat, i vull pas ofendre tampoc cap cusca dama com vós...

Més tard, ara que arribava la puta del colombià, encara estava cordant-me les sabates. Amb el colombià pelat ens vam dir adéu amb una certa efusió. La puta ens guaitava un pèl perplexa.

* * * * *

80. Aquell era l'hotelot on havia vist entrar-hi la Minerva Mur i en Gianfrank. Vaig alfarrassar que s'hi trobaven cada dimecres. L'Yvette Sully em va permetre d'amagar'm a un recambró per si podia espiar'ls o almenys sentir'ls com cardaven... Allò sempre m'eixorivia talment!

Aquell dimecres nogensmenys ni la Minerva ni el seu baronívol drut no feren cap. Em vaig entretindre a ullar el romanent del personal. Les dones qui entraven a l'hotelot semblaven totes captaires. Anaven espellifades, tenien un aspecte malalt. En la penombra, diries moribundes i tot. Amb permís de n'Yvette, vaig anar treient mobles grossos i armaris que tapaven i escanyaven les finestres i adu part de la porta del rebedor... A poc a poc entrà el Solell, i llavors entrà del tot...! Ah, ara t'escolt, vaig dir'm! Això és gloriós! L'Yvette i jo radiants... Al recaceig intens dels nostres ulls cada raconet s'obria encantat. L'hotelet ara tan bonic i bufó! I cada oronell, i cada forat d'orella, i cada melic, i cada trau d'entrecuix.

I les dones d'esparracades, res; allò no eren parracs ni esvellecs, eren els cassigallets de moda. Era que les dones, ara totes xamoses i joliues, i plenes de carnetes i bulbs fofets i durets part de pits i cuixes, i ventrells i culets, venien molt al darrer esgarip del que es porta, afaiçonades justament aital com manaven els cànons actuals del més recents gustets sartoris. Llur robetes esquifides eren d'allò més faiçonívoles – i sovint com més escarides o escasses més valien, hi havia cassigalls que et costaven un ou o més.

Entre filagarses, doncs, algunes ensenyaven a contraclaror lo cony i tot; allò era divertit i didàctic qui-sap-lo, sobretot que l'Yvette em deixava no tant de rellevar-la al taulell com de disfressar'm de geperut i mig ximplet portafarcells...

Les queixes, tanmateix, ens van fer fer marxa enrere. Ah. Vam haver de tornar a posar els taps i obstacles i embalums, i entrebancs i pegots a la llum; la penombra convé a les entretingudes furtives i a llurs lúbrics com bocs, mes prou malfiats, adoradors. Em venia a l'esment l'observació del fi Txèkhov, qui se n'adonà que a Montecarlo tot hi era marfanta: cada donassa una meucarra, cada ricot un venut, i les palmeres mateixes eren putes, i les gallines marcolfes, i tot el luxe i els llums i la llum, tot per al trist resultat d'un canfelip massa il·luminat on hom ve a pelar-se-la sense vergonya.

Ben diferent dels qui putegen d'amagatotis, no fos cas que l'enveja de qui no puteja llavors l'abassegués – ah, avantatges dels privilegiats amb calers: ni l'enveja no els toca, aïllats a llurs canfelips on tants de volts electrocutarien el pobret qui mai s'hi immiscís...!

Volia veure na Minerva en tota la seua glòria, no pas esblaimada en la llum somorta i malaltissa. Per això em disfressí de pellaire, de captaire, i el dimecres vinent, lluminós i assolellat, després de les pluges del dimarts, pidolava amb permís de n'Yvette a la porta de l'hotelot de mala mort.

* * * * *

81. Me n'adonava que, enmig de la gernació qui aplaudia i aprovava unànime les banalitats bavejades als escenaris patriòtics, hi era un nàufrag – un nàufrag solitari, totalment sol-i-vern en la immensitat de l'oceà – llurs aplaudiments continus (ara que tancava els ulls i em tapava les orelles), el clapoteig, el xipolleig de les calmes onades. I sabia qui ni una ànima no hi havia en el desert de les aigües infinites, i que em moria només conegut de mi mateix, encabit a la closca, bressolat pel cresp.

* * * * *

82. Conta el lama Lo Drö que disfressat de cucut es va retirar el penitent Zacaries Mur, com de sobte se n'adonà que s'havia fet vell, i justament a l'instant on havia ja pujats tots els "seus" fills (dels quals, perquè era cuguç cap no era genèticament "seu", la seua dona Minerva cardant amb d'altri pels descosits i sempre sense que li calgués demanar cap mena de permís, car qui manava era ella), desfet, desconfit, doncs, una altra pelleringa (car tantost has pujats els teus fills ets una carcassa qui tothom vilté), i tanmateix en pau amb ell mateix, conformat, es va retirar, conta Lo Drö, al bosc en Zacaries Mur, disfressat naturalment de cucut – i justament allí el trobí, disfressat jo, com sempre, de mimètic lloro, o "parroquier" (com d'anys que m'ha plagut ans llegut pus d'anomenar l'organisme amb l'intel·ligència més vivaç encara fins ara no creat pels fats dels àtoms vius en aquest humil planeta apellat terra, on ens belluguem com espectres, condemnats a l'oblit).

–Ens alat a qui els fats alleraven la facultat d'enraonar –record que en Zacaries em va dir, com bé reporta el bon lama–, entendries belleu els mots que et diu aquest cucut qui só...? "Cu-guç, cu-guç, cu-guç..." Comprens?

Fiu signe que hò, i tant, que pla li'l capia, capa matís de paraula, i doncs s'animà i em digué que ara m'explanaria el dharma. I que, en aprendre'l, comprendria fil per randa l'enganyifa del viure eixelebrat.

–Ja em diràs, bon cucut, el sacre camí de la coneixença de les coses, que tinc, això

rai, les orelles ben netes amb aigüeta de la font de les bardisses i esgardissos on vaig a gratar'm de vegades l'espinada i a enfilar-hi renegades xinxes i paparres qui se m'arrapen si mai sóc "en societat".

En Zacaries content com un gínjol. I va començar a dir'm que calia fugir de l'enrenou del món, on tot hi és desfici d'adquisició i poixèvoles pessigolles als culs d'embut, d'on se'n desprenen incomptívoles malalties ensems corporals i anímiques.

–Cal que prenguis aixopluc al templet dels tres joiells (o perles de saviesa), on pots conrear-hi, amb meditació profunda, la virtut, i doncs amb privacions purgar-hi tota malesa i contagi. I després, nu i esclet, vés-te'n a comunicar, cusc i tàcit, la nova als altres ens alats, dels quals coneixes, estic segur, cada parla, car sé que ets poeta, tu.

Vaig fer que hò i tant, hò i tant, amb parrups de parroquier qui molt entén, i és tanmateix humil i doncs poc xerraire.

–"Res no roman mica, tot és ventís i impermanent, la mort inevitable." Aquest és el mantra; que tothom se l'escolti i perdi el puta neguit. El bo no dura, mes tampoc el dolent. Així que això rai – ves-te eina dels fats i que tot et corri com damunt el torrent l'insignificant aiguat que tot s'ho empassa.

Fiu de bell nou hò, hò, i me n'aní volant.

Perxat damunt una branca palmària em fiquí a rumiar pel meu compte. Hum, hum... (vaig fer). Sentia llunyans els "cucuts" del pobre moribund Zacaries, qui escrigué aquells patracols o mammotrectes "històrics" plens de repetides banalitats.

I això contí, amb veu de parroquier, a les altres trenta espècies d'ocells més o menys garlaires...

–Un pare de família s'arma i fa les pitjors feines (soroll, mort, fum, pol·lució, desbost) per tal de mantindre uns fills. Disposats a malviure en mines i verins. A cometre els pitjors crims. Guerres, conquestes, conversions. Llas! Tenim empeltada

als gèns una indesencastable afecció (sovint adu un boig basqueig) pel sacrifici... Plegar-s'hi és de merdisser puput, qui es plega a pondre ans a covar en femer, o de mosca vironera qui es plega a pondre en carronya, perquè els fats els ho manen.

–Els pares els veus posseïts, com tothom, per llurs possessions – i el que posseeixen de més escanyador encar són els fills qui cada pare ha de nodrir (amb tot) perquè no se li morin o suïcidin. I per això hi ha pares soldat, o bòfia, o botxí o carnífex. Mesquitaire, estiracordetes, merdacaner. Assassins, jutges, legisladors, polítics. Tota la púrria del món.

–Aquesta fóra una més gran victòria: Resistir a les empentes dels gèns malignes, qui ens voldrien morts tantost ja no "servim" – quan l'únic a qui hem de servir és a naltres mateixos. Tot altre esquema és enganyifa.

Els contí oimés un ximple "eiximpli" si fa no fot lul·lià; vaig dir: "Santedat de l'espermatozou: –El pare donà pel cul el fill; digué el fill, bo i esguardant-se allò nou, vull dir, la lleterada escaguitxosa, digué: –Què és aquest vincle que s'estireganya com llefiscosa teranyina enjòlita i ens uneix...? Respongué el pare: –Collons, noi, és l'esperit sant."

Vaig afegir, més crípticament: "[Aquesta és la gran bondat de tota trinitat – quan un dels tres inseparables es mor, si, forà i adu foraster, saps tanmateix esdevindre qui consola, hi ets acceptat – entres a ésser el tercer en el trespeus estable.]"

–Caldria recomanar arreu que mai més ningú no es casés ni doncs fundés cap família fins que no fotéssim ja un món just, on no calgués emprar la necessitat dels uns per a engreixar uns altres, i assassinar els darrers –així d'apodíctic ans aforístic finia, menys eloqüent i allargassat i tediós que no l'històric Zacaries, perquè som d'escoles filosòfiques diferents–. Això d'ésser pare és el flagell que perd el món i el tramet al can pistraus de l'extinció.

Tret que, és clar, com prenguí per ruc el cucut, ells prengueren per més ruc encara el parroquier verd, groc i burell qui els era. I és que, com més té raó un ens alat d'alta intel·ligència, per més pec el prenen els ridículs pedestres betzols.

* * * * *

83. Em pensava (mes, és clar, com deia mon pare, i segurament son pare i el pare de son pare, i qui sap fins on s'enterra, eres i fonaments enrere, la catalònica saviesa: "pensar fa de rucs"; car els qui pensen assumeixen que l'aparent o fins i tot el versemblant són la realitat, i diuen, en acabat, sempre amb cara de ruc, "em pensava que no es moriria…", "em pensava que no es moririen…", "em pensava que no em moriria mai…"), em pensava, dic, que allò naturalment era una trena negra molt llarga…

Era ella una dona d'una certa edat, molt ben bastida, cintura estreta, culet rodó, esquena dreta, cames que enllepoleixen, cuixes de baveig: li esguardava per començar ja per instint el cul ben format, llavors les cames, llavors l'esquena i me n'adonava aleshores de la llarga trena negra. Tret que era una serp entrenada a mossegar-li la coroneta tota l'estona que durés el seu passeig; me n'adoní doncs després, quan ja no pensava, quan ja veia (que és el que cal, veure i no pas pensar): perquè la "trena" prou bellugava la cua. I me n'adoní ara, un bri esgarrifat, dels verinosos ullals que com garfis se li asseien al foradets del crani fets per a ficar'ls-hi. D'on que el seu cervell fos més àgil que no el meu, sempre molt més àgil i apte que no pas el meu, qui no em nodreix ja cap altre verí que el que em produeix el propi podrit cervell.

Vaig veure que la meua dona hi parlava. I pels gests explicatius que feia em semblava (mes què vol dir el que sembla?) que li deia que volia una trena com la seua. D'instint novament, em vaig tapar amb la mà concavada el serpent de l'entrecuix. Un ou m'hi bategava i, d'efluvis efímers, li'n sobreeixien pensaments. És el meu ou pensaire com allò qui hom suposa (inclòs jo mateix) que sóc: un ou (o quelcom més o menys enclòs pel cos) qui batega i, d'efluvis efímers, li'n sobreïxen pensaments. Hum… No em feia gaire gràcia. Sempre he encoratjada la dona a ficar's on vulgui serpetes d'altri. La meua (serpeta) no té ullals ni vol embotir'ls a cap foradet insà.

Al darrer vagó del tren, ningú més. En un sol banc rònec de fusta, on sovint, com dic, només hi sóc jo, m'arrib cada matí de bon matí a la ciutat. Em pos a la cua dels

qui entren a treballar-hi, vull dir, als Magatzems Ciclopis (o Colossals, ara no em ve a l'esment). Tota la colla anem sotmetre'ns a l'examen al taulell del supermercat. Passat l'examen tothom a la seua feina.

Jo, doncs, pel supermercat el dia sencer: hi pertanyc a mitges (perquè la meua dona hi treballa i em fan fer de vegades els qui em coneixen feinetes que ningú no em pagarà). He de fregir ous en demostració de nova paella, per exemple, o he de dur missatges, o he de recollir qualque brutícia o orqueria vessada rere un dels frigorífics que "venem", o hi haig de matar qualque cuca (escolopendres enormes, llambrescs talla-robes, lentes gusarapes, ah i els "tocatardans" – els escarbats qui triguen a comprendre que fer's el mort no ensarrona pas algú amb un intel·lecte lleugerament superior al del llangardaix), cuques, dic, qui esfereirien la clientela, qui em pren exactament pel que sóc: no-ningú.

Cops, de cops, els comentaris de la gent quan a la meua dona li toca posar's un vestit de bany negre i tant agafatós a la pell que se li veu perfectament cada bonyet al trau, vull dir els llavis, el clítoris, tot allò que a la fufa les dones hi duen... La vigil de cua d'ull. Els comentaris que cops ara no són tan falaguers com els que copsava fa uns anys. Mes què hi fotrem. Tothom fa el que pot.

Una de les hamadríades o venedores, na Meren Parruf, em tracta de "confrare" (ho deu fer de per riure) i em fa l'aleta i em diu de colomí de qui la saba el seu trau claupassat acceptaria amb panteixos d'èxtasi, segons diu, com dic, en qualque mormol passatger i transitori, mentre jo vaig amb la meua escombra i ella amb qualque paquetet a mig embolicar o rebut aletejant. Mes a tota esdevinença qui li'n fot cas. Massa feina tinc.

Quan m'arrossega a uns pixadors provisionalment desnonats (en reparació), i se'm despulla i veig que, a despit de tant d'examen al taulell, na Meren és un hermafrodita amb la xil·la tanmateix adu més llarga que no pas la meua, fugia com un esperitat. "Perdona", li dic més tard, per tal de disculpar'm, "mes em pensava que allò era una serp."

"Pensar fa de rucs", va dir'm. Mes sé que aquell cop l'endevinava. (Són aquella gent molt bromistes i enjogassats. Ecs, i capaços de tot, maleïts treballadors pagats!)

* * * * *

84. Li dic al meu parroquier n'Antoni (no pas el "nan Toni": açò no li fa gens de gràcia de sentir-s'ho dir si sóc gaire descurat en la pronúncia, vetací que sempre hagi parat tant de compte a parlar en català amb tota l'exactitud imaginable; car avorreix els nans: "os ferri, carn flonja, capacitat mental nàquissa-nàquissa, els nans", que diu), doncs li dic: "N'Antoni, hi havia als magatzems un marrec desagraït, una guixa de malcoure, de nom Díl·linger Sarbatana, qui se m'ha atansat a fer'm també un roïna jugada, i això que només té deu anys (és fill d'una de les hamadríades i volta pels vasts pisos del magatzem desvagat i fotent dolenteries), diu que m'ha fotografiat nu i cardant amb l'hermafrodita als pixadors desnonats. I que publicarà la foto a totes les pàgines de propaganda que tenim a la xarxa. Ai! I qui distingeix entre el trucat i el ver? Tot és u. Així que ja he begut oli. Tu què faries...?"

Respon el parroquier: "We few, we happy few, we band of brothers... Recití, mentre li endollava a un colibrí."

–Quin consell més brutal, tu!

–No n'hi ha de millor.

–Saps per què? Perquè els colibrís ja no creixen més. Mes sí els marrecs. Els marrecs es fan gegantins i encara més pecs, i esdevenen obsessius i revenjaires.

–Hora de morir –va respondre n'Antoni.

–Tens raó. Time to die. Tard o d'hora, t'han d'empaitar les adotzenades, casolanes, fúries de l'ignorància. Els bípeds àpters no som gaire intel·ligents. Pensem massa.

* * * * *

85. Vora les baranes del Segre, passejàvem amb la meua dona, quan qui ens ve a trobar, ah, amb el cor fent-me un salt d'il·lusió (non sum dignus!)... If he isn't mestre Nazarius Konstant, el gran escriptor!

És un ex-amant de la meua dona; quan cardaven molt efusivament ell devia tindre uns cinquanta-nou anys, ella era a mitjans vint, vint-i-tres o així; jo no havia fets els trenta, i anava molt embadalit amb les emasculants ans esterilitzants lletres que s'escrivien – car quina enveja: qui pogués escriure així! – mes això amanit amb l'orgull i la vanitat que la meua dona es fes (s'entengués) tanmateix amb aital prodigi de formositat i habilitat! – i llavors, encara m'embadalia més amb els esclats de descordat verriny en llargs viatges que prenien, ocasionalment, quan als dos, i sobretot a ell, les condicions de la fama i la feina els ho permetien, i els encontres eròtics on s'enfangaven, amb barreges estranyes per viles exòtiques plenes de merdes i sangs – ah, tafoi, llavors, com fotien tronar i ploure a dos o tres continents ensems!

–Mestre Nazarius Konstant! –que me li inclín, sempre respectuós amb un superior de les lletres– tan honorats...!

Però quin cas vols que em faci? Cap; mai no me n'ha fet. Doncs com si no hi sóc, s'adreça a la dona. Es portaven més de trenta-cinc anys, ara deu vorejar els vuitanta, això si no els ha depassats [aquests escriptors bons de vegades es conserven collonuts, cal tindre en compte que l'únic que fan bellugar (a part les sessions d'adulteri assidu, molt sa) és el cervell, i una mica els dits; això de no cansar's, com dic, conserva molt]. S'adreça a la dona i li diu: "Encara ets a cada eròtic meu somni, deliciosa; ningú no em deixava fer-li tantes de cardades estranyes i a indrets tan bestials, com ara a les clavegueres de Rio i de Nagasaki, a les voretes cocodrilenques del Nil, i quan érets prenyada de vuit mesos i mig, i quan ens menjàrem un ronyó

cancerós fregit...” Allò és tan enllaminidor d’oir..., ultra trempar, plorava (jo) d’emoció. La dona en canvi no en feia gaire cas.

–Nazari, no puc –que li torna a dir–. No puc.

Molt vigorós quan se la cardava i jo encara no havia fet els trenta, i sabia que (ell) era molt més homenàs físicament i no cal dir lúbrica, com se’n diu, cardística, trempística, arreçònica, pruent... I per això em plaia que m’honorés de fotre-se’m la dona. I ara encara (ell) era un gegant, una mica tremolós i una mica fluix de vista, això també. Mes m’hauria estès per terra perquè emprés la meua minsa pelleringa si volia travessar un carrer massa ple de merda o sang de revolució.

–Doncs té –va dir ell. I li va oferir un paquet gros com una capsa de sabates del cinquanta cap amunt tot embolicat en paper d’embolicar mat i falb.

Ah, aquelles eren les lletres que s’intercanviaren plenes de sublims idees literàries i d’entretocs moguts i calents!

–No! –vaig cridar automàticament, tantost vaig copsar de cua d’ull que en Konstant monejava per la butxaca i no se la pelava pas (com deia que se la pelava sempre en les seues velleses pensant en la meua dona i els traus novells i vells, i escaients i no gens, que li traucava adés als anys de la vigoria esclatant).

Esclatant, esclatant... (Havia pensat.) Aquest home és un altre suïcida esclatant. Ah, somni maleït de les lletres encantades! No!

I la dona me l’enduc damunt la barana de les vores del Segre, avall, mentre les lletres efectivament esclaten i s’enduen en pols i cendres el vell casanova rebutjat.

[Se l’enduen (les lletres empaquetades amb dinamita que ell acciona amb maquineta de remot control) en pols i cendres i qualque escarandaix espars amb què escriuré son epitafi a les parets dels pixadors adjunts a la mosquea on imprequem amb desfici i fàstic, com energumens ultrats, perquè l’impotència i la repressió ens abassega i asfixia.]

Li trenquí a la dona una cama (i em fiu, bah, un trep més al xorc crani ja prou ple d'ascles). El gran Konstant se suïcidava (wouldn't you know?) amb les lletres explosives... La meua dona es quedà enguixada i sense un altre ex-amant (els ex-amants sempre amaneixen els records) amb qui trobar's algun vespre per a sopar i amargament i dolça remembrar.

Naltres, els epígons, pitjor: ens quedàvem sense les lletres fenomenals. Es perd tant de bo al món amb els maleïts anys! Quan s'adormirà l'espai en un temps que s'estireganyi fins a l'infinit on tot el bo pugui ésser al capdavall llegit...!

[Va dir, savi, en Xopi: "Llibres rai, poguéssim adquirir el temps per a llegir'ls alhora que els adquirim!"]

* * * * *

86. Vaig eixir de la mosquea mentre tothom encar aücaven llurs imprecacions; em vaig cordar les espardenyes cuita-corrents perquè m'havia agafada caguera.

En ésser allà mateix al costat, a l'altre "templet" (el de les latrines), malament rai, tanmateix, amb les rajoletes plenes de ditades de merda i el terra fet un femer liqüescent; dic: doncs pas que en sé. Tot se m'estronca. Poc puc cagar on tot ja és ple de merda. I dic: on cagaré, on cagaré? El tros era a cinc o sis llegües. No hi havia pels voltants cap tàpia baldera, ni raconet escaient, cap indret prou en avinença per a la bona feina acurada que volia fer.

Vaig haver de tornar al templet sollat de les latrines adjuntes. Letal, hi destil·la la meua mala llet instal·lada al paltruu més ocult. De viu en viu hi batega la malvestat oscil·lant de tant de magma mormolat a desgrat i mentint. Afegim-hi les cròniques monstruoses escrites amb ditades de merda a les parets de rajoletes regalimoses i supurants..., i et sorprèn en acabat qualque poema meravellós.

Ah, revera, actualment com cagues de gust i festejant i inspirat, reconeixent els déus de la creació...!

Algú (un poeta cagaire) escriu amb cagallons fumejants (com qui serva micròfons d'evangèlica propaganda, o guixos de sever professor honoris causa si pus no, o ja escarandaixos de sútia d'ous o concrecions diamantins) (no guixa doncs blanc, ni escarandaixa negre, ans escriu amb cagallons fumejants, com dic, lletres de color d'uniforme d'armat, de color de merda, nogensmenys sobre matèries més etèries impossívol), escriu, escriu cuinats desfermats i tanmateix comptats peu a peu, de consistències sòlides d'allò més. S'encimbella dalt els núvols de la seua inspiració i quilla amb els seus clarions pudents adu el trebol: capella sixtina dels poemes més durs i alats. Ah si la meua merda pogués atansar's tan sols fos un pelet a les excel·lències del cagaire qui d'estranquis, en presència de ningú, crea aquest nou món que copiaré a mos qüerns secrets per a delectança ans estintolament de les meues estones fosques, desesperades, que cada jorn i cada nit sovintegen pus!

* * * * *

87. Diu n'Apollinaire que n'Adam era hermafrodita i cardava amb tots els animals del paradís – inclosos, doncs, taurons, garotes, meduses, eriçons i porcs espins, i vídues negres, i escurçons i escorpins, i mambes i mosquits..., fins que el pobre va trobar's aquella cosa tova i bonyeguda que en diuen dona, amb qui cardà una estoneta, fins que, suposem, se'n va ujar (as who wouldn't, baby!), com ara tots els adamites qui continuem de cardar'ns altri – assenyaladament mules guites, burgeses gallines, esquifides granotes, barbats cabrits...

Fui sorprès, doncs, cardant-me una nina de drap amb esponges per dins, una nineta amb cara de mandril i cul de babuí.

Vaig témer un instant per ma vida. Què em faran ara? Encara tenia present (i me'n resseguia amb dits tremolosos les escares) els rudes mastegots rebuts per voler espiar la meua dona cardant feia uns quants d'anys amb un home fet i dret – "repel·lent fastigós, espiant com hom se li carda la dona!" – "i pelant-se-la sobre! Osta, fuig-me, arruix, merdós!" I com me n'anava soliu a llepar'm en un racó les nafres de lletraferit arraulit.

Per sort, qui em sorprenia aquesta vegada eren tres noietes de conys impúbers – són les tres gràcies com a l'origen eren, entre els vuit i els onze anys – es posen a rumiar – obtenen el veredicte – em diuen: "Beu-te d'un sol glop tots els fulls del calendari."

I vaig haver doncs de cremar pàgines d'escrits sencers, ço que era com ara cremar els anys que emprí a escriure-les, car eren totes plenes de pecats. I em mori ara a l'edat que em mori, em moriré jove, car tots aquells anys d'escrits cremats m'han estats pispats – és ara com si no els vivia.

I ara visc abrasit entre teranyines, i rod, ca, trot, amb el cap mig boig pels llords safareigs on els brètols ens neguem, arrauxats, massa sedecs de justícia.

Vaig córrer cap a les latrines. Cagant i cardant llets (no pas totjorns alhora) – he fet altre mai...? Amb un cagalló als dits se m'apareix el poeta. "Ja et tinc", que li dic, tractant de vèncer l'esglai que se m'arrapa a coll i cor.

Mes només n'agafí la merda, amb què escrivia a les rajoletes feses de les parets el...

Poema dels pixadors on de trascantó el monstre ix

Destí manifest de qui descobreix el monstre.

La lluita a tot estrop del córrer amunt i avall
Per heure la veritat, vet ací que al capdavall
Ho trobes.

Els avalots enrere, les rovellades, carbonitzades,
Ruïnes, on el plugim de mocs s'aixafa.
Ets el nan foraster que amb els epítets
Fa miracles.

Colpidor, agre, amb guspireigs de lli,
L'estranya mistificació de qui els poemes
T'esterrossen, li xiula el bleix, té aspecte
De llangardaix.

No saps com posar-t'hi, voldries
Més lloc als colzes, espernegaves
I els olècranons sempre et col·lidien
Amb els massius, gegantins, queixals
D'acer de la bèstia qui en el son pregon
Roncava.

Entre els autòctons i llurs enderrocs,
Foraster, tramuntaves les carenes,
Passaves les ratlles, els agressors
Gosaven profilàctiques escombrades
De metralladores.

No t'és permès d'atansar't a guix ni a escarandaix;
T'ha de bastar, ah pertinença abassegadora,
L'alliè gruix d'un cagalló d'altri,

Dels qui pateixen de patologies rares,
Dels escanyats i d’altres entenimentats,
Dels pusil·lànims, dels qui s’esllangueixen
Amb els pebrots massa polits.

Al·lucinat paisatge de les merdes arnades
Que baixen a embats a encapçalar
En aglutinant, repel·lent, escuma
Cadascun dels sotasignats.

Cal que les xifres persistisquen,
Et dius, amb execrable accent, que fructifiquen,
Que traspuen, en trepidant, delictiu,
Trepig, en èpiques aberracions
Que il·lustraran les dècades.

L’assetjament còsmic de l’oxigen naquis,
Amb quina complaença te’n vantes,
Nan foraster, et fa pujar al pancraci
A tibar-hi mots en tirallongues
Lliurades a les més o menys reeixides
Adhesivitats de les connectivitats,
De les conjuntivitis.

Encoratjat ans engreixat pels adés caiguts,
Així et nodreixes en l’ascensió si fa no fot
Sacra a les muntanyes regalades
De merda.

Ofegor de cicle tancat, posam fi a la gaubança

Del gaudir, mig solsits, on els remeis del remeier
S’estronquen, per migrat finançament,
Mai garantit.

I ara via fora, que per això vas de sella,
Ixes a cambra com déu mana en merda
Estranya, perquè copses el monstre ultralleig
Qui sorgeix, ferotge, d’on que de por
Prou t’escagassis...

Sorprès per d’altres fidels qui venien a escossar-hi [no fos cas que em confonguessin pel blasfem gènit (sempre hi ha el perill!] deixí, com sempre, infinit, el poema de la por que et fa que et caguis cada cop que hi penses.

* * * * *

88. “Per la llet de mos cascalls”, sentia renegar algú qui intentava (això em pensava) d’obrir una caixa forta fort oculta. Acèrrimes sentors (creia que) caçava amb el nas ensumós. Em deia: dinamita, o qualque explosiu més poderós. Hi haurà (em prometia) un enrenou i una pèrdua com qui diu celestialment vaginal de pedruscall, com la roina ruïnosa que cau a horabaixa vora les cales. Calia admetre (em convencia) que qualque patètic retrògrade, encar cregut que els diners efectuen la

felicitat, s'esdernegava remugós a esventrar qualque caixa de ferro molt fort per tal de treure-hi el contigut molt valuós.

Qui festes es faci a la bestreta perquè serà tost més ric, ja el planyc (que mentalment em sermonejava), car, pobrissó, així com els viatges no il·lustren ningú (qui se'n va de viatge ruc no en torna pas mai cavall), així mateix qui pobre pateix, no pas per ric deixarà de patir – malalt amb doblers, de fet, encar fa més pena que no pas ésser'n pelat. I qui per diners es migri prou és palès que malalt ja para. Un feix de bitllets o un grapat de joiells eixits per desarrelament contumaç de caixa d'altri, i aterrats màgicament a les pròpies butxaques, mai, altre que en els romanços sense suc ni bruc, no atorgaran lluent llinatge al pagerol, ni al jovencell exasperant i suós millors símptomes de beutat.

Aquell exabrupte, doncs, havia encetats ressons crònics pels caus polsegosos del meu crani malplè. La síndrome de la peudebancada etzibada a la babalà m'afligia com la ferotge tempesta palesada pels déus del martiri cada nit de gualpurga on colen els vius els sepulcres dels qui se n'anaven de vacances a l'altre món; vacances també horroroses com les vacances de sempre, si hom jutjava pel fet que dels sepulcres que hom venia a coldre només se n'aixecaven planys i complantes, i pudors de cucs horroritzats, i, si algú gosava ficar-hi el nas, de les penombres i els clar-obscurs conflictius una tovallola de platja plena de sorra i gargalls en sorgia a esborrar aquell nas com qui l'enfonsa a ensumar-hi conys al gorg que les aloges teixeixen amb llurs baves de vellarres repugnants, mantingudes a l'entrevida per especial concessió del règim maligne i en guardó (això juraria) per haver viscuda (mentre eren mig vivents del tot), revera, una vida de mort.

Tant se val. M'havia quedat tot sol als soterranis dels magatzems, era de nit, una gran pluja a l'horabaixa havia inundats els soterranis, i ara m'hi havien deixat a treure'n l'aigua amb cassoletes i baietes.

Ah, imperant ruixada que tothom desconjumina, treu de polleguera i duu al mareig; així, aprofitant el caos, ara aixoplugats al sisè fonament, es veu que dos dels afermats als magatzems s'havien al capdavall abraçats en assemblea, com se'n diu?, carnosa, ah sí, carnal.

Els vaig veure, jo amagadot rere unes capses altes. Volia fondre'm de magnanimitat. La meua màniga sempre ampla, poc em calen encara més apologies per ma vida, tan benèfica per a tothom, i fins i tot per als éssers inexistents qui sempre duc

tanmateix a l’esment, justament perquè aquesta fou llur victòria: pas néixer, vós, i per això col·lectivament que els trobi tan excel·lents.

Eren (els dos marietes qui s’enculaven d’amagatotis) en Jordà Paltruu i en Virtuós Papeete, reconeguts concupiscents.

Gens discret, amb baietes i esponges i tovalloles a la mà, em vaig plantar prop d’on eren.

“Em pensava – mes pensar fa de brètols – que part d’ací baix era l’únic masc…, vull dir, era l’únic no-dona, just un obscur articulista d’encar més obscures revistetes, just tot pensant-se’n de bones mentre treballa…”

Que els dic, a llurs cares d’espantats. Espantats fins que se n’adonen qui sóc. Pudgy, quirky, embarking in never succint gasconades; boterudet, tocadet del bolet, sempre empatollant-se en tediosos galeigs; els sóc, com dic, llur company d’orquestra lleugera. Hi som cinc, en aqueixa orquestreta d’afeccionats qui tanmateix es guanyen, tocant als funerals, de trast en trast qualque pistrinc. En Jordà i en Virtuós hi són els dos clarinets; en Filibert Rius i Nagasaki, de Perpinyà, hi porta el ritme amb el tamborí i hi toca també el flabiol; llavors hi som dos trompetes – jo hi sóc el segon (i la segona) trompeta – el primer trompeta i cap del conjunt, en Kismet Ruà, truà roí, ens fa sirgar de valent. Quan en Filibert, el tamborinaire-flabiolaire, no és troba prou bé, portem el ritme fent-nos espetegar els elàstics damunt els pits. Toquem, com dic, als funerals selectes i assortits. Som, hò, els farauts de la victòria marcial, per part del mort, al cel.

Em diuen, en Jordà i en Virtuós, estroncats llurs plaers enmig de l’oblic manxeig, que foti el camp, que els estic torrant els collons. Que si els empipava massa, parlarien amb en Kismet i em fotrien fora del conjunt. D’on que me n’anés, cuita-corrents i moixoni, a continuar recollint aigua, amb la llengua i tot.

Collons, és que de tot arreu em treuen. Enlloc m’hi volen. Pertot hi sóc de massa.

* * * * *

89. Havia sentit a parlar a la botiga d'aquell pati a l'hostal allunyat on es manegaven aquells aplecs nocturns plens de lluminària, musica i mam, i píndoles, on tothom hi anava a cardar. Tothom amb tothom i prou. Parelletes geloses i carrinclones, que se n'abstinguin.

A la porta em rebutgen, com era, ai, de preveure. Só naquis, que en diuen, no faig la mesura, no.

"You are not invited to the fucking party."

"What...?" –que els dic als de la porta, amb cara de màrtir.

"Don't qualify. Your wife does..." –aquell li suca els dits al taboll – la troben prou bona i sucosa, la meua dona.

A mi han barriscat que òbviament el meu carallet no compta – borinots, si sabessin que trempant se m'empetiteix encara més! – com dic, no em puc mai ficar enlloc on l'acció s'escunci. Destinat, pel físic, a l'escopofília, el frotisme, les perversions, la marginalitat, l'exhibicionisme autoflagel·lant (all those little girls singing carols and having to endure the curious excrescence on the bum's crotch, the crazy bum, half concealed in an absent neighbor's entrance...)

Que deman: "Not even as a silent witness...?"

"A silent witness, what the fuck's that...?"

"Just an unobtrusive nobody, the forgotten inconspicuous creep..." – pledeig, mentre la meua dona ja és dins, probablement ja boquint i querant amb totdéu i tot.

Em diuen que me'n vagi a la merda, i que no els emprenyi més.

"I was (els dic) in another marvelous play written by the great B.L. Gratulls, and..."

Els volia contar com en aquella altra peça mestra de teatre del fenomenalment bo B.L. Gratulls fins i tot hi havia fet de "presència inútil, de l'home aquiescent: un personatge extra, figurant superflu, farida inquietant, repel·lent custodi espectral", sempre present a cada escena de l'obra... A cada escena sempre allí, com un estaquirot. Sempre, hi passi el que hi passi... I mai no hi diu res – només, en qualsevol ocasió on s'escau que hom hi assevera quelcom amb prou fermesa, o quan hi ha qualque discussió, l'home inútil només fa signe de fer sí o de fer no, tothora fent costat a qui més crida o qui més autoritat té – ell és l'immensa majoria concentrada en un cuc fastigós, diminut, camuflat, vagament percebut, inconspicu, gens vist..., sempre servil i a un raconet, ombra de malaverany, llepacrestes bavoset...

"In that miraculous play, I am the fucking psycho sycophant, the loathful worm, the obsequious shit..." –hi faig, en aquella altra obra miraculosa (que els dic), de cagalló llagoter...

Un pudent parrac de memòria de malson, la meua presència inútil, sigui on sigui, ubic, tant si els personatges són al canfelip, com al llit cardant-hi, com a llur llit de mort. Tant se val, avariciosament allí. "Greedy ghoul."

Hi sóc l'oblidat – no hi compt per a re. Confós al safrà dels cortinatges del rerefons. I tothom a la peça (com al món) a la feina. Tothom rere el lucre (after lucre), la neboda rep la dot (niece gets dowry), sense escrúpols, l'oncle hi és mortrit (murdered is the uncle, and no scruples about it), el poca-vergonya qui venia despulles i pells (the glib one who used to sell moltings and pelts), s'amorra a la veta mare (stuffs his snout into the motherlode)... L'obra és boníssima, ja dic.

–Moixoni, tu sempre moixoni –m'havia dit el director–. Et vestirem de fustany, seràs sempre un desmanegat animacle, un pillet ni plaent ni repulsiu, sempre donant la raó, amb ganyotes d'idiota, al qui porti la batuta. Un no-ningú, un no-ningú.

Volia dir: “Sissenyor…”, però ja amb el dit a la boca em deia l’assistent d’aixantar la mui, de muts i a la gàbia, de moixoni, moixoni… El director ja m’ignoraria d’empertostemps.

Hi sap un dels protagonistes que el fill de la seua dona és mort en accident, però prou s’ho estalvia durant més d’una setmana, on la dona rau doncs a les escapces…, i ell se n’aprofita per a cardar-hi cada instant, perquè sap que en pic la dona se n’assabenti (per boca d’altri…, la bòfia…, els veïns…, els diaris…, els jutges…), de tanta de tristor ja no voldrà cardar mai més. “Ah, quina setmana i mitja mística de goig agònic intens…!” –s’exclama, radiant, aquell podrit protagonista, i jo hi he de fer cara de content, i fer qualque botet no gaire distraient d’alegrança, i aviar qualque ursa de murri ruc, i donar-li doncs sempre la raó.

És nit freda de nadal nevat; mentre les xicotelles canten nadales davant la porta d’una casa, ran d’un cancell veí, aquell protagonista maniàtic i flac, delerós, se’ls exhibeix el pirulinet tot trempadet, i elles continuen cantant i guaitant-li com ell els exhibeix més i més nu el carallet… I jo darrere, a un raconet encara més fosc, he d’aplaudir la proesa.

Sempre surt el protagonista més còmic amb la fórmula: “D’abord j’ai cru que c’étais de la merde, après je me suis aperçu que…” i després en diu una de “collonuda”, com ara: “D’antuvi em pensava que allò era un bocí de merda, llavors me n’adonava que…” era la meua cara al mirall.

“D’abord j’ai cru que c’étais de la merde, après je me suis aperçu que…” era un altre discurs dels polítics al televisor.

“D’abord j’ai cru que c’étais de la merde, après je me suis aperçu que…” era el dinar que em donaven a can xarnec “…et j’ai regretté que cela ne le fut pas.”

I cada cop havia de fer les mateixes cares de tastaolletes eixelebrat i de fastiguejat colló. Un mim tothora nociu d’allò més.

Com al segle dotzè na Castellosa li diu al seu gint rapidor: “Les dones tenim en cau

tresorer una ferideta que ens duu a neguit de mort si cap cavaller no ens la guareix. I ara, descomptant com fotesa tot el greuge i el mal que em fèieu, us diem, no solament eu, ans la família sencera, i molt especialment el meu home, us diem, ardit cavaller rapidor, mercès, mercès, mercès...", així una de les protagonistes, ferotgement violades, i jo no gaire lluny, fent que té raó, té tota la raó. Té tota la raó.

Ah, i durant les batalles, i els espellaments, escorxaments, esquarteraments, mutilacions, passades pels tortors... Sempre el tit, a darrer pla, fent costat als més violents, i doncs, als guanyadors. I la justícia hom se la passa pels ous arnats o ja pel trau cagat, és clar, és clar, és clar..., notfot, és clar.

Tot això explicant-ho rere un arbre gruixudet. Cridà un dels salvatges de la porta: "Scram, I'll whack you one yet...!" –fins que decidien d'atiar'm a la cua el gossos. D'on que encara en corri ara.

* * * * *

90. Aquell xiquet, el plançó guerxat de l'hamadríade encarregada de la secció de cosmètics, na Medea Llúpia, sí, en Díl·linger Sarbatana, quin peça, maleït...! Amb la seua càmera i els seus trucatges havia preses fotos falses de tothom. [Al tit el té cardant amb un (i una) hermafrodita – la gran cosa, on és el gran pecat? – com si els hermafrodites no fóssim de déu!]

Em sembla que aviat tindrà un "accident", li caurà de les lleixes més altes un microones massiu empès per un ratolí ebri... Qui sap. Si badava gaire, potser em queia a mi – no pas que me'l mereixqui menys. Esclafat, segurament faig més patxoca. Una calcomania del tit per als temps pòstums i les ara somrients generacions de ca la Tònia alliberada: ah, sendemans que exulten!

Accidents, hum... En Filibert veig que li'n prepara pels soterranis... Dispèptic, amb

irades colobres per budells, el flabiolaire-tamborinaire Filibert de Perpinyà, a cada cruïlla on els paquets feixucs, les capses massives, les caixes reblades, s'apilen i apilen, la seua vindicta acarona, amb embalums mesos de leri-leri, amb precàries disjuncions, amb híbrids amuntecs, amb deutes rabentment vencents al sacrosant equilibri de la pesantor claferta d'inexorívoles lleis de repaïda merda...

És que les fotos que en Díl·linger imputa a en Filibert són més punyentment feridores. El trobes donant pel sés a mant nadó..., aitambé escanyant a quatre mans (a dues mans i a dos peus goril·lins) quatre velles escarransides ensems..., i pitjor i més greu i més penat i ja, llas, de matar't allí mateix: el mostren, d'ençà de tots els angles i repetidament, bo i espellant, o només occint amb un tret al clatell, qualque altre bòfia maleït. Ah, la bòfia, t'atracen a lloc perdut, t'hi enxampen, i, per tortors i d'altres instruments de mort, et van triturant si els tocaves el pèl, o només el voraviu a cap dels llurs! Màfia assassina, armada, permesa – aquest és el pitjor invent del món: llogar els més malparits, datspelcul i violents del món, la púrria més fastigosa, i donar'ls uniforme i arma, i vantar'ls pels descosits (i s'ho creuen, no pas per no res són els més pecs dels pseudohumans) i llavors atorgar'ls permís per a matar tothom, tret dels rics. Amb això ja en tindríem prou per a col·legir que, si hi havia cap déu, havia d'ésser més maligne que no un bòfia i tot.

En Filibert era al parc i havia untat el balonaire perquè a cadascun dels globus que umflés amb heli hi fiqués un paperet que hi deia: "Et vols casar amb mi, Ignàsia?", i en Díl·linger d'amagatotis el fotografiava.

Eren a un banc del parc assolellat en Filibert i l'Ignàsia i va passar el balonaire venent globus de colors. En Filibert el crida i li'n compra un de tot vermell. El dóna a l'Ignàsia, qui riu. Amb l'anell, fent-se el matusser, en Filibert fa esclatar el globus.

S'esglaia l'Ignàsia, mes quelcom li cau a la falda, un paperet doblegat; se n'adona, llavors subtilment entretocada, que dins el globus hi havia hagut un paperet rosa plegadet. Féu l'Ignàsia: "Look, Filibert!"

–What, my lovely?

–Look, they carry fortune cookies slips, those balloons.

–They do...? –féu en Filibert, amb cara de fava.

Crida, doncs, tot entusiasta, l'home dels balons. "I'll buy them all!" Declara.

I amb una punta de cigarret, el cigarret del balonaire, els fa esclatar tots: cada missatge és una declaració d'amor... I tothom al parc contents, i encara més aquell nyèbit d'en Díl·linger inic i collerat.

Tot hi és carn i passions brutals, sense treva ni lleure, a les seues fotos del poètic escunç del parc, tot hi és vessar llàgrimes a barrals, verm rossegador, escopòfil, amb rares pruïges a la punta la fava tan petit i tot, maleït Díl·linger – pensa el de Perpinyà, i ja veu el marrec acerb menjat pels cucs al nínxol fètid.

Qui esbrinarà l'enigma de la mort per "accident" d'en Díl·linger...? Serà un esbrinacrims d'aquells simbiòtics, on et bomba i xucla bo i bombant-te'n i amollant-te'n ell mateix de bones...? O serà l'eixut de qui el diagnòstic desil·lusiona sempre per massa lògic de merda...? O ho farà, com gairebé cent per cent, qui s'erra i la caga per sistema, i encoloma el crim a qui menys l'ha comès...? Em carregaran el mort a mi...? Segur!

Per això em va caure al cap el microones. Més em valia una concussió i quatre dies al llit, més mogut que mai, i doncs pelant-me-la tostemps amb l'excusa que encara hi sóc menys tot que no hi era abans, i així alhora assolir seriosament d'encapçalar el full del noticiari intern dels magatzems, cosa que no feia mai amb els meus poemes que ells posaven escapçats quan tenien un buit que no volien omplir, per estètica de contrapès, amb cap altre dibuixet xaró, i alhora m'arronsaré mentalment de muscles pensant-me tan bon noi i humil, tot i que al fur intern em reconec salvador d'un matrimoni aitan prenyat de prometences (més catalanets exiliats, petites llavors amb què omplirem la terra amb la bona gent soferta)... [Aquesta frase darrera m'ix un pèl ranca, mes cal allevar el nyap al trep.]

Tant se val. Com mon altre tòtem, n'Apollinaire, vaig sortir al carrer amb el cap tot embenat. El cop al cap m'havia oberts els ulls. Hum, tot aquell abús urbà! Ara que era de baixa per a la feina als magatzems on tampoc no em pagaven, esdevinguí el fenomen qui escombra les voreres, gens enfellonit, sempre polit i obsequiós, i desencastant amb les ungles els xiclets enganxifats i els cagallons de gos fent-los esfumar's amb rasclet i taloja, i portant el ritme amb els elàstics que m'espeteguen

al costellam, i amb els dies de llit fet un espectre falb, ja no pas safrà, esdevingut com dic el fenomen qui obstaculitza i nou el fluix, el contratemps amb qui, si hom hi coincideix, aprofita per a fotre-li una puntada al cul perquè se li fotia enmig.

Cinc setmanes s'escolaven en aqueixa plaent activitat, el gruix existencial de la qual mai no em durà cap altra recança que the bitter twirls that by dint of their shady sulks my brain's multiplied lips suffered... Cap altra recança que el record que duc fins a la mort de llurs llavis cargolats en el disgust per la presència empudegosa i xeringaire del pària ombrívol... Simpàticament, se m'escarransia i rebregava el cervell. Ah, en canvi, com enyoraré mos rols de no-ningú... On, facis el que facis, l'autor ha ordenat que no seràs mai percebut. Pintat de safrà, com als fons els cortinatges, tu un referent més dels referents que ningú realment no copsa; elidit, així m'acompleixc, així m'afegeixc a l'elenc dels de més dels qui, ves, visquérem, ventissos i amb prou feines ensumats, com els miasmes a la brisa.

* * * * *

91. Si els faig senyal de vida si mai els veig, pràcticament tots els meus excompanys ara esdevinguts més o menys "famosos" se'm treuen de sobre bo i fent veure que no em coneixen o que no els lleu gens en aquell moment de dir'm gran cosa...

Ahir, caminava pel carrer i qui veig? En Colin Recel, el conegut entrevistador a la televisió. També el conec d'anar junts a estudi. Per comptes de dir-li: "Hey, Colin,

how is it going?”, com fan els de més qui el reconeixen, l’anomèn pel malnom: “Què fotem, Bombons!”

Doncs bé, en tost de ja fotre com els altres, em contesta, amb cara de content, dient-me, amb una certa efusió, també pel malnom: “Capdemerda!”

Em convida a pujar al seu pis, que era allí mateix. Mentre se’n va a la cuina a preparar no sé què, m’estic a la sala i me’n record que volia consultar quelcom; que estava capficat i neguitós, ara que caminava pel carrer, amb certs enigmes de la construcció.

Trec de les lleixes un volum de l’enciclopèdia britànica, hi cerc i hi trob l’article que volia, sobre els triangles d’en Truytmann, i em pos a estudiar el problema matemàtico-arquitèctonic amb tota l’atenció del món. [Hum, hum… I tant. Fascinat tant per l’arquitectura com per la matemàtica, sempre, el tit, sempre.] Ara, al capdavall comprenc com funcionen els triangles Truytmann, que són aquells triangles esbiaixats que es presenten com a sostre dels racons enfonsats també en triangle als murs de les grans construccions – quelcom bontròs artístic, no fotem – i llavors, damunt, fa per decorar-ho estil grandiloqüent, amb frescs o plafons a la superfície adientment torta, o estil seriós i elegant, sense cap pintureta, només amb les vaguetats esotèriques dels floriments dels fongs.

Per badoqueria, en tost de tornar a ficar el volum a la bona lleixa, el vull embotir, tot pensiu i fantasiós amb les intricacions de l’entrellat arquitectònic suara après, a un lloc ja ocupat per tot de ninotets de nans geperudets i amb barretina verda. En deu haver uns tres-cents o quatre-cents. Belleu pus. Cadascun duu un pegat al cul amb el nom d’una “celebritat” adés entrevistada pel col·leccionista al seu durador programa. Els paperets enganxats als culs dels nanets són verds, vermells o grocs. Deu ésser “codi” per a recordar-li a en Colin quin grau de carrincló datpelculisme atenyia, aquell dia de l’entrevista retransmesa, l’“eminència” proposada – vantada, fos el que fos el seu ínfim fet, fins als núvols olímpics, i tanmateix tothom amb una mica de pesquis prou sabent alhora el buit i fat que el paio no era en realitat.

Llas, empesos pel llibrot, uns quants dels nans espeteguen per terra i s’escalabornen, d’altres no em caben a l’indret on abans eren en cunç… De seguida, els trencats i els sobrers me’ls fic per les butxaques per sort abans en Colin al capdavall no aparegui, amb uns gots plens de vodka i unes sardines agres damunt una safata.

–Com et va el teatre...? –em demana, caritatiu.

–Encara operant part dessota els senyals del radar, com sempre –li contest, rient sense ganes.

Després d'un tip de vodka i sardines, en Colin se'm torna plorós. Em diu que ningú no l'estima de debò, que tothom li somriu hipocríticament perquè és, vulguis no vulguis, "poderós" d'ençà de la seua trona a la televisió, on pot destruir reputacions o enlairar capsdecony amb obres sense solta ni volta ni cap ni peus ni suc ni bruc, les obres adotzenades, de moda, disfressades de valentes però de fet sempre llepaculenques amb els poders, o, si aqueixes no, les tocades del bolet, embolicades, sense rei ni roc, confuses: un mareig i un perboc que nidéu no paeix, mes que fa d'"entès" ara vantar...

Diu que de "genis" no gaires, de genis cap. Que en canvi per a conservar la clientela dels negats qui se'l guaiten ha de pretendre que els qui tant l'han nogut només amb llur pudent presència són "figures immortals", autors d'obres sensacionals que mouran amb colossals músculs oceànics allò que encar roman de temps a recórrer a l'espai intergalàctic – bestiades d'aquest calibre, i no cal dir que molt més grosses, car qui és ell sinó només un altre desgraciat entrevistador qui umfla el producte que ven; en el seu cas, un altre "miracle d'humà" qui al capdavall no és sinó algú qui ara repapieja i qui de casualitat féu quelcom mig notori qui sap quan, sovint perquè com dic li sonà la flauta i sobretot perquè algú altre encara més murri i malparit decidia que aquell so calia fer'l córrer perquè podia fer dringar (sorollet de debò diví) la caixa. I ara el de la flauta esdevenia "gloriós" – [de ruc a glòria un pas]. O es tractava, rarament, d'algú altre qui tot just feia escarafallar's qualque encarcarat amb sotana o uniforme (s'escarafallen i s'escaguissen per no res, repel·lent fauna esclafívola: qui fa esclafir i cal esclafar), i llavors el soroll, per les mateixes raons del negoci, calia aprofitar'l.

Em parla de "la nosa al nas" – diu que ensuma pudor de mort en tots, o, a tota avinentesa, en els de més dels qui té a l'estudi; que generalment amb quatre dies ja els té, per comptes, al clot... Car li arriben desfets, fets malbé, massa atrotinats, claupassats... I els pocs joves també puden a mort... Puden a suïcidi, puden a "accident", puden a trampeta i a desesperació... I que està cansat de gargarejar amb cadàvers verosos, només un pèl crus, tard o d'hora carn de sarcòfag.

Dels mil cinc-cents vuitanta grans personatges que en els quaranta anys de feina ha entrevistats, se li n'han morts ja mil quatre-cents disset. "Això és esfereïdor, Capdemerda. Això meu és un diàleg de mòmies; som espectres de catacumba fent petar la mateixa espetegosa xerrada per enèsim cop. I tothom és tan "important" i decisiu i salva-humanitats com la darrera puta formiga."

Em diu, corprès, que només amb la seua tortuga Ronny s'entén... Que les tortugues tenen la vida llarga, i pausada, i meditada, i comcal, que no són ninots efímers i esbojarrats, votats a l'immediata carronya com naltres... Ah, i ara la veig, la Ronny, venint potser a consolar'l. És una tortuga qui només menja aranyes. En Colin se'n treu un grapat de la butxaca. Es veu que duu les butxaques sempre plenes d'aranyes, només per a tindre el plaer i el consol d'anar-les lliurant al seu estimat, únic ver, company.

"Tinc una mica de por de la Ronny...?" – tot guaitant-li el bec per si hi té dents o les vores són d'aquelles massa esmolades, que tallen com la puta d'una mossada, que em dic, segurament mig en veu alta, perquè en Colin em respon que no, que és inofensiva, que només li agrada de fer por estarrufant el coll i, amb ganyotes, estrafer els dracs i les serps més agressives, i bombant la closca, i alhora cantant, bo i fent uns crits de baix fartana de ridícula òpera burgesa...

–Capdemerda, no som res.

No sé què collons dir-li, el veig tan deprimit. Li dic les piadoses carallotades: resignació, acceptació, cabronada, aconformament, a tots ens toca; i tots hi som, al mateix pot; confiem si més no en una mort ràpida i sense dolor; mentrestant, ves, anéssim fent, tiréssim oblic, car què altre...

Veig que amb les meues buideses encara acabaré més deprimit que no ell... Aleshores l'eixoriveixc recordant-li els jocs de la nostra colla al seminari – jocs amb gent esparsa – sempre avorrint la voluda afetgegada.

–Bombons, era divertit jugar a llençar el bastó, tu el gos, jo el mestre, o al contrari més sovint; ah, i jugar a córrer a les dutxes, allò era paradís; i tant, i jugar a declamar poemes d'en Poe...! Sensacional. I te'n recordes d'en Qui...? "Qui és aquest carallot...?" Com hom el veia. I calia respondre: "Es diu Qui, i és un carallot." A cada partit acaba guanyant, car quan hom demana "Qui ha guanyat?", ell percep "Qui ha

guanyat” i prou. Sense inflexions. I ara segurament quan al voltant seu hi ha cap explosió accidental o esclat de bomba, i la gent demana qui ha sobreviscut, sempre deu estar content, car tot i que s’escaigui cada camí que hom l’ha bombat pel mig i doncs l’ha rebentat en mil bocins, encara està convençut que pel fet que la gent digui que qui ha sobreviscut, ha sobreviscut... Te’n recordes com “filosofàvem” així...?

–Tens raó; allò era viure. Només ésser xicotell val la pena. Quan fas els vint ja més val que et pengis. Capdemerda, hem de viure en l’aorist – aerostàtics – “time stood still” – com si no hi hagués futur ni passat. Com si tot fos ara!

–Tot és ara, Bombons! Només l’ara ocorr – abans i després són impossibles... I tot es val. Cada nan geperut val una aranya.

–“Cada nan geperut val una aranya.” Quin altre filòsof va dir això? És brillant!

–Deixéssim que els “grans” siguin consumits per la tortuga de l’afany. Visquéssim amb el seny i la calma del no-canvi, de l’incanviat, de l’incanviable. Siguéssim, Bombons, la tortuga qui veu passar les vides, atrofiades per massa congestió i apoplexia, com cagallons per les clavegueres de l’ésser qui s’escola entre els dos punts fixos que ancoren l’el·lipse de l’univers.

–Això és profund.

–“Nothing is forever.” If nothing is forever, all is never, Bombons!

–No ho pairé. En dius de massa bones tan seguit!

–Saps què vol dir “catalèctic”...? Acabant abans no toqui. Vet ací el destí del qui fa. Quan el que cal és no acabar mai. Com ho farem? No fent. No començant a fer, Bombons, no començant! No comencéssim, i sus, ja hi som!

–Atura, Capdemerda! T’hauria d’interviuar cada dia a tu! Tot hi és perla, res no hi és reble! Tot ve a tomb, tot s’hi escau. El goig és perenne!

–Amb supèrbia de conillets d'índies passem com cornetes de maleït regiment, com pops en samfaina, no pas d'esquitllentes, com prou hauríem de passar, humils i inconspicus com un pesolet més, com un garrofí... O com un sucret, un marrofí, un confit enmig la nyoca. Som a la terra d'en Nyoca i ens pensem que som a l'infern. Som ça sus entre els déus de l'ara mateix sempitern i ens imaginem ça jus entre els ventissos, pudents, humans. Amb els peus i mitjons mullats a la sèquia pol·luïda, pensant'ns-e que no ens permetran (però qui!) d'entrar a guaitar la que fóra la nova casa. Ecs, qui vol cap casa mig novella! No puc entrar-hi ni ho vull. I haig d'enllestir sempre abans o després tothom – amb la voluda poc puc fer res altre que fugir-hi – tan lluny com puc, de la voluda, fugir-hi, anònims, ignorats, relliscant, com una altra gota d'aigua de la font nítida, prístina, inabastable, imbevible...

–Inconcebuts, increguts, nugatoris, indibuixats, inapresos, inaprehensibles..., mai gloriosos, eminents, formidables, fabulosos, il·lustres..., mai xaronament ditirambitzats per qualque altre maleït venedor de fum verinós...

Vam acabar tots dos trompes; abans d'anar-me'n, em vaig deure errar de jaqueta...

Era a mig camí d'enlloc i em vaig ficar la mà a la butxaca: tot hi eren amables aranyes qui em pujaven per la màniga... Quan ell es va deure ficar la mà la butxaca, pobrissó, s'hi va deure tornar a trobar tots els nans trencats. Indesencastables, plepes, agafatosos, carregosos, inencobeïbles; arracades, bromes, anatifes; rèmores, arítjols, paràsits; enfonsadors... Inespolsables, com sempre. El volia veure sortir l'endemà a la televisió amb un martell i tots els intactes nanets amb barretina verda. Volia veure'n l'espectacle del definitiu esmicolament alliberador... Tret que sabia que poc li fóra permès de gosar-hi, ell mateix un nanet famós, geperut per sempre pus amb el gep inoperable de la notorietat...

* * * * *

92. Ninot captiu a la cruïlla

Com ara lligat al costell o pelleric d’un stop
Hi ha un ninot captiu a la cruïlla.
Els tosets i minyons del veïnat
L’han eixorbat sense que ningú els en
Barrés el gest barroer, l’han eixorbat
A tots ops, a tesa, a lloure, bo i
Burxant-li un camí després d’un altre
Les òrbites
Amb llurs tints grocs per ço de fer-s’hi,
Diuen, punxeta.

Ninot captiu a la cruïlla. Poms de clavells
Li ragen cavorques buides avall.
Tolls de sang als peus, damunt les llambordes
Plogudes; polsim d’argila que la pluja
Neteja, s’enduu fins als embornals dentelluts
De l’albelló, dins el qual acabaran relliscant
Mants dels menuts pecaires: fèrtil orquestra
Qui rosega identitat al ninot a cop de nota
Falsa.

I ara voldria que m’hi pengéssiu a n’a mi i tot,

De vint-i-un irrisoris botons o escrots, i cada
Escrot de plom dins el trau més escaient.
Car qui jangla i escarneix el ninot, em xolla
I se'm rifa,
Que som, prou que es nota, germanets
Bessons.

Se'm fibril·la, de primer amb trepidació,
Tot seguit caòtic, ras catastròfic, doncs, el cor.
D'on, abans d'esbaldregar'm del tot, encar tinc
Esme d'agafar'm als penjalls, als penjolls,
Tingalls i cassigalls, les polpes, els palpissos,
Amb agònic tripijoc, als cortinatges.

Llegeixen els esborneiadors averanys
Amb angoixa els bares, fellons bordets.
"En aquest reialme mesell
Al capdavall tot es convé", esgarip,
I que: "Cada meu fillol és un borinot, cada
Abellerol es cruspeix un abegot en acabat
D'esportellar'l amb delit i lligamosquenc
Esmerç." Que els serveixqui d'advertiment, ca?
No val a esgarriar els ulls només damunt els
Envitricolls de la disfressa, les inflexions
Intricades de la dissimulació – cal, pel dessota,
Belleu desempallegar'n el debanall autèntic:
Cos serè i sa qui, com musculada estàtua
De febrit marbre negre, vol, en la seua perfecció,

Esclatar en mil bocins i fer l'acop
Del formigueig qui l'hostilitzava, de la voluda
Microscòpica qui venia de mal fel a corcar'l.

Embolic de borra, joguina dels bufarells, m'esguard,
Inescrutívol, molt avall, per terra, ran de sola,
L'aiguabarreig esporuguit de refugiats
Espatllats qui adés aitant ens havien molestats.
Esguerrats, cama-romputs, unicamats: els nans,
Els canviots, els cossatges, els enzes, els
Malbarganys, els mitgesmerdes, els espiadimonis,
Els elfs.

Els geperuts, els protètics, els quadriplègics,
Els migfosos, els tous, els toüts,
Els volàtils, els desfets,
Els empastifats, els nàquissos, els congriats,
Els arrupits, els eteris, els subtils, els
Incorporis, els anímics, els
Espectrals, els aeris, lírics,
Poètics, espirituals, els en joli,
Els camuflats, els papallònics, els bombòllics,
Els mimètics,
Els volpells, els humils,
Els delicats, els exquisits,
Els fastigosos, els llepafils,
Els estotjamocs, els arronsamelics, els destrempats,
Els ingràvids, els extàtics, els onírics,

Els levitaires o levitacionistes, els bufanúvols, els
Inspirats, els miraclers, els emmiraculats,
Místics, ascètics, els metafísics,
Els gargalls.

Els gargalls, els gargalls, el qui s'ofeguen
Als gargalls.
Ninot mòbil atrapat pels cucs qui trepolla
De l'hivern. Llefiscós grumoll del qual
No pot desenvescar's. Cranis: niells de gual,
Poc vas enlloc si se't xemiquen en escruix en
Calcigar'ls, i t'enllordes fins a mitja canyella
En cervell estantís on
Grassos virons, mòrbids saballons, recargoladament
Suren, i metzinosos
Et roten, ves, de maleït cor-agror.

Ninot anecdòtic de qui els safirs dels penellons
Acaronen tendrums de calbet ara rabit, embadalit,
Fetillat. S'esbraven, en sentir't, les vanes
Virginitats dels gnoms tot d'una esborronadorament
Violats. Virolat abellerol qui el glaç ha
Encartronat: s'ensorra de la branca com un palter
D'angelet. Trepitja'l: hi haurà sort.

Petjades damunt la neu que el ventijol encontinent
Esborra o les cadavèriques roderes dels tancs

Dels enemics. Angelets, angelets, puts, putetes,
Putots – de puntetes se'n van, com esquirols
En esquís. Ninot qui la borrufada esquitxa de
Calamarsa i de barrufets desarrelats per la tronada:
Pigat com per pigota ciclòpia – com escatilós,
Entrecuidat, molt murri i expert
Sobrevivent de la pedregada o de
L'apedregament. Jaqueix, doncs, enrere nyèbits i bandarres:
Ja us ho fotreu!

Totdéu arreu li gita encanteris
Pels descosits: puputs entre els llampúdols,
Llangardaixos a mig espellar, voltors, conills,
Ratolins boteruts, ulls sense parpelles, colls
Plomats, becs i musells rosegats, mòlleres
Ertes, llamàntols i crancs penjats als
Ganxos, cap per avall, síndries
Eixarrancadament obscenes, els cucs qui
Corquen tots el fruits damunt els taulells dels
Tenderols a la voreta del tirany, abandonats
De corre-cuita a trenc de tempesta ara fa, què som?
Dijous? Ara deu fotre deu anys. Se li estoven la
Probòscide i totes les berrugues, llúpies i granets
Que en marquen els orogràfics relleus – el
Mocador mig parrac traeix l'evidència: un mapa
D'humors bategosos on es coven qui-sap-les
Infeccions; en aquella avinentesa, un oís molt
Destraler li acaba de deslligar les benes d'antipares
I calçols: ara sí que agafarà un cadarn de caldeuet.

Alhora, singlots d’escuma de la neu, un tremolor
Tectònic gairebé eixordador pel seu silenci pregon:
La llau, la llau a trenc d’ensorrar-se-li al meló.

Fumbrem goig, més val que pleguem; aitant de treure
La freixura i d’esfetgegar’s bo i caminant peunú
Damunt la neu i ara ens colguen els daus de glaç.
Quan el pastor a cop de mangala en capgirarà algun tros
Què no li’n botrà? S’hi amaga, malèfic i capdecony,
Qualque canviot poler qui voldrà embruixar’l?
Ministrer ranc i sense llengua; doncs, mut; bo i
Etzibant-li signes esotèrics damunt. Ninot
Qui ix tanmateix incòlume i, arrossegant-se, rodolant,
Es fon vall avall, vençudes les muntanyes,
Cap al bon temps de vora l’oceà migjornenc–

Fosc itinerari tanmateix: devers la claroreta,
Rens bèl·lics, isardívols, esquerps, els qui suara
Colcava belleu la host merdosa de nítols, menairons,
Simiots i berruguets, ara remuguen enmig de les passeres
I m’escometen amb les banyes i les dents si mig faig
Continent de voler’n circuir la tossa entravancadora
Que es menen.

Butllofes sobtades a la pell veig créixer’m de cop-
-descuit fins que m’adon dels fers follets, qui ja no
Pengen suïcidats de les branques dels faigs llisets

I els roures entortolligats patidors de tortures, ans
Par que, de les mateixes badielles de les quals adés
Penjaren amb un pam de llenguassa fora, ara se n'han
Fets cinyells que serven buiracs d'on vessen viratons,
Galotxes i cairells de punxes tuixegoses; ara mateix
Embaguen i embaguen i encara en reb els impactes–

Horda, voluda qui reneix de bèl·lues minúscules
I nogensmenys planerament funestes, de qui les
Vàlues de caçador de frau, pèrfid, podrit, datpelcul,
Barganyen, s'esderneguen, es desficien per manifestar's
Ni que fos ja sense lupa, a ull nu i tot, i com hi ha
Món que ara hi reïxen amb totes les de la
Llei. Ninot ausades condemnat a esgarriar's per
Cada quinta forca del seu viarany escollit; clavat
A la cruïlla, el teu calvari només farà figa i dirà
Prou el jorn on hagin occit del tot ton bessó
Reflectit, i amb ell la munió vil de paràsits
Qui l'aritjolen cosserament, a manès,
Fins ara anc sense vera
Interrupció.

* * * * *

93. Les aranyes…, hum, hò, sempre en sentia una atracció singular (eròtica?) – com si en qualque prèvia vida n'era cap. N'estava com qui diu místicament enamorat. Ah, adorables seductrius, us estim tant que us em menjaria [ull viu que qualque dia ho faré!] I de minyonet qui era ja aital salvador d'aranyes, dedicat, com dic, amatent – les meues cosines i llurs amiguetes fugint-me esborronades. Sempre caient en la temptació d'engreixar-les, un esport en feia de caçar papallones i escarbats daurats perquè se n'aprofitessin, se n'atipessin, llefres, llefegues, llépoles – a treat, un morceau choisi, un llepabigots, per a les meues camoses drudes, que els dic, suaument enteranyinant-los-les.

Els avantatges d'estimar't un animalet altrament tan bescantat – injustament, és clar. El teatre del món saltant-te als ulls. [No et diuen de malnom Quatr'Ulls per no re. Tot i que no portes ulleres. Encara que és vera que tens una lupa per a "conversar" amb les més petites de tes aimies.] El teatre grotesc, la farsa, l'astracanada, els putxinel·lis de les burgeses – les veies de dol, barrigant entre mortalles, i esdevenen acròbates antipòdiques amb els bots que foten quan et veuen arribar tot de blanc amb les butxaques sobreeixint-te d'aranyes. Collons, i a tota avinentesa, la maror que aixequen certes altrament "elegants", "estoiques", femelles, les patacades que es foten fugint urgentment, enfonsant-se en qualque estany estantís on sura la bromera tuixegosa i la merda de segles, o anant a parar al pou dels cocodrils, o fent-se aixafar pel tràfec de camions. O ja llençant-se, amb histriònic esglai, daltabaix de les finestres…

I la tortuga d'en Colin, per exemple, no ha menjat mai res més que aranyetes. I viu en canvi com aquell qui diu milers d'anys. Em sembla que hom en sap l'història de més enrere que el seu rebesavi (el rebesavi d'en Colin; el de les aranyes o el de la Ronny no crec pas) i tot – el rebesavi de qui el seu besavi l'heretava, si doncs no abans i tot, i així anar fent, fins a ell – i pel fet que és baciu, vull dir, xorc, bord, potser com es mori l'hi llega (bongoig, vós!) al tit…

Menjar aranyes, doncs. Vet ací el secret de la longevitat – i si dius el secret de la joventut en pots vendre tantes, vull dir pots i pots, i pots i pots, com vols i pots (i a bots i barrals) a les dones – sempre tan faves. El genial ans celebèrrim astrònom Lalanda en menjava de "crues" – això segons els millors filòsofs, n'Aragó, en Fourier…, de la seua època heroica. Crues, oi? Deuen voler dir vives…

Em vaig fer un entrepà d'aranyes – hum, deliciós... L'únic que algunes em fugien de les llesques i d'altres no tenia temps de mastegar-les i se m'esmunyien pels oronells, per les comissures, pels llagrimalls als ulls. Feia patxoca, veure'm, és clar.

Tenien un gustet de formatge fi. Va passar una dona. Va fer ecs. Gairebé se'm mor. Davallava pel panar, hi va rossolar, en el procés se li veia el cul. El seu tagzim ple de bolets s'esgarrià, els bolets s'esbarriaren. Va anar a parar a un tenassar que hi havia al rampeu del panar. Estamordida, amb pler de membres romputs. Les dents fent companyia a (fent taba amb) les pedretes. Me'n vaig tornar cap a l'altra banda, caminava pel sas adés inundat, ara ple de tarquim. Trobava aranyes damunt les branquetes mig colgades dels aranyoners, les pessigava amb dos dits i me les menjava abans les oronetes, les fredelugues, els còlits, els tètols i els territs, no caiguessin a enxampar-les amb el sobtat vol ras i el bec massa escaient... "Veniu amb el papa", els deia. "Al capdavall sols integrareu un cos qui fou adés també aranya... El món i la vida aital laberint d'oldanes existències entortolligadisses, cavà...?"

Amb lava fins als genolls, tenia l'intuïció que quelcom de colossalment, agressivament, contundent m'anava a tudar. Fites irreversibles havien estades ateses. Esmolada carxofa cosmològica salpebrada amb ímpetus més o menys gravitacionals ara de trists estels eixia disparada amb vagues nocions de prendre's la revenja. Fastijosa natura gens no ama que sos secrets siguin descoberts. Arribava just a l'instant extrapolat on ho endevín: l'univers: un cagalló estrènuament empès recte avall d'un enorme ésser particularment pec. Ara que és a tocar de mà (com qui diu) de l'estret esfínter, la velocitat de la llum que per força li cal per a caure enfora, i just enmig del gibrellet del quelcom, ha d'escatxigar lluny del forat negre, de qui la vora sangonosa és plena de tremolors de qui les amplàries d'ona són infinitament llongues..., i alguna gota de saviesa em deu tocar'm i beneir'm..., tret que me'n recordava llavors que era dijous, dia de rentar les tovalles, canviar la palla al bou, celebrar l'aniversari de l'al·lot de baix (el porter de qui el seny logístic em té embadalit), comptar les pèrdues menstruals de sa mare, no fos cas que pudís a prenys, pujar al cimbori expiatori, i concloure, amb trets neutres, un pacte d'alta neutralitat (exactament) amb el místic, "endeuat", penell.

Car tot és en processos simultanis de creació i destrucció: jo, "déu", la natura i l'univers. Jo davant – ja ho sé, car sense la ficció del jo, tothora ensems a mig construir i a mig destruir, tota altra ficció s'esbalça, es fon. I el divinitzat penell, redéu, si més no endevina cada camí d'on bufa el vent. El vent que es construeix i destrueix alhora totjorns.

La carxofa còsmica s'escarxofava, vaig veure'n, molt propera, l'estructura intricada del taló que em calcigaria. Anava a dir els tendrums tintosos del malson tot muntant a la geneta damunt els cavalls de serp qui dicten l'estètica...

Això de certes aranyes és més euforitzant que no certs bolets i tot – consirava després, el nas llavors estampat a una tossa de ferles pudents.

* * * * *

94. Vinc a la festa disfressat de fictament esfereïdor marraco Kavinc amb la meua coneguda Gal Cireres, disfressada ella de n'Estel de Moltes de Nits Estampades a la Pell, la formidable, totèmica, deessa dels pigmeus.

Entre la gent m'hi sent, camuflat així i tot, mal adaptat. M'amag sempre pels banys. N'he trobat un de petitó al pis de dalt i, furgant dins la farmaciola, un flascó m'atreu qui-sap-lo. Diu quelcom en qualque idioma abstrús l'etiqueta que hi té al cul. La flaire sola ja és prou capitosa, i perfumada – hum... I ara de sobte sé llegir l'idioma estrany. Hi diu (me n'adon perfectament), la titlla al cul, que ara lluu intermitent, hi diu: Elixir d'Eternal Beutat.

Aixec el flascó i au avall, me'n fot baixar uns quants de glops.

Tornc a la festa, estil d'en Cúbric als seus "Ulls Esbatanadament Clucs". [Cert: és amb els ulls clucs que hi veus millor.] Disbauxa doncs on corren les hipodèrmiques,

i hom boqueix o marreix – homes amb homes, i homes amb dones – entre els plats claferts de teques, mams, llevants escollits, de tecs molt fins, mentre el boquit, bocaterrosa, endrapa pastissets i ganyips, badalls selectes de sobrecocs molt umflats amb buides vanitats, i el qui boqueix baveja per doble o triple causa al clatell del ça jus sotmès.

Rabit timoner de barca espectral, el meu cervell duu mon cos atrotinat i filtregós pels niells de cada colze que se'm clava a l'ull. Estic cercant na Gal Cireres, em vull morir als seus braços tous i calds.

M'enfons per onírics embuts, veus de somni em parlen ecoics d'orcs sens fi. Esdevinc catatònic, tret de mos pobres ulls, de boigs nistagmes reus. Finalment dic hipnòtiques sentències i caic mort a un racó – un marraco ensorrat amb fumets verinosos que li ixen dels forats de les orelles, res d'anormal.

I ara, sense veure res, ho veig tot. Sóc de n'Espriu en Quim Federal. Sóc d'en Putxí en Gianni Schichi – alhora allí i enjondre, i sobretot enlloc.

–Què m'ha fet mal...? Què m'ha fet mal...? –això repeteix el meu cap pels laberints, i m'envia retrets i crits vitals que s'enfonsen en brees de no-res: aquells popets, marmessors dels malsons, sípies, tintes, calamarsots (em retreu). I el què bec, negres i foscs i tèrbols vins del Quebec, lats a pair, a repair, a malpair, malpaís de bromes i brumes, on t'endinses per a mai més sortir'n.

Neus brutes d'antany. Neus brutes d'antany on el teu cos, rebutjat, carcassa, despulla, es desvetlla tremolant.

* * * * *

95. Com tothom ja era clapant, saltava la tàpia del seminari amb ascles de vidres al capçaner, salvava les capterreres lligades amb filferrades, i ja estort me n'anava al cementiri. Arpes eòliques semblaven els dits descarnats dels morts a mig capllevar per on el vent sibil·lí, ja ho he dit, xiulava.

Els cementiris són fets per a cardar-hi d'estranquis – ah, com me'n record, quan rere qualque llosa plantada hi esperava que hi apareguessin les parelles qui hi venien a xonar, i, si això tampoc, les noies treballadores de les sinistres indústries dels voltants qui, en parelles o en boldrons de tres o quatre, tornaven dels pubs i venien a pixar-hi tanta de cervesa, i me'ls masturbava com un espectre davant mateix; em materialitzava ombra escassa de rere la cantonada de l'esglesiola a l'atri de qual s'alleujaven, i en venia llengua-enfora en acabat, com se n'anaven tot abaixant-se les faldilles, a ensumar-hi les fumoses pixarrades.

Ni gosaven, pixant-pixant, ni potser volien, amb tremolins eròtics, ostar el pubill apagat qui a plena llum els hauria fet fer oix o ja els atiava a amollar esgarips de fàstic i de terror, i a córrer cap a les bòfies o a engrapar destrals per a fer'n xemics.

No es recelaven, per la meua poca corpenta, el lleig que esdevinc enpic mogut. Sàtir diabòlic qui comet amb sa gúbia toixa daltabaixos i destrellats, i avia a tort i a dret urpades com un bardaix.

I les llargues estones on només els ossos fulguren amb llurs folls follets i ningú no ve a cardar-m'hi pels costats, i les obreres són totes a jóc, estireganyava els desficis recitant, malencònic o líric...

"Em trac la xil·la, em trac la dril·la, em trac una cosa o altra; ja no sé què em trac, mes xil i dril com un desesperat."

O grotesc i aberrant, luctuós, gens reverent...

Recitant, és clar, poemes d'en Poe (recitant-los, llas, estrafent-los, pitjor).

Ah, i tant... Em pixava damunt el cap d'un àngel de pedra, i declamava:

“Take this piss upon the brow!
And, in parting from you now,
This much let me avow…
You hens are wrong who cluck
That my days have been a fuck.

Yet if shit has flown away,
The shit that hit the fan, hurray,
I’ll be no chicken that atones
For shits that thus have wildly gone.

All that we smell or smear
Is but a turd beneath the stairs.

I stand amid the roar
Of a worm-tormented whore,
And I hold within my hand
The dick that above her corpse expands.

How it trickles, like a creep
Whose spittle falls so deep,
While I peep – while I peep!

Still I leak…, should I grasp
It with a tighter clasp…?

Shouldn’t my dick save
Itself for cunts outside the graves?

Is all that we smell or scrap

But a turd beneath the crap...?”

Me’n tornava amb les astèniques clarors. Ja no m’esgardissava enlloc més – trencs inesborrables de mes àrdues expedicions. O despertava tot il·lusionat en Colin: “Today I saw a middle-aged seamstress from Madison’s who shat long ribbons near my nose.”

* * * * *

96. Dalt al vaixell dels equilibris, eòlics esgarips.

Aprofitant la sorollada amollava cants primaris, vitals – cal desfogar’s de trast en trast, o l’ira i l’odi se’t corroeixen entre integuments.

Tothom ens hi entrenem pels equilibris que ens cal fer per als equilibris que vindran. Sense equilibris ens estrompem, estavellem pels encontorns, i sortim de la vida disparats, com se’n diu, centrífugament, esdevenim pedres mortes, asteroides diminuts, asteriscs sense res a explanar, aeròlits fosos, bords, xorcs, desviats; polsims de cendres embrancats per les teulades inabastables de l’hiperespai.

També esgaripava amb cants de protesta. Havia dit el podrit capità Sarkomazy que se n’ujava de les putes velles qui, volenters i benèvoles, ens portaven en safates cafès en equilibri – el damnat capità Sarkomazy vol que pleguin i se’n vagin a espitxar-la a qualsevol racó fora del seu vaixell dels equilibris. Pobrissones velles, quietament desesperades, se’n planyen, i tanmateix, per a aquest darrer viatge llur, com s’hi apliquen ans esderneguen; ens porten els cafès perfectament equilibrats – com sempre, millor i tot. El tit és de qui les defensen. Sembrant arreu maror, sóc de qui

les defensen. Hauríem de fotre el capità fementit i bare, nan ambiciós, borda avall…

Tots hi som, tramant a la coberta del vaixell en aigües tèrboles, per tal d'acostumar'ns a l'equilibri, tramant-hi motins. Les velles m'estaran molt agraïdes. Hi posarem un nou capità. Un capità qui no tingui res contra les magnífiques velles tan ben equilibrades i tan equilibristes.

Més tard, a terra, cal equilibrar, damunt qualque relleix exigu als vessants del cim, les motos, només a força de braços – aquest és l'esport, motos que pesen tones, que no s'estimbin al cementiri de ferralla al peu del penya-segat.

Aqueixes motos espeteguen, si cauen, amb un terrabastall de món tot d'una enfonsat. Per xo cal entrenar's tant.

El tufet que puja de l'abís és com el que pujava d'aquella basseta on l'òptic atroç hi feia nedar els ulls robats als adormits. Els gemecs fantàstics dels atletes eixorbats fan trajectes de coet intergalàctic.

Els cretins prudents i doncs gasives qui no prenen cap risc no sospesen cap moto ni motí ni tracten de balancejar'ls damunt l'abís. Addueixen arnades penyores de desgreuge i aixequen arnats llençols cagats de rendició.

Al voltant del pal de paller o eix de mon vit trempat les velles banyaven amb cafès bullents el capità dolent per a poder'l, així estovat, millor espellar per a després llençar'l als queixal-lluents taurons encar més nu i pelat.

I no ens marejàvem gens.

* * * * *

97. Ja ho he dit en d'altres escrits remotament esconillats. De jove, a Missouri [Mizurah], treballí en un circ. Hi fiu de ventríloc, em feia dir Montgomery Fresc; el meu ninot, un bosquetà apàtic de bosc escarit, sovint de tediós romiatge al voltant del Turó Rodó [Round Hill], era un nan geperut. Les lascives cerquen els geperuts – es creuen que als geps hi duen pler de lleterades emmagatzemades. I el meu ninot, qui es deia Jerzy Baratinsky, tenia pler de pagesetes qui se me'l volien tirar pels pallers i establies i graners.

Ujat de tots aqueixos plaers, me'n vaig anar a patir una mica de terror. Treballí llavors pels baixos fons de Xicago; ara el meu vitet era el ninotet. En un d'aquells tuguris humits i malsans, ensopeguí amb la qui esdevindria la meua dona. El seu expressiu ans majestàtic taboll esdevindria al seu torn el mestrívol ventríloc qui faria de mi el ninotet qui he esdevingut.

Ventríloc – cunníloqua

La meua dona és una mica cap de trons
S'eixarranca per no res i ja hi som
Té un cony qui gairebé mai no sap dir
No!

El seu cony té un ull molt gros i vermell
Mes (llas!) orb.

Li té un nas molt boterut i prominent
Mes que, d'ensumar comcal, gens.

Quin cony més capdecony!

Quan li truc a l’orella
Amb el meu viró vironet
Diu que no em coneix!
O que està massa cansat per a conèixer’m...

L’ull massa balder i eixamplat, estireganyat
Esllenegat, esbombat, de vellut i vermell
El nas massa umflat dels mastegots rebuts
De part de tant d’intrús gegantí a qui mai no li fou
Dit: No!

Em guanyava bé les garrofes de ventríloc
Mes res a comparar amb el que rasclava la cunníloqua
Allò seu era guanyar calers.

Jo qui sempre he fet parlar milions de carallots
Particularment irrisoris
[Bosquetans, nans, polítics, predicadors,
Periodistes, entrevistadors de televisió...]
I qui si tinc veu pròpia no crec que fos capaç
De reconèixê-la, i en tot cas sé que no fóra pas
Millor (ni probablement pitjor) que la veu de cap altre carallot

Al qual he fet parlar de lluny per facècia amb el meu ventre…

Reconec que mai no he vist
(I fa vuitanta-cinc anys que volt com ànima en pena
Pels circs i circuïts de l'espectacle cabaretesc)
Un cunníloc.

Un cunníloc…
Mes el concepte no és pas absurd
Car t'hi trobes pels escenaris carretons d'hermafrodites
Ben espatotxins, pobrissons
I no fóra gens absurd que cap hagués fàcilment
Fet aprendre de parlar
(O pogut aprendre de fer parlar)
El seu incoat, abstrús, txotxet.

M'hi casí [amb la meua dona] pel que guanyava
[Probablement ja ho he dit] i ara, ves, em toca
Rebre bastonades rai.

Esperonat a excel·lir en mantes
Taules, en mants escenaris
Ja no sabia què inventar…

Inventí botifarrades on cada botifarra hi tenia

Pler a dir, o acrobàtic em trametia el cap enrere
Me'l feia passar per la carranxa, em disfressava
La boca de fufa enorme, de xona regalimosa
I feia d'albardà, d'albardana de qui el cony
Enraona!

Se'm veia massa el llautó. Em despatxaven sovint. Vivia de la dona. Sempre he viscut de la dona, la gran cunníloqua.

Deien els crítics, cruels: "Es vanta del que no té, com herniat sense braguer."

–Com més grossos els botons de la bragueta, més petits els de l'aixeta.

–Mostra gran ceba per amagar poc all.

–Molt brama el bou que no té cap ou.

–Com més pec, més d'espetec.

–On més li'n manca més se'n vanta. Més buida la nou, més soroll mou. Botifler amb carota de jutge. Damunt cada forat un postís, i damunt el postís vernís. Se li veu el llautó: vol tindre un cony garlaire i hi té un patètic piuet quec.

–Canta molt de baix i té buit el calaix; sí, canta de baix el fluix de calaix. Fa com tot mitjamerda, en tifeja si en tufeja. Com mestre Bernat, qui amb set flassades es tapa el forat.

–Molt d'estuf per amagar lo tuf. Com el qui es fa el valent, i sempre és el darrer al

sometent. Més li valdria callar amb totes les boques. Massa de boques, i es petà el pardal. Qui té cua de palla, que no cali foc a la falla.

–Sarraí nafrat, la remor de l'epilepsi el recorr… Quin pànic davant la gent qui esgaripa fracàs. Tocat pel cairell de l'impotència li eixia l'icor del fel. Es veia fènix soliu davant la voluda ignara, i el ribot del neguit me l'emmudeix.

–Ei, ei, no juguessis pas a cagar cagallons més lluny amb cap mitjamerda – ja comença amb avantatge, i al capdavall quin joc més bèstia.

–N'hi ha qui se n'entren llepant qui se n'ixen mossegant. Dónes figues per llanternes.

–T'agafes en filempua cada urçol i cada berruga. Qui entropessa en lloc pla en lloc aspre què fotrà…?

–Lla va la llengua on lo cor dol. Tens un vitet tan trist: un rossinyolet qui no obre cap cadenat ni pany.

–Ni cap cor raja en oir't la cançó. Avui torna a fer vint anys de la mateixa gesta on el cony te la féu encara més blava. Posa't a plorar, glaçó qui es desfà. Ningú no en fa cap cas.

Feia vint anys que havia tornat a casa. Screamin' Jay Hawkings cantava Cookie time.

La meua dona era a un cadira lligada. Hom l'havia emmordassada. Hom l'havia violada – tota una banda de vint-i-tres. Ara no deia res, només esperava que la deslligués. Me n'adonava que ràpids ratolins se li filtraven entre les cames lleugerament ratades – ella, d'aitan esglaiada, s'esmicolava, s'esgrunava. Speedy mice crossed at her feet, while she was crumbling like a cookie.

–Cookie time –cridava Screamin’ Jay.

Em plevia de l’ocasió. Me li amorrí al cony com en galeta farcida de sucrets, galeta farcida de pasta de figa, de codonyac, d’aixarops i xerigots: hum, hum, hum!

El seu taboll llavors treia foc pels queixals, i era cara lletja de porpra furiós.

–Calla! –va dir.

I vaig callar.

Vaig tornar a casa sense feina. Retirat per sempre pus. Què fotre...? Em tornava sèdul col·leccionista de cuques. Només els pocs qui ho sabem, ho sabem. Les cuques duen els texts a llurs cuirasses – pàgines de colors amb escadussers fragments del cert escrits dessobre. [Era això el que alguns dels més vius savis antics en deien llibre de la natura, d’on els secrets i els misteris del viure i el somiar se’n desixen...? Est és mon parer, que dic, mes em sembla que a parer del formigó que enclou la meua cambra, la nostra arrauxada degeneració és encara més punyent – se n’esmicolava (diu), si fos doncs mica sentimental, car és esverador de debò veure’ns esfereïts en infectes revoltes i vanes vacil·lacions, i alhora podrint-nos com en nínxol que s’estreny, implacable, s’estreny...]

No n’hi ha prou amb atrapar les cuques que calen – cal atrapar’n només les qui s’escauen de dur a l’instant el fragment que et manca per a continuar amb l’oneig de l’història.

Ara, aqueixa cuca més grossa l’he estomacada a propòsit perquè duu un text llarg – un text palesament significatiu, un fragment ja embastat, qui sap si definitiu... En veig els mots i les lletres dels mots escapçats en el fons blau cel lluminós – mentre els voravius de les ales són blau marí i el centre de qualques dels fulls d’ales i èlitres i antenes és del tot blanc, el fons blau cel és on són els fulls de l’escrit. Sempre cal trobar l’indret on la cuca amaga el mot.

Blau escarbat-papallona amb fibló tuixegós. Em sembla que duu les darreres paraules de maledicció de mon pare. Les certes. Per això la vull, per això l’atzufava...

Perquè vull conèixer aqueixa altra veritat… L'enteniment se'm migparteix, nogensmenys… Qui sap si podré pair'n el missatge; cal tanmateix quadrar-s'hi ferm…

Mes ah, què fot…!

Tot i moribunda i lleugerament espellifada, la falena dels escrits se'm posa a la pell del braç – ah, esglai, ah esfereïment repelós!

* * * * *

98.

99.

[Fi.]